BIBLIOTECA NAZ.le
111
D
44
NAPOLI

111
G
11

Digitized by Google

Digitized by Google

83
g
27

Digitized by Google

VTRIVSQVE LEONIDAE

C A R M I N A

C V M

ARGVMENTIS, VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS, ET COMMENTARIO

EDIDIT

ET INDICE ORNAVIT

ALBERTVS CHRISTIANVS MEINEKE,

APVD SVSATENSES RECTOR.

BIBLIOTECA NAZIONALE DI NAPOLI

LIPSIAE

IN LIBRARIA WEIDMANNIA.

M D C C X C I.

Digitized by Google

Meleager I, v. 15.

ἐν δὲ Λεωνίδεω θαλεροὺς κισσοῖο
κορύμβους.

VIRO

SVMME VENERABILI

FRIDERICO GEDIKE

S.

ALBERTVS CHRISTIANVS MEINEKE.

Digitized by Google

Digitized by Google

SVMME VIR, et ſumma laudum DIGNISSIME pompa,

Pieridumque Decus!

Ad TE, parce, precor, mea Muſa per aëra curſu

Praepete tranſuolitat,

 Dona-

Donatura TIBI Graecorum candida florum
Nomine ſerta meo.
Quae ſi parua TVO, DOCTISSIME! forte probentur
Munere iudicio:
Magnus ero, largaeque fruens hoc laudis honore
Clarus vbique ferar.

PRAEFATIO.

Pauca sunt, L. B. de quibus in fronte huius libelli tecum communicare velim. Consilium in edendis his poematiis duplex fuit. Primo operam dedi, vt omnia fere, quae ad interpretationem Leonideae Musae facere videbantur, et per multos alios libros dispersa, a Viris Doctt. notata erant, diligenter colligerem, et huc conquisita proponerem; in eius quidem vsum, qui forte aliquando operam suam Anthologiae Graecae nauare velit. Deinde propositum fuit, vt iuuenibus, si quis eorum hoc

poematum genus cognoſcere velit, editio vnius et alterius poetae talis ad manus ſit, qua difficiliora expoſita reperiat. Quae autem qua ratione egerim, vide. Textum graecum omnino fere exhibui eum, quem Brunck. V. S. critica, quam callet, arte nobis dedit, his tamen lectionibus receptis, quas idem Vir ſummus aliis in locis, aut in notis vt meliores propoſuit et ſuaſit. Deinde ſingulis poematiis breuia argumenta praemiſi. Notarum autem, praeter ſcholia, duo genera ſunt. Alterum earum, quibus ſententiarum ſenſus exponitur, verba non vulgaria diligentius explicantur, loca aliorum poetarum conferuntur, et cuncta continentur, quae aliorum VV. DD. cura in centum fere libris, vt diſiecta membra latitabant. Contuli nempe multorum librorum copiam, quam mihi, cum in confiniis Goettingae antea degerem, ſumma et ſingularis liberalitas *Heynii*, quem vſque deueneror, humaniſſi-

me

me commisit. Ex quibus vt paucos tantummodo nominem, erant praestantissimi et vtilissimi hi fere: *Anthologiae Graecae* editiones plures. — *Salmasii* Exercitt. Plinn. — *Reiskii* Anthol. Ceph. et particulae, quae *Miscellan. Lips.* T. IX. ab eodem typis expressae sunt. — *Suidas Kusteri.* — *Hesychius Alberti.* — *Heringae* Obseruatt. — *Catal. Codd. MSptt. Biblioth. Vffenbach.* — *Piersoni* Verisimilia. — *Bentley* aduers. Phalar. Epist. — *Antholog. Lat. Burm.* — *Warton* ad *Theocr.* — *Holsten.* ad *Steph. Byzantino* — et alii permulti, praeter eos, quos e mea qualicunque librorum penu sumtos adhibui. Alterum genus notarum exhibet varietatem lectionis, quam non quidem e MSptt. libris, — eorum enim omnino summa penuria est, — sed ex impressis et editis libris et commentariis VV. DD. colligere et afferre studui,

Eſt praeterea haec Leonidae vtriuſque editio ſtudii mei fructus et amoris, quo Anthologiam Graecam complector; et laboris huius certe non exigui praemium non aliud opto, niſi qui aequo humanoque Lectori et Arbitro non plane diſpliceat. Scripſi Suſati, VI. Kalendar. Septembr. MDCCXCI.

PROLVSIO

DE

VITA, FATIS ET POEMATIIS,

QVAE RELIQVA SVNT

LEONIDAE VTRIVSQVE

ET TARENTINI, ET ALEXANDRINI.

Leonidarum nomen in antiquis temporibus et frequentissimum est, et celeberrimum. Sic, vt longe plures alios praetermittam, inuenimus *Leonidam Stoicum, Rhodium*, cuius *Strabo* meminit, p. 655. *Leonidam Byzantinum*, quem ἁλιευτικων scriptorem laudat *Athenaeus*, Lib. VII. 9. *Leonidam Alexandrinum*, de quo deinde pauca dicam, et, vt dixi, alios plures, qui factis scriptisue claruerunt. Inter hos eminet inprimis noster *Leonidas*, quem a patria Tarentinum nominant, breuiorum carminum poeta, cuius reliquiae, in Anthologiis seruatae,

tae, ad nostra tempora venerunt et adhuc restant. De cuius autem vita fatisque, vt post *Reiskium* exponam, vereor, ne superbius facere videar. Ille enim vir, de orbe literario olim tam egregie meritus, de *Leonidae* vita et fatis fere omnia, quae e scriptoribus antiquis erui poterant, attulisse mihi videtur, in Notitia poetarum, ad Anthologiam pertinentium. Illius itaque vnice vestigia sequi, meum erit, vno forte alteroue adiecto, quo careat viri summi doctissima disputatio. [a])

Iam vero tempus, quo natus est *Leonidas Tarentinus*, — erat autem *Tarenti* ex vrbe praestantissima Magnae Graeciae oriundus, et hinc *Tarentinus*, — tempus, inquam, quo natus est, satis accurate definiri nequit, cum deficiant veterum de hac re testimonia. Hoc constat ex ipsius epigrammate XXI. collato *Pausania*, pag. 31. eum floruisse circa Olympiadem CXXVI. ante Chr. Nat. CCLXXVI. Cum enim in

[a]) *Fabricius* in Biblioth. Graeca, vbi Anthologiae scriptores recenset, nihil nisi nomen poetae inseruit, Lib. III. p. 708.

in illo epigrammate victoriam, quam Pyrrhus ab Antigono Gonata, Macedoniae rege, reportasset, et scuta et parmas Gallorum in templo Mineruae Itoniae suspensas celebret; nec hoc epigramma animi, siue lusus causa, sed in opere et tempore ipso condiderit, eodem Pausania l. l. teste, apparet, poetam nostrum hoc fere tempore vixisse.

Vitae eius conditio non omnino optima fuisse videtur. Ex ipsius carminibus enim, e. c. C. XIII. et C. XXX. inter *Leonidae Alexandrini* epigrammata, quod vero procul dubio nostri Tarentini est, constat, poetam pauperem fuisse. [b]) Deinde adeo eum bellum Tarentinum a patrio solo abstraxisse videtur, vt vagus incertusque, vbi degat, exinde fuerit, quod colligo ex ipsius carmine LV. collato carm. C. In quo epigrammate queritur, se sepultum esse, (nam hoc

b) Huc pertinent quoque carmina *Cnaei Lentuli Gaetulici* III. Analect. T. II. p. 166. et *Longini*, I, ibid. p. 200. quae ad imitationem illius carminis, quod XXX. est inter *Leonidae Alexandr.* poematia, facta esse existimo.

hoc carmen sepulchrale sibi ipse composuit, dum in vita esset,) longe ab Italia et Tarento, idque fatum sibi acerbius esse morte ipsa.

Haec de vita fatisque Leonidae. Iam ad scripta eius pergamus, et ingenium poetae videamus. Cum autem de his ante paucos abhinc annos Vir Doctissimus, *Carolus Dauid Ilgen*, nunc apud Numburgenses ad Salam Rector meritissimus, satis egregie exposuit,[c]) veniam a Viro Meritissimo impetrabo, si illius verba hoc loco repetam, cum meliora facile haud attulerim. „Carmina eius, inquit, quod attinet, et vim poeticam, quiuis lector, qui non hebetiore est ingenio, et ab elegantiae sensu prorsus abhorrente, sponte sua videt, eum seriori ac deteriori aeuo, quo omnis paene natiuus et incorruptus pulchri verique sensus euanesceret, floruisse. Antiquioribus enim temporibus poetae plerumque victorias, vel in ludis, vel in bello partas, equos, clypeos, templa, gymnasia ornabant inscriptionibus, rerum dedi-

c) In libello gratulatorio: *Poeseos Leonidae Tarentini Specimen*, Lipsiae, 1785. 8. pagg. 32.

dedicatarum, atque auctoris nomine, sine vlla verborum industria, indicato: sed Leonidae aeuo eo peruentum erat, vt leuibus ac futilibus textorum, pictorum, pastorum, venatorum, piscatorum, et nescio cuius generis hominum instrumentis et vtensilibus exornandis, et epithetorum farragine commendandis, mirifice gauderent. Materia quidem per se non indigna est Musis graecis. Nam quum homines ab antiquissimis inde temporibus, Diis, quorum beneficio pecorum, frugum, aliarumque rerum, quibus vita sustentatur, copia augerentur, quorum ope a naufragii periculo, aliisque rerum discriminibus iberarentur, a morbis etiam conualescerent, omnique felicitatis genere fruerentur, primitiis, decimis, instrumentis et varia supellectile, oblatis ac dedicatis, gratum animum et pietatem soliti essent declarare, his αναϑημασι non minus defuit, nec, si rem ex graecis moribus consideres, deesse debuit, poetarum celebrandi studium, quam sepulchrorum monumentis laudibusque defunctorum. Conf. *Herderum* in zerstreuten Blaettern, Samml. I. p. 109 sqq. Est autem haec materia ita tractanda, vt sensus per tale

monu-

monumentum vel ἀναθημα, vel aliam rem epigrammate ornandam excitati, carmine, quod composueris, vere et sine fuco exponantur, ne quid frigidum enixus videare et languidum: vt pro simplicitate aut magnificentia rei, quam celebraueris, oeconomia carminis nunc simplicior compareat, nunc paululum magnificentior. Neque enim omnes iisdem rebus delectamur, aut eodem modo afficimur rerum adspectu: alius, pusillo animo minutias sectans, leuissimis, ex aliorum certe sententia, rebus, interdum mirum in modum delectatur et detinetur: alius, rebus missis vilioribus, ad altiora tantum adspirans, quas res pulchritudo quaedam, non cuique perspecta, aut dignitas commendat, earum in admirationem non trahitur, sed abripitur. Accedit, quod multum huc faciant regionis ingenium, mores patrii, imperii forma, educatio, institutio. Attamen fieri nunquam poterit, vt, qui rem leuem et omni fere decore et ornatu destitutam contempletur, is vel venustos, vel sublimes capiat sensus, quos carmine explicet: sed semper rei ipsi, quae eum affecit, congrui erunt et accommodati. Quae cum ita sint,

sponte

ſponte ſequitur, viuidum ingenium atque excellens non minus impar eſſe rei viliori canendae, quam praeſtantiori tenue et languidum. Hinc etiam ſemper, quantum fieri poſſet, cauerunt ſibi epigrammatum ſcriptores, quos ingenii ſagacitas et elegantioris doctrinae cultus ſuper verſificatorum vulgus euexerat, ne materiam aggrederentur, ingenio ſuo indignam: quippe qui in ea exornanda et ditanda venam ſuam diuitem ſine laude exhauſturi, operamque perdituri fuiſſent, nec tamen eo peruenturi, vt non fucum, ſed verum colorem induxiſſe exiſtimarentur. Luculentiſſimum exemplum praebet *Martialis*, acutus ille et elegantiſſimus epigrammatum conditor, qui de leuibus ac languidis argumentis, ingenio ſuo viuido et acri minime accommodatis, ita conqueritur: d)

Viuida quum poſcas epigrammata, mortua ponis
lemmata: qui fieri, Caeciliane, poteſt?
Mella iubes Hyblaea tibi, vel Hymettia naſci,
Et thyma Cecropiae Corſica ponis api.

Cuiuſ-

d) *Martial.* L. XI. 43. Cf. *Leſſings* vermiſchte Schriften, T. I. p. 217 ſqq.

Cuiusmodi rebus leuibus ac tritis, quum et *Leonidae* Musa se exercuerit, easque vel vilissimas arripuerit, non mirum est, cultissimum et viuidissimum ingenium, quo viguisse poetam praeclara aliquot carmina docent, interdum luxuriasse, viresque suas alieno loco intendisse. Quo etiam factum est, vt fabrorum lignariorum, piscatorum, pastorum, venatorum instrumenta non simpliciter nominaret: quod si fecisset, fuissent vtique epigrammata ex prima vocis origine; [c]) sed duce corrupto illius saeculi genio, verbis arte quaesitis pompaque inani exornare atque extollere studeret. Hinc ista epithetorum congeries et moles, qua ipsas res non tam obruit, quam demersit, quae igitur taedium lectori creare possit. Vid. C. IV. IX. XI. XIII. XIV. etc. Quam longe recedunt haec ab aurea illa simplicitate natiuaque elegantia, quam in antiquiorum epigrammatis, tanquam maximum eorum ornatum summumque splendorem lauda-

c) *Lessings* vermischte Schriften, T. I. p. 95 sqq. *Eschenburgs* Theorie der schönen Wissenschaften p. 103 sqq.

laudamus, imo admiramur: qui si desideretur, nihil praeterea habeat tale breuius carmen, quo se magnopere commendet.[f]) Noster tamen, vt, quae deesset rebus dignitas et elegantia, eam vocibus, ingenii ebullientis ope fusis, compararet, non modo in epithetis coaceruandis sibi mire placuit, imo etiam in monstrosa vocabulorum compositione, vt in πανεπορφυιος, χειμαιροδυτη, φιλευλειχος, alia. — Quam altisonas facit bonas istas femellas, c. VIII. et decrepitum senem, c. XII! Quam frigidum carmen XCI. sepulchrale in piscatorem senem! Sunt quoque tamen multa Nostri carmina, in quibus easdem fere illas antiquas Veneres spirare dixeris, quae apud Simonidem et alios illius aetatis animum vel capiunt vel rapiunt, e quibus adeo, quam cultissimo, et quam pulchri sensu subacto fuerit poeta ingenio, facile agnoscas. Vid. Carmina XXXVII. XLI. XLIX. L. alia; in quibus tanta elucet venustas, tantus regnat lepos, vt alii poetae ea imitari non dubi-

b 2 tauè-

f) *Sulzers* Theorie der schönen Künste T. IV. p. 330. nou. ed.

tauerint. Profecto, ſemper, vbi in argumentum incidit *Leonidas*, natiua venuſtate, natiuo colore ſe commendans, eum a verbis videmus ſtudio et arte quaeſitis abſtinere, epithetorumque fuco, et oratione, libere et ſuauiter fluente, verum colorem exhibere. Occurrunt dedicatoria, in quibus adhibuit quidem multa epitheta, ſed quae ita comparata ſunt, vt ſine elegantiae iactura abeſſe non poſſint. Quale eſt facetum illud c. X. vbi inter *Poſocharis* Cynici philoſophi ſpolia enumerantur

ολπη τε ϱυποεσσα, πολυτρητοιο τε πηρας
λειψανον, αρχαιης πληθομενον σοφιης.

Cf. c. XI. Interdum in acumen deſinit, quo facultatem poeticam prodit haud contemnendam, vt C. XCVII, quod in tumulum *Hipponactis*, ſatyrarum ſcriptoris, compoſuit. Promiſſa enim ab eius allatratu ſecuritate, falſe addit:

αλλα προμηθησασθε· τα γαρ πεπυρωμενα κεινου
ϱηματα πημαινειν οιδε και ειν Αϊδη.

Sic etiam in venuſtiſſimo carmine XXXVII. in ſtatuam *Anacreontis*, quae in arce Athenienſium collocata erat, enarrato laſciuo *Anacreontis*

tis habitu, vestibus ad pedes demissis, pede altero discalceato, et aliis, quae ebrium arguant, iocose claudit:

αλλα, Πατερ, Διονυσε, φυλασσε μιν· ου γαρ εοικεν
εκ Βακχου πιπτειν Βακχιακον θεραπα.

Passim etiam moralia admiscet, vt carm. XVI. et LV. — Ex his omnibus intelligitur, Leonidae hoc inprimis dari crimini posse, quod, cum tam praeclaro fuerit ingenio, et ad magnificentiora argumenta quam maxime idoneo, leuia tamen et futilia aggressus sit tractanda. Pro summo enim ingenii vigore, quum semper voluerit adsurgere et in altum eniti, etiam tum, quum in humillima repebat materia et pastoris peram aut pedum celebrabat, factum est, vt frigeret. Nam quo ornatius et magnificentius argumentum est, quod tractat, eo rotundius et elegantius carmen fluit, ita, vt cognita antea argumenti conditione, carminis, vel nondum lecti, virtutes facile coniectura assequi et quasi praesagire possis." Haec ille et pulcre et vere disputauit. Nunc pauca disseremus de *Leonida Alexandrino*.

Leonidas is, de quo nunc dicere ingredior, *Alexandrinus* cognominatur. Erat enim, vt multa eius poematia testantur, Alexandria, Aegypti vrbe, oriundus. Hinc Νειλογενους nomen sibi ipse tribuit.[g]) Hinc Νειλαιη Μουσα Λεωνιδεω.[h]) Romam eum delatum ibi nomen *Iulium* accepisse, verisimile est *Reiskio*. *Iunior* certe dicitur ab aetate, cum nempe multo post *Leonidam Tarentinum* vixit. Floruit autem inprimis Neronis, Othonis et Vespasiani tempore.[i]) Neronis gratia maxime ornatus est, quippe a quo dicit accepisse, vnde vitam sustentaret;

— — — — *ουκ αν εσωθην,*
ει μη μοι Καισαρ χαλκον εδωκε Νερων.[l])

et posthac eum non inter egenos numerandum censeo, cum, cui ab huiusce temporis principibus numi dabantur, is sane non obolos, imo HS. millia sibi acquirere poterat. Forte noster etiam in cohorte amicorum Neronis fuit. Saltem multa carmina satis indicant, eum gratia Nero-

g) C. VIII. h) C. XVII.
i) C. VIII. X. XVIII. l) C. XXIII.

Neronis ipſius et Poppaeae et Agrippinae va- luiſſe, quibus epigrammata mittere ſolebat, et quos omnes non ſine laudibus ſummis et blan- ditiis dulciſſimis adpellabat. Sic ſapientiam Poppaeae extulit; Neronem Iouem nuncupa- vit. [m])

Quod ad vitae genus *Leonidae* attinet, vi- detur primo operam dediſſe aſtrologiae, quod e carm. XXVII. colligo. Γϱαμμας enim ibi ſimpliciter de ſtudio e. c. philoſophico dici, non perſuadeor. Deinde vero cum videret, aſtrolo- giae ſtudio, cum plures eſſent, qui his artificiis operam nauarent, ſe nihil proficere, ad poeſin animum conuertit, et eiuſmodi carmina condi- dit, qualia adhuc habemus.

De quorum valore et pretio vt pauca di- cam, mea ſententia haec eſt: Leonidas noſter non plane obtuſo et hebetiori ingenio fuit. Nam e quibuſdam carminibus elucet acumen ingenii, ex aliis, etiamſi raro, vis poetica, quae, dummodo exculta fuerit, et ad maiores res et praeſtantiorem materiam adplicata, non

con-

m) C. VIII.

contemnenda apparuiſſet. Quis enim neget, carm. V. et VI. e. c. ita eſſe comparata, vt ea laudari mereantur? et quis eſt, qui in illo, C. XXVIII.

> Ουδ᾽ ει μοι γελοωσα καταστορεσειε Γαληνη
> κυματα, και μαλακην Φρικα Φεροι Ζεφυ-
> ρος —

venam poeticam non agnoſcat? At poeta, cum pro ſaeculi ſui more res leues, nullique ornatui aptas, tractaret, hanc poetici ingenii vim oſtendere non potuit. Eadem igitur hic ratio eſt, quae in Leonida Tarentino. Accedebat, quod homo proſodicus carmina ισοψηφα condere, vſque in animo haberet, vnde fiebat, vt non tam ſenſum et dignitatem poeſeos, quam literas vt notas numerales reſpiceret. Hinc igitur, vt quiſque videt, oriri frigus aliquod, obſcuritas et contorta oratio carminibus ineſſe debuit, vt certe multa eius carmina pueriles luſus potius, quam poematia dici poſſint.

LEONI-

LEONIDAE TARENTINI
C A R M I N A.

A

Digitized by Google

Digitized by Google

LEONIDAE TARENTINI

CARMINA.

I.

Melo *et* Satyre, *rei musicae operatrices, artis suae instrumenta Musis dedicant.*

Μηλὼ καὶ Σατύρη τανυήλικες, Ἀντιγενεῖδεω
    παῖδες, ταὶ Μουσέων εὔκολοι ἐργάτιδες·

A 2   Μηλὼ

Varietas lectionis.

C. I. Extat in Miscellan. Lips. T. IX. p. 470. c. 362. et in Commentar. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 217. ed. Lips. Inscriptio Cod. *Λεων εις* Μήλω *και Σατυρην αυλητριδας.* Leoni igitur tribuit is, a quo profecta est haec inscriptio. Sed *Leonidae* aperte adsignat *Leo Allatius* in Catalogo *συμμικτων*, Lib. VII. v. *Fabric.* Bibl. Graec. XIV. p. 14. — *v.* 1. *πανυηλικες* volebat *Dorvill.* l. c. *πανηλικες* Cod. Lips. — *Αντιγενιδεω Reisk.* edidit; *Αρτιγενειδεω Dorvill.* contra Cod. fidem, teste *Brunckio*, V. S. — *v.* 2. *ταὶ*

Mou-

Commentarius.

C. I. Describuntur *Melo* et *Satyre* satis apte, qua aetate fuerint, nempe *τανυηλικες*, cuius filiae, et cuius artis. Vox *τανυηλιξ* rarior et notanda. Habent autem Graeci plura eiusmodi compositionis vocabula, vt: *τανυμηκης*, *τανυηκης*, alia. *Αντιγενειδεω.* Antigenides hic *Θηβαιος* fuit *αυλητης*, *Salmasio* teste. *v.* 2. *Μουσεων εργατιδες*, et quae

voce,

Μηλὼ μὲν Μούσαις Πιμπληΐσι τοὺς ταχυχειλεῖς
αὐλοὺς, καὶ ταύτην πύξινον αὐλοδόκην·
ἡ φίλερως Σατύρη δὲ τὸν ἕσπερον οἰνοποτήρων
σύγκωμον, κηρῷ τευξαμένη, δόνακα,
ἡδὺν

Varietas lectionis.

Μουσεων *Reisk.* et *Dorvill.* recte! pro: αἱ M. et sic rescripsimus, probante *Brunckio*, qui e Cod. notauit: παῖδές, θ' αἱ. — v. 3. ταχυχειλεις, Cod. Lips. lectionem *Reisk.* mutauit in παχυχειλεις, quod minime placere potest. —

Commentarius.

voce, et quae fidibus canebant. v. 3. Μηλω μεν, proprie: των ἡ μεν, Μηλω. — Πιμπληϊσι, ornat h. l. tantum. Πιμπλη autem, s. Πιπλη, erat Boeotiae, siue, ut *Strabonem* sequar, Macedoniae fons in Monte Piero, Musis sacer. v. Interprett. ad *Horat.* I, 26. — τους ταχυχειλεις αυλους, sc. ανεθηκε, dedicauit tibias, *quibus os celeriter et vario modo admouetur.* — v. 4. πυξινον αυλοδοκην, de buxo fiebant et tibiae, et earum capsulae. *Ovid.* Metam. XII, 158.

Non illos citharae, non illos carmina vocum,
Longaue multifori delectat tibia buxi.

v. 5. 6. δονακα, Satyre dedicat, syringa; hunc δονακα personam quasi fingit poeta nimis copiosus, eumque nominat ἑσπερον συγκωμον, vespertinum concomissatorem, quia Satyre hoc adiuta vespertino tempore comissatum iuerat et cantauerat. Οινοποτηρες autem sunt comissatores.

ἡδὺν συριϰτῆρα, σὺν ᾧ πανεπόρφνιος ἠῶ
ἠύγασεν, αὐλείοις ἐγϰροτέουσα θύραις.

Varietas lectionis.

v. 7. συριστηρα *Reisk.* — *v.* 8. εγϰροτεουσα, *Reisk.* ου ϰοτεουσα Cod. Lipf.

Commentarius.

v. 7. 8. Vide, quam nimius eſt poeta in adpoſitis! quem δοναϰα enim iam ſatis inſigniuerat, hunc alio praeterea epitheto ſ. adpoſito ornare ſtudet: ηδυν συριϰτηρα. — συν ῳ πανεπορφνιος ηω ηυγασεν; ſenſus: *cum quo δοναϰι per totam noctem ad Aurorae ortum comiſſata circuibat et cantabat.* Πανεπορφνιος, rarior vox; interpretor: nocturnam, quae per totam noctem aliquid agit. ηω ηυγ. Auroram adſpiciebat, i. e. manebat, dum Aurora in coelo ſplendeſceret. — αυλειαις θυραις, ſunt veſtibuli extremae et ad viam ſitae portae, vbi ſaepius comiſſatores et amatores puellis ſupplicabant, qui

Ad non amicos heu ſibi poſtes, et heu
Limina dura, quibus lumbos et infrangunt latus

excubare conſueuerunt. *Hor.* Epod. XI. 21. *Paulus Silent.* 19. T. III. Anal. p. 80.

Χθιζα μοι Ἑρμωνασσα φιλαϰρητους μετα ϰωμους
στεμμασιν αυλειας αμφιπλεϰοντα θυρας
εϰ ϰυλιϰων επεχευεν ὑδωρ· —

Theocrit. in Paedico, v. 40.

Τοϰα δ᾽ ουδε ϰαλευντος επ᾽ αυλειαις θυραις
προσμολοιμι ϰε, παυσαμενος χαλεπω ποθω.

εγϰροτεουσα autem Satyre dicitur αυλειαις θυραις, dum in his portis ſyringa inſtaret.

II.

Atthis e puerperio zonam et tunicam, virginales vestes, Dianae dedicat.

Εὐθύσανον ζώνην τοι ὁμοῦ καὶ τένδε κύπασσιν
'Ατθὶς παρθενίων θῆκεν ὕπερθε θυρῶν,

ἐκ

Varietas lectionis.

C. II. Extat h. c. in Anthol. *Ceph.* p. 22. c. 457. Prius dist. *Suid.* adducit, voc. Κυπασσις, vbi *Kust.* male de Minerua explicauit. — *v.* 1. ευθυσανον Cod. Lipf. — *v.* 3. pro Λητῳα, Λητοι Cod. Lipf.

Commentarius.

C. II. Ευθυσανον ζωνην, bene fimbriatam zonam. Fimbriis gaudebant veteres. Nota eft ex *Homero* aegis Mineruae

της ἑκατον θυσανοι παγχρυσεοι ηερεθοντο.

Vox ευθυσανος rarior eft. Κυπασσις, veftis ποδηρης. *Pollux:* σμικρος χιτωνισκος αχρι μεσου μηρου. Erat autem picta et varii coloris, quam delicatiores, cum viri, tum mulieres, geftabant: caeterum mollis, forte ferica. Inde ἁβρος κυπασσις, *Diotimus* in epigr. III. T. I. p. 250.

Χαιρε μοι, ἁβρε κυπασσι, τον Ομφαλη, ἡ ποτε Λυδη
λυσαμενη, Φιλοτητ' ηλθεν ες Ἡρακλεους.

Vid. omnino *Toup.* Emendd. in *Suid.* p. 247. *Salmaf.* de Pallio, p. 262. ed. Parif. *v.* 2. παρθενιων ὑπερθε θυρων in templo Dianae, Deae virginis. —

ἐκ τόκου, ὦ Λητῷα, βαρυνομένης ὅτι νηδὺν
ζωὸν ἀπ' ὠδίνων λύσαο τῆσδε βρέφος.

III.

AMBROSIA *vittam et peplum, cum peperiſſet, Ilithyiae dedicat.*

Ἐκ τόκου, Εἰλήθυια, πικρὰν ὠδῖνα φυγοῦσα
'Αμβροσίη, κλεινῶν θήκατό σοι πρὸ ποδῶν
δέσμα κόμας καὶ πέπλον, ἐν ᾧ δεκάτῳ ἐπὶ μηνὶ
δισσὸν ἀπὸ ζώνης κῦμ' ἐλόχευσε τέκνων.

 IV.

Varietas lectionis.

C. III. Edidit h. c. *Reisk.* Anthol. *Ceph.* p. 21. c. 455. leui varietate, dum pro Ειληθυια, legit Ειλειθυια.

Commentarius.

Verba *v.* 3. 4. ita ordino: ω Λατωα, ότι λυσαο ζωον βρεφος, απ' ωδινων τησδε (κατα) νηδυν βαρυνομενης.

C. III. προ ποδων θηκατο. Reuerentiae ſignum, aliquid ante pedes alicuius deponere. Propriam tibi dicabo. *Sappho* II. T. I. p. 55. paulo alio ſenſu:

φωναν ακαματαν κατθεμενα προ ποδων.

v. 3. 4. απο ζωνης ελοχευσε, parturiit. Comparandum cum phraſi Euripidea φερειν υπο ζωνης, vterum ferre. — δισσον κυμα τεκνων, duplicem foetum,

IV.

LEONTICHVS *faber, cessaturus ab opere, varia artis suae instrumenta Mineruae dedicat.*

Τέκτονος ἄρμενα ταῦτα Λεοντίχου, αἵ τε χαρακταὶ
ῥῖναι, καὶ κάλων οἱ ταχινοὶ τορέες,
στάθμαι

Varietas lectionis.

C. IV. Extat h. c. in Anthol. *Ceph.* p. 23. c. 459. et in *Kust.* not. ad *Suid.* voc. Αμφιξουν, ex Anthol. ined. — *v.* 2. μολιβῳ βορεες *Reisk.* In Cod. Lipf. scriptum erat καλων οἱ ταχινοι, cum asterisco: ad marg. βορει. *Kust.* dedit

Commentarius.

foetum, gemellos. Κυμα pro κυημα, quod vtero fertur, i. e. partus. *Apollon. Rhod.* IV. 1492.

— — — θεου βαρυ κυμα Φερουσαν.

Inde ακυμων *sterilis;* εγκυμων *grauida;* alia.

C. IV. Eiusdem argumenti c. est *Philippi* XV. T. II. p. 215. Quod, quia ad intelligendum nostrum facit, huc transtulimus:

Σταθμην ιθυτενη μολιβαχθεα, δουριτυπη τε
σφυραν, και γυρας-αμφιδετους αριδας,
και στιβαρον πελεκυν στελεχητομον, ιθυδρομον τε
πριονα, μιλτειω βαμματι πειθομενον,
τρυπανα θ' ἑλκεσιχειρα, τερετρα τε, μιλτοφυρη τε
σχοινον, ὑπ' ακρονυχῳ ψαλλομενην κανονι,
σοι, Κουρη γλαυκωπι, Λεοντιχος ωπασε δωρον
ανθος επει γυιων παν απελυσε χρονος.

In h. c. Κουρη, maiori charactere: et v. 4. βαμματι, pro σταγματι. v. 8. απελυσε, pro απεδυσε, expressi-

σταθμαὶ καὶ μιλτεῖα, καὶ αἱ σχεδὸν ἀμφι-
πλῆγες
σφῦραι, καὶ μίλτῳ φυρόμενοι κανόνες,

A 5 αἱ

Varietas lectionis.

dedit βορεῖ. Noſtram lectionem debemus inprimis *Brunckio*, qui ad h. l. notauit: „Nemini ſuſpicionem mouere „debet aliquid in h. c. fuiſſe interpolatum repetitio vocis „τορεῖς. Huius enim inſtrumenti multae ſunt et diuerſae „ſpecies.“

Commentarius.

preſſimus. — Noſtri carminis difficultas inprimis ſita eſt in variis nominibus inſtrumentorum artis fabrilis, quae *Leonidas* recenſet, et quibus doctrinam intempeſtiue probare voluiſſe videtur. — ῥιναι, *Kuſt.* vertit *ſerrae.* Sunt autem *limae*, quae ornate deſcribuntur: χαρακται, i. e. quae abradunt. Hinc corrigebat *Schneider.* V. D. in Peric. Crit. Anthol. *Ceph.* pag. 19. locum *Nicandri* Alexiph. v. 308. vbi pro κνηστηρι χαρακτρω legendum cenſebat κν. χαρακτω. Caeterum ῥινην paulo iniuſtius protrudebat *Brunck.* in c. αδεσπ. CCXXXII. corrigens: ου ῥυκανη πεπονημενος. Reuoco, ſi poſt *Brunckium* fas eſt mouere aliquid, ου ῥινη πετον. Noſter enim locus teſtis eſt, ῥινης et in ligneis operibus vſum fuiſſe. — καλων ταχινοι τορεες ſunt *lignorum celeres tomi, une tarriere de charpentier, de fontainier; Groſse Bohrer, womit die Roehren ausgebohrt werden.* v. 3. σταθμαι ſunt *amuſſes, die Richtwagen.* Vid. *Philipp.* c. v. 1. μιλτεια, μιλτειον credo idem eſſe, quod μιλτος, *rubrica* ipſa, *Roethelſtift, Rothſtein.* Nuſquam mihi obuia fuit haec vox. — αμφιπληγες σφυραι, mallei, quibus vtrinque feriri poteſt, quibus etiam noſtri fabri lignarii vtuntur. — *v.* 4. μιλτῳ φυρο-

μενοι

ἄ τ' ἀρίδες, ξυστήρ τε, καὶ ἐστελεωμένος οὗτος
ἐμβριθὴς, τέχνας ὁ πρύτανις, πέλεκυς,
τρύπα-

Varietas lectionis.

v. 5. Priora h. v. verba adducit *Suid.* voc. Αρις. pro εστελεωμενος, ευ τελεωμενος, Cod. Lipſ. *v.* 7. h. v. *Suid.* in voc. Τρυπανα, vbi perperam ſcriptum ωκυεντα, vt quoque in margine Cod. Lipſ. et in voc. Ευδινητος recte ωκηεντα. Sic *Damagetas* II. T. II. pag. 38. ωκηεντας οϊστους dixit, vbi perperam *Toup.* Cur. Nouiſſ. volebat αλκηεντας.

Commentarius.

μενοι κανονες; κανων eſt *regula*, ſ. *funiculus*, ad quem lineae ducebantur; hi κανονες rubrica tincti, qui ſummis digitis adducti et remiſſi lineam in ligno efficiebant. cf. *Philippi* v. 5. et 6. Vid. quoque *Salmaſ.* in Plinianis T. II. pag. 644. et 813. *Toup.* Emendd. in *Suid.* T. II. pag. 268. ed. Lipſ. Aliud eſt κανων apud *Paulum Silent.* L. I. T. III. p. 87. ἡγεμων γραμμης απλανεος κανων, credo, i. q. nos dicimus: *ein Lineal.* — *v.* 5. 6. ἄ τ' αριδες — αρις eſt ſecundum *Suid.* inter εργαλεια τεκτονικα. Quale vero, dicere non auſim. *Portus* vertit: *ſcobinam*, *limam*. *Reisk. dolabella*, *planula.* — ξυστηρ, quodcunque inſtrumentum, quo quid raditur et laeuigatur: ideo ſcalprum, *ein Meiſſel*, vel etiam *ein Hobel.* — πελεκυς εστελεωμενος, ſecuris manubriata. εστελεωμενος, a στελεον manubrium, venit verbum στελεοω, manubrio orno, armo. πελεκυς autem bene appellatur πρυτανις τεχνης, cum eius primariae partes ſint in fabricando.

τρύπανά τ' εὐδίνητα, καὶ ὠκήεντα τέρετρα
καὶ γόμφων οὗτοι τοὶ πίσυρες τορέες,
ἀμφίξουν τε σκέπαρνον· ἃ δὴ χαριέργῳ Ἀθάνᾳ
ὡ 'νὴρ ἐκ τέχνας θήκατο παυόμενος.

V. CAL.

Varietas lectionis.

v. 9. 10. Haec *Suid.* voc. Χαριεργος ita habet:

— — — ἁ δη χαριεργα
Παλλαδι εκ τεχνης θηκατο παυομενος.

In Anthol. in ed. erat: χαριεργῳ Αθ. *Kustero* teste. — pro θηκατο *Reisk.* dedit ανθετο. — ὡ 'νηρ, *Brunckio* iubente rescripsi pro ανηρ.

Commentarius.

v. 7. h. v. adducit *Salmas.* in Exercitatt. Plin. T. II. pag. 774. qui monet, τρυπανα esse *perforacula* (a τρυπᾳν, perforare) s. vt barbare in glossis vocantur, *furfuracula.* τερετρα esse terebras, idem *Salmas.* affirmat. Vtrumque instrumentum est e terebrarum genere. ωκηεντα vertit *Reiskius*, *peruasores*, existimans, esse i. q. διωκοντα et διοιχνουντα, quae sese trudendo et adigendo vlterius atque vlterius insinuant eo, vt tandem peruadant; ωκειν autem esse i. q. διοιχνειν. — γομφων τορεες, *Brunck.* explicat per gallicum: *une vrille.* Nobis forte est: *ein Zwickbohrer, Nagelbohrer.* *v.* 9. αμφιξουν τε σκεπαρνον, *Suid.* το καλως ξεον. Portus vertit: *et ab vtraque parte aciem ad dolandum habens ascia.* — *v.* 10. χαριεργος Minerua dicta, quia ipsi opera *Leontichi* grata fuerant, quae gaudebat operibus *Leontichi*, indeque ipsi clemens et mitis erat. Sic vt Dea, lanificio gaudens, φιλεριθος dicta; *Philipp.* c. XVIII. T. II. p. 217.

V.

CALLICLEA, *amoribus ſatis feliciter vſa, dedicat Veneri varia veſtitus et cultus ornamenta.*

Τὸν ἀργυρεοῦν Ἔρωτα, καὶ περίσφυρον
πέζαν, τὸ πορφυρεοῦν τε Λεσβίδος κόμης
ἕλιγμα, καὶ μηλοῦχον ὑαλόχροα,

τὸ

Varietas lectionis.

C. V. H. c. editum in Anthol. *Ceph.* p. 26. c. 464. In *Maii* Biblioth. Vffenbach. p. 583. et a *Toupio* emendatum et docte explicatum in Emendd. in *Suid.* p. 243. — *v.* 2. *πορφυρευν Reisk.* *v.* 3. *μελουχον Reisk.* et *Maius.* — ὑλαοχροα Cod. Lipſ.

Commentarius.

C. V. v. 1. *αργυρεον* Ερωτα, imagunculam Amoris argenteam, quam geſtare ſolebant delicatiores. — *v.* 2. Λεσβις *κομη* eſt adſcitius crinis, *eine Haartour*, qui mulieribus Leſbiis in vſu erat. Apud *Lucianum* Dial. Meretr. T. III. p. 290. dicitur *πηνηκη*. Cf. ibid. p. 314. Dicitur autem Λεσβις et Λεσβιας in feminino, vt Ελικωνις et Ἑλικωνιας, v. Miſc. Belg. Nou. T. VIII. p. 932. — *v.* 3. *μηλουχος* ſtrophium puellarum mammis coercendis vſitatum, gemmiſque ornatum; hinc *ὑαλοχρους*, v. interpp. ad Catull. XXIII, 65. Μηλουχος autem eiuſdem formae vocabulum, ut *κυνουχος*, *δερουχος*, alia. Μηλα ſunt mammae. *Suid.* Μηλα· *και οἱ μασθοι.* *Paulus Silent.* T. III. p. 73. c. 8.

— — — *ἱμειρω δ' αμφις εχειν παλαμαις*

Μαλλον

τὸ χάλκεόν τ' ἔσοπτρον, ἠδὲ τὸν πλατὺν
τριχῶν

Varietas lectionis.

v. 4. τὸν χαλκεον Cod. Lipſ. — και τον πλατυν — κτε-
να, haec verba extant apud *Suid.* voc. Κτενα.

Commentarius.

Μαλλον εγω σεο μηλα καρηβαρεοντα κορυμβοις
η μασθον νεαρης ορθιον ἡλικιης. —

Haec docte, vt ſolet, *Toupius.* Equidem praeterea addam loca quaedam. Itaque ſic luſit *Paulus* idem c. XIV. T. III. p. 75.

Ομμα πολυπτοιητον ὑποκλεπτουσα τεκουσης,
συζυγιην μηλων δωκεν εμοι ῥοδεων
θηλυτερη χαριεσσα. μαγον τινα πυρσον ερωτων
λαθριδιως μηλοις μιξεν ερευθομενοις.
ειμι γαρ ὁ τλημων Φλογι συμπλοκος· αντι δε
μαζων,
ω ποποι, απρηκτοις μηλα Φερω παλαμαις.

Hinc intelligendum, quid eiuſdem *Pauli* c. 15. ſignificent συμβολα μαζων. *Ariſtophan.* Lyſiſtr. v. 155. ed. *Brunck.*

ὁ γων Μενελαος τας Ἑλενας τα μαλα πα
γυμνας παρεσιδων, εξεβαλ', οιω, το ξιΦος.

Idem Eccleſ. v. 905.

το τρυΦερον γαρ εμπεΦυκε
τοισιν ἁπαλοις μηριοισι
καπι τοις μηλοις επανθει.

Add. *Ariſtaenet.* Ep. II, 7. Fragment. *Ariſtoph.* XXVII. T. III. p. 280. ed. *Brunck.* *Theocr.* Id. XXVII, 49. vbi *Warton.* exempla alia profert. Huc pertinent quoque elegantiſſimi verſus *Hieron. Amalthei*, quos in gratiam lectoris h. l. exhibebo.

Fert

τριχῶν σαγήνευτῆρα, πύξινον κτένα,
ὧν ἤθελεν τυχοῦσα, Κτησία Κύπρι,
ἐν σαῖς τίθησι Καλλίκλεια παστάσι.

VI. EVAL-

Varietas lectionis.

v. 6. ηθελον Cod. Lipf. — pro Κτησια *Reisk.* dedit γνησια, in verfione vero expreffit Γνωσσια. *Maius:* Γνιδια. Vid. Comment. v. 7. Καλλικρεια C. L. et *Maius.* Hinc *Reisk.* fecit: Καλλικρατεια.

Commentarius.

Fert nitido duo poma finu formofa Lycoris,
Illa eadem nitido fert duo fraga finu.
Sunt mammae duo poma: duo funt fraga papillae;
Poma niues vincunt, fraga colore rofas.

Res ipfa nota, ftrophio puellas mammas coercuiffe. Hinc Timaeffa ϑηκατο

Ζωμα τοι, ω Λατοι, και ανϑεμοεντα κυπασσιν
και μιτραν μαστοις σφιγκτα περιπλομεναν.

Vid. Analect. T. III. p. 173. c. 114. — *Catull.* in Epithal. Pel. et Thet. v. 65.

Non tereti ftrophio luctantes vincta papillas.

v. 5. τριχων σαγηνευτηρ dictus κτεις, more *Leonidae*, qui talia amat et captat. *v.* 6. Κτησια Κυπρι, a Calliclea, quae ὧν ηϑελεν τυχουσα, i. e. fibi opes parauerat amoribus, Venus Κτησια dicta, vt Ζευς Κτησιος, ἁτε δοτηρ πλουτου και κτησεως, *der Geber aller guten Gaben;* et Ἑρμης Κτησιος, q. d. κερδωος. — Καλλικλεια eadem forma, vt Ευκλεια, Θεοκλεια, Ἱεροκλεια, vt *Toup.* notauit.

VI.

EVALCES aprum, in greges saeuientem, occidit et e pinu suspendit.

Τὸν μόνιον καὶ ἔπαυλα βοῶν καὶ βώτορας ἄνδρας
σινόμενον, κλαγγάν τ' οὐχὶ τρέσαντα κυνῶν,
Εὐάλκης ὁ Κρὴς ἐπινύκτια μῆλα νομεύων
πέφνε, καὶ ἐκ ταύτης ἐκρέμασε πίτυος.

VII. A

Varietas lectionis.

C. VI. Editum in Anth. *Ceph.* p. 49. c. 509. In not. *Kust.* ad *Suid.* voc. Βωτορες, e Cod. MS. Anthol. ined. vbi *Leonidae* tribuitur. *v.* 1. ταν νομιην Cod. Lips. τον νομιην *Kust.* et *Reisk.* et sic quoque in *Suid.* scriptum. Verum est μονιον. vid. Comment. *v.* 2. pro ουχι, *Reisk.* ουτι. *v.* 4. εκρεμασεν *Kust.* et *Reisk.* perperam ν additum.

Commentarius.

C. VI. τον μονιον i. e. aprum. *Suid.* Μονιος· αγριος ὗς μεμονωμενος. *Hesych.* μονιὸς· ὗς αγριος, ὁ μη τοις αλλοις συναγελαζομενός. Et sic in *Aesopi* Fabula 54. 1. Μονιος αγριος, επι τινος ἑστως δενδρου, τους οδοντας εθηγεν. — Quomodo tamen de apro recte narrari possit, eum greges laedere vel laesisse, hoc viderit *Leonidas.* Primum, cum h. c. legerem, videbatur mihi deprauatio subesse; a qua sententia nunc quoque nondum plane recessi. Certe rei accommodatius apud *Paulum Silent.* c. 44. *Zenophilus* interficit aprum, vites, arbores etc. laedentem. — *v.* 3. επινυκτια μηλα νομευων, i. e. ὑπο την νυκτα νομευων μηλα. —

VII.

A RHEA *petitur, vt Dea Ariſtodicen, paruulam Silenes filiam, ad maturitatem educere velit, nimirum cum ea iam pluries ad Deae aras pia adfuiſſet.*

Ἀνδυμῆ καὶ Φρυγίης πυρικαίεος ἀμφιπολεῦσα
πρῶνας, τὴν μικρὴν, Μῆτερ, Ἀριστοδίκην,
κούρην Σειλήνης, παμπότνια, κεὶς ὑμέναιον,
κεὶς γάμον ἀβρύναις, πείρατα κουροσύνας,
ἀνθ'

Varietas lectionis.

C. VII. v. 1. Edidit h. c. *Reisk.* in Anth. *Ceph.* p. 44. c. 499. — *περικαεος* dedit *Reisk.* cuius nota ad h. l. haec eſt: „ambuſtae interpretor, quia ſolum Phrygiae eſt quaſi exuſtum. Vid. *Strabon.* p. 932. ed. Almel. ibique *Caſaub.* Ipſa Phrygia autem eſt a *Φρυγειν*, a torrendo dicta, et medio aeuo Caumene, i. e. *κεκαυμενη* vocata.“ Haec ille. Nos cum *Brunckio* tuemur *πυρικαιεος*, ſimpl. torridae.

Commentarius.

C. VII. Rhea eſt αμφιπολευσα Δινδ. και Φρυγιης πρωνας. — αμφιπολευσα, eodem ſenſu, vt apud *Homer.* de Apolline: ὁς Χρυσην αμφιβεβηκας. — πυρικαιεος vid. Var. lect. — v. 3. 4. ὑμεναιος et γαμος diuerſi quidem, at h. l. ornate, pro: nuptiae. πειρατα κουροσυνας, explicatio του γαμου. —

ἀνθ' ὧν σοι καὶ πολλὰ προνήϊα, καὶ παρὰ βωμὸν
παρθενικὴν ἐτίναξ' ἔνθα καὶ ἔνθα κόμην.

VIII.

Pauperculae LYCOMEDIS *filiae dedicant (Minervae, ut verisimile est,) artis suae textoria instrumenta.*

Αἱ Λυκομήδους παῖδες, Ἀθηνῶ, καὶ Μελίτεια,
καὶ Φιντώ, Γληνίς θ', αἱ φιλεργόταται,
ἔργων

Varietas lectionis.

v. 5. Brunck. e cod. dederat παρα βωμων. Iure tamen damnauit postea hanc lectionem, et monuit παρα βωμον legendum esse, quod recepi. *Reisk.* παρα βωμῳ.

C. VIII. Extat h. c. in Anth. *Ceph.* p. 45. c. 502. — *v.* 1. Λυκομηδης Cod. Lips. — Αθηνω. Nisi Codd. addicerent

Commentarius.

v. 5. Solemnis veteribus idea: Dii; quoniam vos coluimus, vestrum est, nos inuicem adiuuare. πολλα sumo aduerbial. *pluries.* προνηϊα suppl. e sqq. παρα. — *v.* 6. ετιναξ' ενθα και ενθα κομην, more sacerdotum Cybeles, qui furore perciti quatiebant comas, te coluit.

C. VIII. Comparanda cum h. c. plura in Anal. e. g. *Archiae* XI. T. II. p. 94. *Philippi* XVIII. T. II. p. 216. *Nicarchi* X. ibid. p. 351. *Antipatri Sidon.* IX. ib. pag. 8. XXII. et XXVI. p. 11. 12.

ἔργων ἐκ δεκάτας ποτιθύμια τόν τε πρόσ-
ἐργον

ἄτρακτον, καὶ τὰν ἄτρια κρινομέναν
κερκίδα,

Varietas lectionis.

cerent omnes, legerem pro nomine Αθηνω, Αθανᾳ, vt Mineruae mentio fiat, quae in omnibus, in Commentario laudatis ſimilibus carminibus, obuia eſt, et in noſtro non occurrit. Poſſit verſus ita conſtitui:

Αἱ Λυκομηδους παιδες Αθηναιῃ, Μελιτεια.

Haberet ſic etiam v. 7. *το τῇδε*, ad quod referatur: *huic igitur Deae μοιραν απαρχομεθα.* — *v. 3. εργων εκ δεκατας ποτιθυμια. Reiskius* cum haec non intelligeret, ſuadebat legendum: *εργων Εργανᾳ* (Mineruae) *ποτιθ.* et multa in hanc rem attulit. Equidem locum ſanum credo, et nihil notandum. — *προς εργον* Cod. Lipſ. pro *προσεργον*, quod *Suid.* tuetur in voc. *Ητρια*, vbi h. v. adducit.

Commentarius.

12. *αδεσποτ.* CXVI. T. III. p. 173. Placuiſſe ſibi videntur poetae Anthologiae in his artificioſe pangendis. *v. 3. εργων εκ δεκατας* — haec ita intelligo: *decimis operum noſtrorum rite dedicatis, dedicamus quoque ποτιθυμια illa, cara nobis artis noſtrae inſtrumenta*, nempe, *τον τε προσεργον ατρακτον* etc. Sed, dum haec ſcribo, vereor fere, vt haec interpretatio recta et probabilis ſit; quamuis aliam non inuenio. *v. 4. ταν ατρια κριναμεναν κερκιδα*, radium textorium, diſcriminatorem ſtaminum poeta vocat, quod inter extenta ſtaminis fila tranſcurrit, meatque et remeat, et tramam interſerit. *των ἱστων μολπατιδα* radium deſcribit, ob ſtridulum illum ſonum, quem edit, dum inter ſtaminis fila traiicitur. Laudatur eadem de cauſa vt *Φιλαοιδος, Antip. Sid.* IX.

Κερκιδα την Φιλαοιδον Αθηναιῃ θετο Βιττω

vt

κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολπάτιδα, καὶ τὰ τρο-
χαῖα
πανία, κέργαστὰς τούσδε περιῤῥαγέας,

Varietas lectionis.

v. 5. Pro μολπατιδα *Reiskius* μολπηΐδα e Cod. Lipſ. *v.* 6. In h. v. valde ſe torquent Critici et interpretes. In Cod. Vat. et Lipſ. eſt κεργαστας. *Reisk.* dedit και ῥισκους, addita coniectura καρταλλους. *Suid.* in voc. Πηνιον haec ita adducit:

— και

Commentarius.

vt αηδων, ibidem c. XXII.

Κερκιδα δ' ευποιητον, αηδονα την εν εριθοις.

vt αλκυων, ibid. c. XXVI.

Κερκιδα, ταν ορθρινα, χελιδονιδων αμα φωνᾳ,
μελπομεναν, ἱστων Παλλαδος αλκυονα.

Hinc *Philippus* l. ſupra laud. cecinit:

Κερκιδας ορθρολαλοισι χελιδοσιν εικελοφωνους.

Ariſtoph. Ran. v. 1316.

Κερκιδος αοιδου μελετας.

Ad quem locum *Brunck.* adducit illud Virgilianum:

Arguto tenues percurrens pectine lanas.

At puto pectinem aliud eſſe lanificii inſtrumentum, quam κερκις. Illum *Philippus* poſt κερκιδας nominat l. c.

Και κτενα κοσμοκομην — —

v. 6. πανια, lanae glomi, *Garnſpuhlen. Salmaſ.* ad Script. Hiſt. Aug. T. I. p. 548. et in *Plin.* T. II. p. 629. per *fuſum* exponit.

καὶ σπάθας ἐμβριθεῖς, πολυέργους, τῇδε πενιχρᾷ
ἐξ ὀλίγων ὀλίγην μοῖραν ἀπαρχόμεθα.

IX.

Varietas lectionis.

— — — καὶ τα τροχαια
πανια, κερταστους τουσδε περιρογεους·
καὶ σπαθας εμβριθεις, πολυαργυρα.

Portus legi voluit: καὶ ταρσους, et vertit: *radios textorios*, quia quandam alarum expansarum similitudinem habeant. *Salmasius* emendabat lectionem Cod. Vat. et nostrum suadebat κεργαστας, apposita nota: εργαστῃ videntur esse instrumenta textoria. Quam *Salmasii* notam cum attulisset *Brunckius*, Vir κριτικωτατος, haec addit: „*At mihi plane sunt incognita, tum quoad nomen, tum quoad vsum. Locus est manifesto corruptus, quod ex comparatione similium dedicationum apparet. Vbicunque textrices instrumenta suae artis deo alicui appendunt, quasilli fit mentio, qui hic omissus.* Antip. *Sidon.* καὶ τονδε Φιληλακατον καλαθισκον. *Archias:* ἁ τριτατα δ' ειροχαρη ταλαρον. et alibi (c. XXII.) Δημω μεν ταλαρισκον εὔπλοκον. *Philippus:* καὶ ταλαρον σχοινοισιν ὑφασμενον. *Nicarchus:* Κυπριδι τον καλαθον τε. *In omnibus bisce carminibus animaduertes etiam, epitheta materiam, formam et vsum instrumentorum significare, nullibi autem detrimenti mentionem fieri, quod tempus affert aut quotidianus vsus. Hunc itaque versum sic refingendum censeo:*

Πανια, καὶ καλαθους τουσδε λυγοπλεκεας."

Haec digna sane Viro Doctissimo; videtur tamen mihi ea lectio nimis recedere a ductibus primis literarum; quamuis non succurrat huius loci lenior medela. Fracta autem et usu et tempore attrita instrumenta, nisi in huiusmodi dedicationibus, in aliis tamen occurrunt. Constituerem igitur versum ita:

πανια, καὶ ταλαρους τουσδε περιραγεας.

v. 7. ευβριθεις Cod. Lips. — pro πολυεργους, τῃδε π. πολυ-

Commentarius.

v. 7. σπαθην esse credo, quod nos dicimus: *ein Weberblatt;* quo textor telam arctat et densat. Inde

IX.

PHILOMEDIS *et* NICVS *filiae dedicant Mineruae textoria instrumenta.*

Αὐτονόμα, Μελίτεια, Βοΐσκιον, αἱ Φιλομήδεω
καὶ Νικοῦς Κρῆσσαι τρεῖς, ξένε, θυγατέρες·
ἁ μὲν τὸν μιτόεργον ἀειδίνητον ἄτρακτον,
ἁ δὲ τὸν ὀρφνίταν εἰροκόμον τάλαρον,

Varietas lectionis.

πολυαργυρα γ'. ὡς δε. *Reisk.* ολιγαργυρα γ'. ὡς δε — *Suid.* πολυαργυρα.

C. IX. Ediderunt h. e. *Maius* in Biblioth. Vffenb. pag. 579. vbi vltimum dist. deest. *Pierson* ad *Herodian.* p. 464. *Reisk.* in Anthol. *Ceph.* p. 46. c. 503. — *Toup.* Emendatt. in *Suid.* p. 417. — *v.* 1. Pro Φιλομηδεω, Cod. Lips. Φιλολανθεω. *Reisk.* Φιλολυνθέω. *Maius:* Φιλολανδεω. —

Commentarius.

Inde hoc loco εμβριθεις additum et πολυεργους. — τηδε, suppleo: θεα, — εξ ολιγων ολιγην μοιραν ἀπαρχομεθα. Sic locutus est *Apollonides* V. T. II, p. 133.

σοι νυν εξ ολιγων ολιγη χαρις· εἰ δε διδοιης
πλειονα, και πολλων, δαιμον, απαρξομεθα.

C. IX. v. 3. μιτοεργον αειδινητον ατρακτον. Noster conquirit anxie et accumulat quaesita epitheta. Sic h. l. — ορφνιταν ταλαρον, in quo lana non amplius inest. —

ἅ δ᾽ ἅμα τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν, ἱστῶν
κερκίδα, τὰν λεχέων Πανελόπας φύλακα,
δῶρον Ἀθαναίᾳ Πιτανάτιδι τῷδ᾽ ἐνὶ ναῷ
θῆκαν, Ἀθαναίας παυσάμεναι καμάτων.

ὤν

Varietas lectionis.

v. 6. Reisk. Πηνελοπας, qui in caeteris quoque dorifmum neglexit. — *v. 7.* Πανατιδι *Maius* et *Reisk.* — pro ενι in Cod. Vffenb. επι, perperam. — *v. 8.* παυομεναι *Mai.* et *Reisk.* —

Commentarius.

v. 5. ευατριον εργατιν, vid. *Cafaub.* ad *Athen.* III. 11. Nobis, *quoad fenfum*, το ευατριον referri videtur ad πεπλων, peplorum pulchre fcienterque factorum et textorum εργατιν. Sic ευατριον ὑφασμα apud *Polluc.* I. 7. explicatur per: το ευυφες και λεπτον. — *v. 7.* Αθαναια Πιτανατιδι, Mineruae, in Pitana cultae. Vid. *Toup.* l. in Var. lect. cit. Vt Diana Λιμνατις, fic Minerua Πιτανατις. Erat autem Pitana haec Laconica, diftinguenda ab illa Aeolidis, de qua vid. *Steph. Byz.* qui ifto loco refpexit ad *Antip. Sid.* c. XCVIII. T. II. p. 34.

Ηδη μεν κροκοεις Πιτανατιδι πιτνατο νυμφη
Κλειναρετα χρυσεων παστος εσω θαλαμων.

Caeterum de Minerua Πιτανατιδι vid. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Dian. v. 172.

η Πιτανης, και γαρ Πιτανη σεθεν, η ενι Λιμναις.

ὧν χέρας αἴ σὺ, Ἀθάνα, ἐπιπλήσαις, ἐς
ὀπίσσω
θείης δ' εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων.

Varietas lectionis.

v. 9. 10. Apud *Suid.* v. a. *Suid.* adductus, voc. Σιπυη, omisso δε. apud *Reisk.* totum dist. deest. Caeterum *Brunck.* ad vlt. dist. haec notauit: „*Hoc. distichon in Cod. sic scriptum erat:*

Χ' ὧν χέρας αἴ σοι Ἀθάνα ἐπιπλήσαιο μὲν ἴσως,
θείης δ' εὐσιπύας ἐξ ὀλιγησιπύων.

Et quidem in apographo Buheriano non vltimum est, sed penultimum hoc distichon, quam traiectionem Salmas. animaduertit, sed spurium esse censuit. Genuinum est et optime a Toupio restitutum."

Commentarius.

v. 9. 10. Sensus: *Quarum manus vtinam adimpleas, Minerua, et de hinc locupletes ex egenis facias.* Dicitur autem *manum plenam habere*, cui, quod satis est, suppetit. αἴ est *vtinam.* Vt *Homer.* Iliad. Δ. 189.

Αι γαρ δη οὑτως ειη, Φιλος ω Μενελαε.

ες οπισσω, *dehinc.* Sic locutus est *Rhianus* Anal. T. I. p. 481. c. 8.

Αλλ', ω Παν σκοπιητα, και εις οπισω Πολυαινον
ευαργου πεμποις υἱεα Σιμυλεω.

Potest quoque huc aduocari illud *Solonis,* I, v. 10. T. I. p. 64. Ζητειν εισοπισω γενεην.

X.

Posocharem, *morosum antea cynicae sectae asseclam, cum* Rhodus, *puer pulcherrimus, ad amorem sui pellexisset, hic attributa Cynici, baculum, peram, etc. tanquam spolia continentiae pristinae, Veneri dedicat.*

Ὁ σκίπων καὶ ταῦτα τὰ βλαύτια, πότνια Κύπρι,
ἄγκειται κυνικοῦ σκῦλα Ποσωχάρεος,
ἔλπη τε ῥυπόεσσα, πολυτρήτοιό τε πήρας
λείψανον, ἀρχαίης πληθόμενον σοφίης·
σοὶ

Varietas lectionis.

C. X. Priores quatuor h. c. versus laudat *Salmas.* ad *Tertull.* Pall. p. 315. Totum carmen extat in Anthol. *Ceph.* p. 56. c. 525. in *Kust.* not. ad *Suid.* voc. Βλαυτη, et in *Schneider.* Peric. Crit. p. 55. — *v.* 1. Pro σκηπων, reposui σκιπων, vid. *Brunck.* ad *Euripid.* Hecub. p. 65. — *v.* 2. αρκειται Cod. Lipſ. — *v.* 3. ῥιποεσσα *Reisk.* —

Commentarius.

C. X. Cum hoc et sq. carmine, quoad sententiam, quam continent, conferas, e pluribus, epigrammata *Meleagri* XXXVI. et XXXVII. Item *Pauli Silent.* XXXII. T. III. p. 81. σκιπων, βλαυτια, ολπη, πηρα, ornamenta Cynicorum. πηρα praeterea notatur, primum per epith. πολυτρητος, deinde, vt dicatur, λείψανον πηρας, omnia ad inuidiam comparandam! — αρχαιης πληθομενον σοφιης, plenum sapientiae priscae, i. e. morosae, austerae, ab amore auersae. *Meleager* l. l. dixit φρυαγμα σοφιης.

Τον

σοὶ δὲ Ῥόδων ὁ καλός, τὸν πάνσοφον ἡνίκα πρέσβυν
ἤγρευσεν, στεπτοῖς θήκατ' ἐπὶ προθύροις.

Varietas lectionis.

v. 5. Pro σόι δε, *Kust.* dedit οἶδε, et v. sq. θηκε τ', pro: θηκατο. — στρεπτοις προθυροις *Reisk.* nempe: εν οἱς πολλοι στρεφονται. At στεπτοις vnice verum; ante Veneris templum, coronis et sertis ornatum.

Commentarius.

Τον θρασυν ειλεν εγω. το δ' επ' οφρυσι κεινο φρυαγμα
Σκηπτροφορου σοφιης ηνιδε ποσσι πατω.

Paulus XXXII. v. 5. 6. Παφιη

Δεξο με καγχαλοωσα, σοφην ὁτι Παλλαδα νικας
Νυν πλεον, η τοπαρος μηλῳ εφ' Ἑσπεριδων.

Propertius I, 1. v. 3.

Tum mihi deiecit constantis lumina fastus,

et v. 6. poeta *consilium* dixit, — *Virgil.* Cop. v. 33. 34.

Candida formosae decerpes ora puellae;
Ah, pereat cui sunt prisca supercilia.

Prisca supercilia nil aliud valent ac h. l. αρχαιη σοφιη. — v. 6. ηγρευσεν. Verba venandi ad amorem saepissime translata, quod quiuis multis exemplis sibi probare poterit. *Propert.* l. l. v. 1.

Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis.

XI.

In eundem Posocharem, cum a puero pulcherrimo, cui LIMVS *erat nomen, captus esset.*

Πήρην κἀδέψητον ἀπεσκληρυμμένον αἰγὸς
στέρφος, καὶ βάκτρον τοῦτο τὸ λοιπόρινον,

ὄλπαν

Varietas lectionis.

C. XI. Editum h. c. in Anth. *Ceph.* p. 59. c. 530. in not. *Kust.* ad *Suid.* voc. Κυνουχος: cf. quoque Lexicogr. voc. Στερφος. et a *Schneidero* V. D. in Peric. Crit. p. 55. — *v.* 1. κ᾽ αδεψητον *Reisk.* et *Kust.* επεσκληρ. Cod. Lips. et *Kust.* — *v.* 2. λειπορινον *Reisk.* adiecta interpretatione: *cui baculo ῥινος, cortex, decessit, dedolatus.* — τουτο τ᾽ ὁδοιπορικον *Kuster.* et sic *Suid.* voc. Στερφος. —

Commentarius.

C. XI. De hoc carmine incertus haereo, vtrum ita, vt in lemmate dixi, accipi debeat; an sic, quomodo *Kusterus* et *Reiske* intellexisse videntur. Illius nota haec est: „*Est*, inquit, *epigramma, de Posochare quodam (Cynico, vt e sensu coniicere licet) conceptum, cuius peram, pellem, baculum, ampullam oleariam, et pileum post eius mortem a Fame ad myricam suspensa fuisse Leonides iocatur.*" *v.* 1. αδεψητον. vid. Ind. *v.* 2. βακτρον λοιπορινον, *Hom.* Iliad. A. 234 sq.

Ναι μα τοδε σκηπτρον, το μεν ουποτε φυλλα και οζους
φυσει, επειδη πρωτα τομην εν ορεσσι λελοιπεν.

ὄλπαν τ' ἀστλέγγιστον, ἀχάλκωτόν τε κονοῦχον,
καὶ πῖλον κεφαλᾶς οὐχ ὁσίας σκέπανον·
ταῦτα καταφθιμένοιο μυρικίνεον περὶ θάμνον
σκῦλα Πωσωχάρεος Λιμὸς ἀπεκρέμασε.

XII. So-

Varietas lectionis.

v. 3. κ' ολπαν αστλεγγιστον *Reisk.* e Cod. Lipf. *Suid.* κώλπαν αστλεγγ. — v. 4. κεφαλης *Kuſt.* — v. 6. λιμος, minori literae charactere, et *famem* interpretatus eſt.

Commentarius.

v. 3. *ολπαν αστλεγγιστον, ampullam oleariam, fordidam.* — *κυνουχον.* Κυνοῦχος eſt inter Cynicorum ornamenta. Erat collare, quod geſtabant, vt hoc ornatu canes referrent. — v. 4. *κεφαλας ουχ οσιας*, capitis non ſancti, i. e. piacularis, quia Poſochares antea amores reſpuiſſet. — v. 5. *καταφθιμενοιο.* Si h. c. ita explico, vt lemma indicat, illud *καταφθιμενοιο* ſumo, pro, perditi, qui iam amore paene deperibat. — *μυρικινεον περι θαμνον*, ad quem Poſochares cum Limo *μεσημβριζειν* ſolebat, in vmbra: et hinc hoc in loco ſuſpenſa erant haec Poſocharis ſpolia. — Veniam peto a VV. DD. ſi in his limis oculis viderim.

XII.

Sosippus *venator, ſenex factus, et a venatione ceſſaturus, Mercurio dedicat venatoria inſtrumenta.*

Ἀστεμφῆ ποδάγρην, καὶ δούνακας αἰθυκτῆ-
ρας,
καὶ λίνα, καὶ γυρὸν τοῦτο λαγωόβολον,
ἰοδόκην, καὶ τοῦτον ἐπ' ὄρτυγι τετρανθέντα
αὐλὸν, καὶ πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφίβο-
λον
Ἑρμείῃ Σώσιππος, ἐπεὶ παρενήξατο τὸν πλοῦν
ἥβης, ἐκ γήρως δ' ἀδρανίῃ δέδεται.

XIII.

Varietas lectionis.

C. XII. Extat in Anth. *Ceph.* p. 57. c. 528. In not. *Kuſt.* ad *Suid.* voc. Αστεμφεα et Αδρανες. Repetiit quoque et emendauit *Toup.* Emendatt. in *Suid.* pag. 14. — *v.* 1. αντυκτηρας Cod. Lipſienſ. ανθεκτηρας *Reisk.* — *v.* 2. λαγωβολιον, *Reisk.* — *v.* 3. ἰοδοχον, *Suid* in voc. Τετρανθεντα, vbi h. v. adducit; at ιοδοχη, αυλοδοχη, all. vſitatae formae. — *v.* 5. περινηξατο Cod. Lipſ. cuius in margine noſtra lectio eſt: παρενηξατο, vt etiam *Reiske* edidit. — το πλευν, *Reisk.* et *Kuſt.* Noſtrum, et vnice verum reſtituit *Toup.* l. c. vid. Comment. Cod. Lipſ. το πλειον, inepte!

Commentarius.

C. XII. v. 1. δουνακες αιθυκτηρες ſunt *ſagittae veloces.* — *v.* 4. αμφιβολον *Brunck.* „*Notandum nomen ſubſtantiuum* αμφιβολον, *pro* αμφιβληστρον." *v.* 5. παρενηξατο τον πλουν ἥβης. Non male τον πλουν ἥβης dixit, cum iuuentus fluctuat et feruet. Caeterum *Toup.* et l. l. et p. 363. Emendd. egregie oſten-

XIII.

Veneri, cum eius ope et gratia a morbo liberatus esset LEONIDAS, *varios ruris fructus grato animo obtulerat: iam, si etiam a paupertate et indigentia eum vindicauerit, Deae capram vouet.*

Λαθρίη, ἐκ πενίης ταύτην χάριν, ἔκ τε πε-
νέστεω

κὴξ

Varietas lectionis.

C. XIII. Legitur h. c. in Anthol. *Ceph.* p. 60. c. 532. In *Kuft.* not. ad *Suid.* voc. Ανειρυσω. Apud *Toup.* Emendatt. in *Suid.* p. 526. — *v.* 1. Λαθριη, vt *Reisk.* e Cod. L. et

Commentarius.

ostendit, verba; πλειν, πλους, πλοϊζειν, alia, de quouis itinere, tum per mare, tum per terram vsurpari. *Hesych.* Πλους· και την πεζην οδον πλουν ελεγον. Schol. ad *Nicandri* Theriac. v. 295. Αριστοφανης εν τω Γηρα, γυναικα ποιησας επι ζευγους ονων οχουμενην παραγει τινα ερωντα αυτης, η και ερεθιζουσα φησι προς αυτον·

αποπλευστεον

επι νυμφιον εστιν, ῳ γαμουμαι σημερον.

Sic a *Toupio* emendatum locum *Brunck.* dedit in *Aristoph.* T. III. p. 229. vbi vid. Epigramm. apud *Suid.* voc. Διαπλωσας·

ῷ συν αοιδᾳ

παντα διαπλωσας, και συν ερωτι βιον.

Herodotus, (vbi? iam non succurrit,) διαπλωσαντος τον βιον ευ. — αδρανιῃ εκ γηρως, imbecillitate, quae e senectute oritur.

C. XIII. Eiusdem argumenti carmina sunt *Gaetulici* III. T. II. p. 166. et *Longini* I. T. II. p. 200. — *v.* 1. Λαθριη, „*Veneris epitheton*: *Venus*

κὴξ ὀλιγησιπύω δέξο Λεωνίδεω
ψαιστά τε πιήεντα καὶ εὐθήσαυρον ἐλαΐαν
καὶ τοῦτο χλωρὸν σῦκον ἀποκράδιον,

κεὐοίνου

Varietas lectionis.

et *Kust.* ediderunt, reposuimus, *Brunckio* in notis monente, qui antea inductus in errorem a *Toupio* l. c. Λαφρι᾽ excudendum curauerat. Vid. Comment. εκ πλανης *Reisk.* e Cod. Lipſ. et *Kust.* *Toupius* commendabat: εκ σπανιης, vel εκ πενιης, quod inprimis probabat. *Longini* I. T. II. p. 200.

Εκ πενιης, ὡς οισθα, ακραιφνεος, αλλα δικαιης,
Κυπρι, ταυτα δεχευ δωρα Λεωνιδεω.

Εκ πλανης locum habere et ob ſenſum et ob metrum non poteſt. Prima enim in πλανη ſemper corripitur, *Brunckio* teſte. πενευτεω Cod. Lipſienſ. pro πενεστεω. — *v.* 2. ολιγησιπυου *Reisk.* e Cod. Lipſ. vbi ſcriptum eſt: κ᾽ ηξ ολιγης σιπυου. *Kust.* κὴξ ολιγησιπυων, quae eſt ſcriptura Cod. deleta litera finali, emergit genuina lectio, vt *Brunck.* V. S. recte vidit. Eſt genitiuus Doricus. — *v.* 3. h. v. extat apud *Suid.* voc. Ψαιστα, ibi legitur ἐλαιον. — *v.* 4. συκον αποκραδιον *Toup.* poſt *Salmaſium* vere reſtituit, pro mendoſo: ἀποκριδιον. *Heſych.* Κραδη᾽ συκης

Commentarius.

Venus clandeſtina, Furtiua, quae alio, ſed eiuſdem ſignificationis nomine, Σκοτία dicitur. vid. *Heſych. h. v. et quos ibi laudant interpretes.*" *Brunck.* Λαφριη foret Diana, cui dedicatio non facta eſt, vt e comparatione illorum ſimilium carminum appareat, vbi Veneris mentio fit. — χαρις ſaepe pro re dedicata, deoque grata, vt infra c. XLVII. ταν αχαριν χαριτα. — *v.* 2. Λεωνιδεω. Cuius? Noſtri? an alius? Noſtri ipſius credo. *Gaetulicus* enim, qui hoc epigramma imitatus eſt:

Λαζεο, τιμηεσσα Κυθηριας, ὑμνοπολοιο
τυψα τατε κλειτου δωρα Λεωνιδεω.

κευοίνου σταφυλῆς ἔχ' ἀποσπάδα πεντάῤῥαγον

πότνια, καὶ σπονδὴν τήνδ' ὑποπυθμίδιον.

ἢν δ' ἐμέ γ', ὡς ἐκ νούσου ἀνειρύσω, ὧδε καὶ ἐχθρᾶς

ἐκ πενίης ῥύσῃ, δέξο χιμαιροθύτην.

(*Hic inseruissem carmen Leonidae, Alexandrino adscriptum, infra no. XXX. Sed ne series turbaretur, loco mouere nolui.*)

XIV.

Varietas lectionis.

συκης κλαδος. Hinc Κραδιος· αποκραδιος. *Gaetulicus* l. 1.

πρωϊον ευφυλλων συκον απ' ακρεμονων.

Verbo αποκραδιζειν vsus est *Nicander* Alexiph. 316.

— — οποεντας αποκραδισειας ερινους

Vbi Scholiasta: Αποκραδισειας· απο της κραδης κοψειας, οἷον αποσυκισειας. *v.* 5. 6. Hoc distichon habet *Suid.* voc. Ὑποπυθμιδιον· vbi ὑποπυθμιδιον inquit, την εις τον πυθμενα καταλειφθεισαν. ουκ ευοινου σταφυλης αποσπαδα πενταῤῥαγον. Vides, quomodo Suidas ex epigr. nostro supplendus et restituendus sit. κ' ευοινου *Reisk.* κ' ευνινου *Kust.* πενταῤῥωγον *Reisk.* et *Kust.* — *v.* 7. 8. ην δε με χ'. *Reisk.* et *Kust.* εχθρων pro εχθρας *Reisk.* κ' εκ πενιης, Idem.

Commentarius.

v. 5. πενταῤῥαγον. *Gaetulicus*: πενταδα την σταφυλης ευρωγεα. — *v.* 6. 7. 8. Eiusdem *Gaetulici* verba cum his conferenda:

και σταγονα σπονδιτιν, αει θυεεσσιν οπηδον,
 της κυλικος βαιῳ πυθμενι κευθομενην.
ει δ', ὡς μευ βαρυγυιον απωσαο νουσον, ελασσεις
 και πενιην, δωσω πιαλεον χιμαρον.

XIV.

In DEISOVM *quendam, vt puto, hominem coquum. Is dicitur Deae Intemperantiae varia armamenta culinaria, pocula etc. dedicaſſe. Additur iocoſe, vt Dea ipſi temperantem eſſe nunquam concedat.*

Λαβροσύνᾳ τάδε δῶρα, Φιλευλείχῳ τε Λαφυγμῷ
θήκατο Δηΐσσου Δωριέως κεφαλά,
τὼς Λαριτσαίως κυογάστορας ἐψητῆρας.
καὶ χύτρως, καὶ τὰν εὐρυχαδῆ κύλικα,
καὶ

Varietas lectionis.

C. *XIV*. Ediderunt hoc carmen *Reisk*. in Anth. *Ceph*. p. 61. c. 524. et *Kuſter*. in not. ad *Suid*. voc. Κνηστις. — v. 1. Φιλευχειλῳ *Reisk*. (qui Φιλοσκυλῳ coniiciebat,) *Suidas* et *Kuſterus*. — *v*. 2. Δεισοξου *Reisk*. Δωριεος *Suid*. *Kuſt*. et *Reisk*. In Cod. L. in v. 2. terminabat h. c. Reliqua erant ſeiuncta, interpoſito: αδηλον. — *v*. 3. ηναστορας C. L. ευγαστορας *Reisk*. κυαστορας *Kuſt*. — *v*. 4. χυτρας *Kuſt*. et *Reisk*. at χυτρως doricum eſt, pro: χυτρους, nam et

Commentarius.

C. XIV. Conferendum cum noſtro *Ariſtonis* epigr. I. T. II. p. 258. Λαβροσυνα, Intemperantia, Dea; item Λαφυγμος helluonum Deus, qui bene dicitur Φιλευλειχος, qui lingere et lambere amat. *v*. 2. Δηΐσσου κεφαλα, *Deiſous* ipſe; vt apud *Sophoclem* init. Antigones Ισμηνης καρα, pro Iſmene ipſa. — *v*. 3. κυογαστορας ἑψητηρας. ἑψητηρες ſunt cacabi, ollae, quibus cibi coquuntur; hae κυογαστορες dicti, cum ventrem curent et impleant. *v*. 4. Vid. Var. lect. *Ariſto* v. 1.

Χυτρον

καὶ τὰν εὐχάλκωτον εὔγναμπτόν τε κρεάγραν,
καὶ κνῆστιν, καὶ τὰν ἐτνοδόνον τορύναν.
Λαβροσύνα, σὺ δὲ ταῦτα κακοῦ κακὰ δωρητῆρος
δεξαμένα, νεύσαις μή ποκα σωφροσύναν.

XV.

MICYTHI, *filii sui imaginem mater paupercula Baccho dedicauerat, adiecta prece, vt Deus eum ad pubertatem educere, et hoc tenue munus benigne accipere velit.*

Ἁ μάτηρ ζωὸν τὸν Μίκυθον, οἷα πενιχρὰ,
Βάκχῳ

Varietas lectionis.

et forma χυτρος occurrit. Vid. *Ariston.* Epigr. in Comment. — την *Kuster.* et *Reisk.* neglecto Dorismo. — *v.* 5. ευγναπτον *Suid.* — *v.* 6. ετνοδοπον *Brunck.* secutus *Salmasium*, scripserat; sed in notis ex *Aristoni* c. cit. v. 2. restituit verum ετνοδονον. ετνοδοκον, Cod. Vat. et Planud. in *Ariston.* epigr. Item *Suid.* in voc. Ετνηρυσις; et Τορυνη. et *Reisk.* — Cod. Lips. ετνοδοτον. — *v.* 8. νευσαι *Reisk.* e Cod. Lips.

C. *XV.* Legitur hoc carmen in Anthol. *Ceph.* p. 68. c. 552. in notis *Valcken.* ad *Theocr.* Adon. p. 350. in not. *Kust.*

Commentarius.

Χυτρον τοι, ταυτην τε κρεαγριδα, και βαθυκαμπη
κλειδα συων, και ταν ετνοδονον τορυναν.

v. 5. ευχαλκωτον τε κρεαγραν aeneam fuscinam. *Aristo:* τον ευχαλκον τε λεβητα. — *v.* 6. κνηστιν i. e. μαχαιραν. — ετνοδονον τορυναν. τορυνα est cochlear, seu spatha, qua ετνος, puls, inter coquendum agitatur, δονειται. *Suid.* Τορυνη· το κινητηριον της χυτρας.

Βάκχῳ δωρεῖται, ῥωπικὰ γραψάμενα.
Βάκχε, σὺ δ' ὕψωσον τὸν Μίκυθον· εἰ δὲ τὸ δῶρον
ῥωπικὸν, ἁ λιτὰ ταῦτα φέρει πενία.

XVI.

Pauper MICALION *quidem, tamen probus et gratus.*

Ὑλοφόρου τόδ' ἄγαλμα, ὁδοιπόρε, Μικαλίωνος·
ἀλλ' ἴδε τόνδ' Ἑρμῆς κρήγυον ὑλοφόρον,
ὡς

Varietas lectionis:

Kust. ad *Suid.* voc. Ῥωπικα, vbi Lexicographus prius distichon adducit. His adde *Toup.* ad *Longin.* p. 283. et Emendd. in *Suid.* p. 255.

C. XVI. Extat in Anthol. *Brod.* Lib. IV. p. 484. — *v.* 1. Dedi Μικαλιωνος cum *Brodaeo*, pro Μικκαλ. Non enim opus erat, το κ. duplicare. Cf. *Brunck.* ad *Callim.* epigr. 61, vbi eadem ratione Μικυλος probatur pro Μικκυλος. — *v.* 2. αλλ' ιδε τονδ' Ἑρμης, sic rescripsi *Brunckii* iussu, pro praua scriptura: αλλ' ιδε τονδ', Ἑρμης κρ—. In impressis minus concinne: Ἑρμης δ' αλλ' ιδε τον κρ—.

Commentarius.

C. XV. v. 2. ῥωπικα γραψαμενα, rudi penicillo s. instrumento exprimens. ῥωπικον enim est quiduis rude: omne minutum et nullius pretii. Caeterum Brunckius ad hoc carmen haec adnotauit: „Μικυθος hic pro nomine proprio habui; hinc notatum a *Salmas.* ad *Hesychium* voc. Μικυθινον· το μικρον, και νηπιον. Appellatiue etiam sumi potest.

ὡς ἀπ' οἰζυρῆς ἠπίστατο δωροδοκῆσαι
ἐργασίης· αἰὲν δ' ὡ 'γαθὸς ἐστ' ἀγα-
θός.

XVII.

PAN *loquitur, et promittit illi, qui in his montibus venari velit, propitio numine adesse.*

Εὐάγρει λαγόθηρα, καὶ εἰ πετεηνὰ διώκων
ἰξευτὴς ἥκεις τοῦθ' ὑπὸ δισσὸν ὄρος,

Varietas lectionis.

v. 3. pro απ', in Anth. *Brod.* legitur εξ. —

C. XVII. Extat hoc carmen apud *Salmasium* in Plinianis T. II. p. 765. vbi hoc lemmate insignitum est: ὡς παρα του Πανος, Λεωνιδα Ταραντινου. Deinde legitur h. c. apud *Iensium* p. 353. In Anth. *Ceph.* p. 175. c. 802. In *Hering.* Obseruu. p. 53. — *v.* 1. πετεεινα *Iens.* et *Reisk.* — διωκειν *Salmasius* et *Reisk.* *v.* 2. pro δισσον, *Reisk.* habet λισσον, vti quoque *Heringa* legendum censet. Perperam! Nostrum tuetur *Brunck.* vid. Comment. —

Commentarius.

C. XVII. Pan loquitur, veteribus et venationis ferarum et aucupii deus habitus, vt Faunus apud *Propertium* IV, 2, 33. 34.

Cassibus impositis venor: sed arundine sumta
Faunus plumoso sum Deus aucupio.

v. 2. τουθ' ὑπο δισσον ορος significat, notante Brunckio, *in mediam hanc conuallem duorum montium.* Λισσον igitur perperam *Salmasius* emendabat, quia glabros montium apices non quaerunt aucupes, vbi calamos suos struant, sed in vmbrosis locis et ad

κἠμὲ τὸν ὑλήωρον ἀπὸ κρημνοῖο βόασον
Πᾶνα· συναγρεύσω καὶ κυσὶ καὶ καλά-
μοις.

Varietas lectionis.

v. 3. ὑλειωρον *Ienſ.*

Commentarius.

ad aquae riuos capturam eſſe ſciunt. *Silius Ital.* VII. 675.

Vt qui viſcata populatur arundine lucos,
Dum nemoris celſi procera cacumina ſenſim
Subſtructa certat tacitus contingere meta
Sublimem calamo ſequitur creſcente volucrem.

v. 4. συναγρευσω και κυσι και καλαμοις. Vtrumque venationis genus ſaepe iungunt poetae. *Propertius* II. 15, 23. 24.

Haec igitur mihi ſit lepores audacia molles
Excipere, et ſtructo figere auem calamo.

Virg. Georg. I. 139.

Tum laqueis captare feras, et fallere viſco
Inuentum.

Noſtrum autem carmen fere ad verbum expreſſit *Propert.* III. 11, 43 ſqq.

Et leporem, quicunque venis, venaberis, hoſpes,
Et ſi forte meo tramite quaeris auem.
Et me Pana tibi comitem de rupe vocato;
Siue petas calamo praemia, ſiue cane.

Hugo Grotius latinis verſibus ita expreſſit:

Sis felix, ſeu tu leporem, ſiue aëre praedam
Quaeris, ad haec montis qui iuga bina venis.
Et me Pana tibi ſumma de rupe vocato:
Et calamis opifex ſum bonus et canibus.

Caete-

Caeterum, pace lectoris, duo graeca adscribam carmina, vnum *Erycii*, vid. Anal. T. II. p. 296. alterum αδεσποτον 173. quod a *Salmas.* in Plinn. p. 766. *Satyro*, forte *Satyrio*, adscribitur. Vterque poeta imitatus est nostrum.

Ευστοχα θηροβολειτε κυναγεται, οἱ ποτι ταυταν
Πανος ορειωτα νισσομενοι σκοπιαν,
αιτε λινοις βαινοιτε πεποιθοτες, αιτε σιδαρῳ,
αιτε και ιξευτᾳ λαθροβολῳ δονακι·
καμε' τις υμειων επιβασατω· οιδα ποτ' αγραν
κοσμειν και λογχαν, και λινα και καλαμους.

Hoc *Hugo Grotius* sic reddidit:

Venator facili laeteris et vbere praeda,
Horrida montiuagi qui loca Panis adis:
Seu sunt lina tibi, seu sunt venabula cordi
Seu structos auibus celat arundo dolos:
Meque etiam venerare tua prece. nam dare possum
Successum ferro, retibus et calamis.

Αδεσποτον CLXXIII. T. III. p. 184.

Ειτε συ γ' ορνεοφοιτον ὑπερ καλαμιδα παλινας
ιξῳ ορειβατεεις, ειτε λαγοκτενεεις,
Πανα καλει. κυνι Παν λασιου ποδος ιχνια φαινει·
συνθεσιν ακλινεων Παν αναγει καλαμων.

Hugonis Grotii versio:

Seu leporem captas, seu per iuga deuia montis
Viscato calamo fallere quaeris auem.
Pana voca. Pan hirta cani vestigia monstrat.
Pan facit, vt tacita crescat arundo manu.

XVIII.

HERONAX *Satyris et Baccho vitis primitias libaturum, reliqua ipſum exhauſturum eſſe, proponit.*

Γλευκοπόταις Σατύροισι, καὶ ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ
'Ηρώναξ πρῶτα δράγματα φυταλιῆς,
τρισσῶν οἰνοπέδων τρισσοὺς ἱερώσατο τούσδε,
ἐμπλήσας οἴνου πρωτοχύτοιο, κάδους·
ὧν ἡμεῖς σπείσαντες, ὅσον θέμις, οἴνοπι Βάκχῳ
καὶ Σατύροις, Σατύρων πλείονα πιόμεθα.

XIX.

Varietas lectionis.

C. XVIII. Extat in Anthol. *Brod.* VI. p. 553. Vid. quoque *Suid.* voc. Δραγματα, vbi *Kuſterus* in not. duo priora diſticha vt totum epigramma laudat; et vbi *Suid.* recte habet: πρωτα, vt nos dedimus, pro πρωτης. Secundum diſtichon legitur in *Suid.* voc. Καδος. Priores 4 vv. vertit *Natalis Comes* in opere mythol. p. 456.

Commentarius.

C. XVIII. v. 1. γλευκοποταις Σατυροισι, Satyris enim libabant muſta. *Apollonid.* X. T. II. p. 134.

Παν ὁ παρωρειτης, αυτοξυλος, αρνεοθοινης
ειμι, και εγχθονιου γλευκοποτης κυλικος.

v. 2. πρωτα δραγματα Φυταλιης, *primitias vineae, recens conſitae, quae primos tum reddebat fructus.*

XIX.

PIGRES, DAMIS *et* CLITOR, *dedicant artis suae instrumenta Pani, vt se benignum erga ipsos exhibeat.*

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι,
'Αγρότα Πὰν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης.
Ὃς μὲν ἀπὸ πτηνῶν, Πίγρης τάδε· ταῦτα δὲ Δᾶμις,
τετραπόδων· Κλείτωρ δ' ὁ τρίτος, εἰναλίων.

Varietas lectionis.

C. *XIX*. Legitur in Anthol. *Brod*. VI, p. 565. v. 1. et 2. habet *Suid*. voc. Αγρεσιη. — v. 3. ὧν απο μεν. in Anthol. *Brod*.

Commentarius.

C. XIX. Eiusdem argumenti carmina sunt: *Antip. Sid*. XV. XVI. T. II. p. 9. *Archiae* VI. VII. VIII. IX. T. II. p. 93. *Alphei Mityl*. II. ib. p. 128. *Satyrii*, I. ib. p. 276. *Iul. Aegypt*. IX. ib. p. 495. *Alexandri Aetoli*, I. T. I. p. 418. *v*. 1. ὁμαιμοι fratres. *Antip. Sid*. XV. αυθαιμοι. Sic ὁμαιμων et ὁμαιμοσυνη in vsu est. Epigr. αδεσπ. 306.

Μαινεται Ιφιγενεια· παλιν δε μιν ειδος Ορεστου
εις γλυκερην αναγει μνηστιν ὁμαιμοσυνης.

v. 3. αποπτηνων — τετραποδων — ειναλιων. Quam diuerse haec expressa sint in collatis carminibus, vide: *Antipat*. ταδε δικτυα των πετεινων, πλωτων, et αρκυν θηρων ορειονομων. *Iulian. Aeg*. απο πτερυγων, θηρων, θαλασσης etc. Sic quoque cf. c. vers. 5. et 6. vltimos versus cuiusuis horum epigrammatum.

ἀνθ' ὧν τῷ μὲν πέμπε δι' ἠέρος εὔστοχον ἄγρην·
τῷ δὲ, διὰ δρυμῶν· τῷ δὲ, δι' ἠϊόνων.

XX.

Institam BITTIVM, ANTIANIRA *et* BITIE, *iunctis viribus et arte fecerant; quam cum Dianae vouent, precantur, vt hanc triplicem opellam grato animo accipiat.*

Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιὰ μέχρι παλαιστῆς
καὶ σπιθάμης οὔλης Βίττιον εἰργάσατο·
θάτε-

Varietas lectionis.

C. XX. Legitur in Anthol. *Brod.* VI. p. 559. *Suid.* voc. Βιττιον ad h. v. alludit, quem quoque cf. in vocc. Πέζα et Ὕφασμα.

Scholia.

C. XX. v. 1. *παλαιστης*] δρακος.

Commentarius.

C. XX. Antipatri Sidonii eiusdem argumenti c. XXIII. h. l. adscribam:

Αρτεμι, σοι ταυταν, ευπαρθενε, ποτνα γυναικων,
ταν μιαν αἱ τρισσαι πεζαν ὑφηναμεθα.
και Βιτιη μεν τασδε χοροιθαλεας καμε κουρας,
λοξα τε Μαιανδρου ρειθρα παλιμπλανεος·
ξανθα δ' Αντιανειρα τον αγχοθι νησατο κοσμον,
προς λαια ποταμου κεκλιμενον λαγονι·
τον δε νυ δεξιτερων νασμων πελας ισοπαλαιστου
τουτον επι σπιθαμη Βιττιον ηνυσατο.

Institae

θάτερα δ' Ἀντιάνειρα προσήρμοσε· τὸν δὲ μεταξὺ
Μαίανδρον καὶ τὰς παρθενικὰς, Βιτίη.
κουρᾶν καλλίστη Διὸς, Ἄρτεμι, τοῦτο τὸ νῆμα
πρὸς ψυχῆς θείης, τὴν τριπόνητον ἔριν.

C 5 XXI,

Scholia.

v. 6. προς ψυχης] αντι του· εκ ψυχης αγαπωης, και ασμενισειας φιλοφρόνως.

Commentarius.

Inftitae huius medium Maeandri flexuofi affimilatum confecerat Bitie: dextram latiorem palmo oram Bittion, laeuam Antianira ornarat. v. 1. 2. μεχρι παλαιστης και σπιθαμης ουλης idem eft, quod *Antipatri* ισοπαλαιστον επι σπιθαμη, tam latam, vt palmum minorem aequipararet et dodrantem excederet. — v. 4. Μαιανδρον, Maeandrus h. l. eft purpura flexuofa et in fe remeabilis, vt Maeandri flumen, cuius fluenta eidem *Antipatro* dicuntur τριελικτον ὑδωρ. c. XXXII. Res e *Virgil.* nota: Aeneid. V. v. 250.

Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura Maeandro duplici Meliboea cucurrit.

Cf. *Ouid.* Metam. VIII. 162. et ad haec loca interprett. — τας παρθενικας. Quae fint, mihi adhuc dubium eft: Credo, Dianae chorum virginum et Nympharum in inftita repraefentatum fuiffe, f. fluminis Maeandri Nympharum agmen: et illud vnice verum. Frequentantur autem a poetis lubenter Nympharum chori, ducente eos Diana. vid. *Heyn.* ad *Virg.* Aen. I. v. 494 fqq. — v. 6. προς ψυχης θειης, in animo reponas et faueas. — τριπονητον ερἰν,

XXI.

PYRRHVS, *ex Aeaci genere, Antigonum, Macedoniae ducem, vicit. Cum inter milites huius Antigoni Galatarum i. e. Gallorum, auxilia fortissime contra-stetissent, huius scuta, iis tandem victis, Pyrrhus Mineruae deuota suspendit.*

Τοὺς θυρεοὺς ὁ Μολοσσὸς Ἰτωνίδι δῶρον Ἀθάνᾳ

Πύῤῥος

Varietas lectionis.

C. XXI. „ In Cod. Vat. nomen auctoris non conspicitur, nec, cuius sit, ait Pausanias, *apud quem extat p.* 31. *Sed hoc et tria sequentia eidem poetae recte tribuuntur; Leonidae epigr. XXIV. inscriptum est in membranis.“ Brunck.* Legitur in Anthol. *Brod.* VI. p. 576. vbi *v.* 2. εκρεμασεν.

Scholia.

C. XXI. v. 1. Μολοσσος Ιτωνιδι] Ιτωνιας Αθηνας ιερον εστιν εν Κορωνειᾳ της Βοιωτιας. Εστι δε και Θεσσαλικη Ιτωνια· Ιτωνον γαρ εν Θεσσαλιᾳ. Φασι γενηθηναι (γεννηθηναι) και Απολλωνος εργον Αθηναιης Ιτωνιδος.

Commentarius.

εριν, i. e. πεζαν, quam tres mulieres magna contentione et studio elaborauerant.

C. XXI. Conferas *Iustin.* XXV. 3 sqq. *Strabon.* p. 429. *Spanhem.* ad *Callimach.* Hymn. in Del. v. 185. — *v.* 1. Ιτωνις Αθανα, Itonia, seu Iton, vrbs Boeotiae, vbi Minerua culta; vnde Ιτωνις. *Callim.* Hymn. in Cer. 75.

Ηνθον Ιτωνιαδος μεν Αθανωιας επ' αεθλα.

Liuius XXXVI. 20. *donec in agrum Coronaeum ventum est. Ibi statua regis Antiochi, posita in templo* Mineruae Itoniae, *iram accendit.*

Πύῤῥος ἀπὸ θρασέων ἐκρέμασε Γαλατᾶν,
πάντα τὸν Ἀντιγόνου καθελὼν στρατόν· οὐ μέγα θαῦμα·
αἰχμηταὶ καὶ νῦν, καὶ πάρος Αἰακίδαι.

XXII.

In spolia, Macedonibus a PYRRHO *detracta; et in templo Iouis* DODONAEO *suspensa.*

Αἵδε ποτ' Ἀσίδα γαῖαν ἐπόρθησαν πολύχρυσον,
αἵδε καὶ Ἑλλάδι τὰν δουλοσύναν ἔπορον· νῦν

Varietas lectionis.

C. XXII. Extat in Anth. *Brod.* VI. p. 504. *v.* 2. ταν, Scholiasta edidit που.

Scholia.

C. XXI. v. 2. Γαλατᾶν] περι της μαχης του Πυῤῥου προς τον Αντιγονον και της μεγαλης νικης μεμνηται Παυσανιας εν τοις Αττικοις. Ανεθηκε δε Πυῤῥος όπλα των Κελτικων, βοηθησαντων τῳ Αντιγονῳ εις το ἱερον της Αθηνας μεταξυ Φερων και Λαρισσης· τῳ δε εν Δωδωνῃ Διϊ Μακεδονων ανεθηκε τας ασπιδας, επιγεγραπται δε ταυταις ούτω.

Αἱδε ποτ' Ασιδα γαιαν εποpθησαν πολυχρυσον
αἱδε και Ἑλλαδι που δουλοσυναν επορον·
νυν δε Διος ναῳ ποτι κιονας ορφανα κειται,
τας μεγαλαυχητου σκυλα Μακηδονιας.

Commentarius.

C. XXII. v. 1. αἵδε suppl. ἀσπίδες, κοπίδες, al. Ἀσιδα πολυχρυσον dixit, alludens credo ad Alexandri

νῦν δὲ Διὸς ναῷ ποτὶ κίονας ἐρφανὰ κεῖται,
τὰς μεγαλαυχήτου σκῦλα Μακηδονίας.

XXIII.

AGNON octo *Leucanorum viros vicerat, quorum ſpolia Mineruae dedicauit.*

Ὀκτώ τοι θυρεοὺς, ὀκτὼ κράνη, ὀκτὼ ὑφαντοὺς
θώρηκας, τόσσας θ' αἱμαλέας κοπίδας,
ταῦτ' ἀπὸ Λευκανῶν Κορυφασίᾳ ἔντε' Ἀθάνᾳ
Ἄγνων Οἰανθεὺς θῆκ' ὁ βιαιομάχας.

XXIV.

Varietas lectionis.

C. XXIII. Legitur in Anthol. *Brod.* VI. p. 576. — *v.* 2. τοσσας δ'. *Brod.* — *v.* 4. Αγων et Ευανθευς. *Brod.*

Scholia.

C. XXIII. v. 1. θυρεους] θυρεος ὁπλον εστι το παρ' ἡμιν σκουταριον. οὑτω Σουϊδας,

Commentarius.

dri auaritiam, et Perſarum regum opes. *Diues, opulenta Aſia.* Sic *Euripides* Hecub. 492. Φρυγας πολυχρυσους dixit:

Ουχ ἡδ' ανασσα των πολυχρυσων Φρυγων.

v. 3. 4. *Simonides* L. T. I. p. 135.

Οὑτω τοι μελιη ταναη ποτι κιονα μακρου
ἡσο, πανομφαιῳ Ζηνι μενουσ' ἱερα.

C. XXIII. v. 1. 2. ὑφαντους θωρακας, textos, i. e. bene compactos thoraces. — *v.* 3. 4. Agnon erat

XXIV.

Equitibus et equis Lucanorum occisis, eorum arma Mineruae dedicata sunt.

Οἵδ' ἀπὸ Λευκανῶν θυρεάσπιδες, οἵ τε χαλινοὶ
στοιχηδὸν, ξεσταί τ' ἀμφίβολοι κάμακες
δέδμηνται, ποθέουσαι ὁμῶς ἵππους τε καὶ ἄνδρας,
Παλλάδι· τοὺς δ' ὁ μέλας ἀμφέχανεν θάνατος.

XXV.

Varietas lectionis.

C. *XXIV.* Extat in Anth. *Brod.* VI. p. 577. Cf. *Suid.* qui vocc. Οἱ δε χαλινοι — Παλλαδι affert in voc. Δεδμημενοι. — *v.* 1. οἱ τε χαλινοι, sic scripsi, pro οἱ δὲ χαλινοι. —

Commentarius.

erat forte Tarentinus, ciuis igitur *Leonidae* nostri. Gerebant autem Tarentini saepius bellum cum Lucanis, variis quidem temporibus. Vid. *Diod. Sic.* XIX. 4. *Strabon.* p. 429. *Heyn.* Opusc. Academ. T. II. p. 227. not. u. — Κορυφασια Ἀθανα, alibi Mineruam ita nominatam me legere non memini, nisi in Arnobio IV. Vnde nomen acceperit, incertum. Promontorium Coryphasium notum est: num ibi culta et hinc ita dicta? Vel a *Coryphe*, quae mater alicuius Mineruae fuisse perhibetur?

C. XIV. v. 1. *θυρεασπιδες, parmae et scuta. v.* 2. *αμφηβολοι καμακες,* hastae, quas hinc illinc iacere et mittere possis. — *v.* 3. *ποθεουσαι,* desiderantes, requirentes; quippe cum illi perditi essent, qui antea has parmas, hastas etc. gestauerant. — *v.* 4. *τουσδε* i. e. *ανδρας και ἱππους* — ὁ με-

XXV.

Piscator DIOPHANTVS *piscatoria instrumenta, seu Pani, seu Mercurio dedicat.*

Εὐκαμπὲς ἄγκιστρον, καὶ δούρατα δουλιχόεντα,
Χωρμιὴν, καὶ τὰς ἰχθυδόκους σπυρίδας,
καὶ τοῦτον νηκτοῖσιν ἐπ' ἰχθύσι τεχνασθέντα
κύρτον, ἁλιπλάγκτων ἄρμενα δικτυβόλων,

τρηχὺν

Varietas lectionis.

C. *XXV*. Vid. Anthol. *Brod.* VI. p. 547. — *v.* 1. ευκαμπες, ita quidem *Brunck.* edidit; equidem vero εὐκαμπὲς mallem, cum *Salmas.* ad dedicationem statuae Regillae, p. 87. etiamsi in multis illa litera μ sine vitio vel omittitur, vel additur. Vid. *Dorvill.* p. 469. et 601. — *v.* 3. τεχνηθεντα in Anthol. *Brod.* — Ibidem *v.* 4. ευρεμα pro αρμενα. —

Scholia.

C. *XXV*. *v.* 2. σπυριδας] καλαθους εν οις τους ιχθυας τιθεασιν.

Commentarius.

ὁ μελας αμφεχανεν θανατος. *Simonid.* c. XXXIII. T. I. p. 132. — οἱδε —

κυανεον θανατου αμφεβαλοντο νεφος.

C. *XXV*. Cf. *Iuliani Aeg.* VI. T. II. p. 494. *Theaeteti* I. ibid. p. 514. — *v.* 1. δουρατα δουλιχοεντα sunt longi calami piscatorii, aut tela, quibus thynnos lancinant piscatores. — *v.* 2. ιχθυδοκους σπυριδας, *Philippus* dixit σχοινοτενεῖς σπυριδας,

τρηχύν τε τριόδοντα, Ποσειδαώνιον ἔγχος,
καὶ τοὺς ἐξ ἀκάτων διχθαδίους ἐρετμούς,
ὁ γριπεὺς Διόφαντος ἀνάκτορι θήκατο τέχνας,
ὡς θέμις, ἀρχαίας λείψανα τεχνοσύνας.

XXVI.

Varietas lectionis.

v. 6. ἐρέτας pro ερετμους, in eadem Anthol. At secunda in ερετμους breuis omnino esse potest. In αδεσπ. carmine DCXCIV. T. III. p. 300.

Ημην στολάρχης Ποντικῶν νεωγ εγω,
ἐξηρέτμοις πτέρυξιν εξηγαλμενων —

v. 7. 8. In τεχνας — αρχαιας — τέχνοσυνας formas doricas recepi, quas offert Cod. Vat. teste *Brunck*.

Scholia.

v. 6. ερετας] (vid. Var. lect.) αντι του: ερετμους.

Commentarius.

δας, materiae respectu. Epigr. XXII. T. II. p. 218. quod cum nostro comparandum est. — *v.* 5. τριοδοντα i. e. fuscinam. *Oppiano* est τανυγλωχιν τριαινη. Lib. III. 123.

αλλοι δ' ουταζουσι τανυγλωχινι τριαινη
ελλοπας.

v. 7. ανακτορι τεχνας, s. Mercurio, s. Pani. Mercurio malim. *Philippo* l. c. instrumenta artis suae piscatoria

Πεισων ὁ γριπευς Ἑρμῇ πορεν —

XXVI.

A THEOCRITO *quodam in biuio, vbi forte hortum seu agrum habebat, constitutus Priapus, monet fures, vt procul discedant, ne inguinis ictum sentire cogerentur.*

Ἀμφοτέραις παρ᾽ ὁδοῖσι φύλαξ ἕστηκα Πρίηπος
ἰθυτενὲς μηρῶν ὀρθιάσας ῥόπαλον·
εἵσατο γάρ πιστόν με Θεόκριτος. ἀλλ᾽ ἀποτηλοῦ
φὼρ ἴθι, μὴ κλαύσῃς τὴν φλέβα δεξάμενος.

XXVII.

MORICHVS *cum Mercurii statuam, custodem ouium, statuisset, oues monet, vt ne amplius timerent lupos.*

Τᾶν αἰγᾶν ὁ νομεὺς Μόριχος τὸν ἐπίσκοπον Ἑρμᾶν
ἕστασ᾽.

Varietas lectionis.

C. XXVI. „Theocriti, non Leonidae, Salmasio videbatur esse hoc epigramma." Brunck. Legitur in Anth. Brod. IV. p. 483.

Commentarius.

C. XXVI. v. 4. κλαυσῃς. κλᾳειν pro poenas dare, vapulare, e Comico satis notum. φλεβα δεξαμενος, penem recipiens, nempe, vapulando.

Digitized by Google

ἕστασ' αἰπολίων εὐδόκιμον φύλακα.
ἀλλά μοι αἶ τ' ἀν' ὄρη χλωρᾶς κεκορεσμέναι
ὕλας,
τῶν ἁρπακτήρων μή τι μέλεσθε λύκων.

XXVIII.

THERIS *faber lignarius, egregius artifex, instrumenta artis suae dedicat Mineruae.*

Θῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τᾷ Παλλάδι πῆχυν
ἀκαμπῆ,

καὶ

Varietas lectionis.

C. XXVII. In Anthol. *Brod.* IV. p. 467. vers. vlt. sic legitur:

του γ' ἁρπακτηρος μη τι μελεσθε λυκου.

C. XXVIII. Apparet in Anthol. *Brod.* VI. p. 580. Versum primum laudat *Suid.* in vocc. Δαιδαλοχειρ, vbi Δηρις, pro Θηρις scriptum est. Est autem Θηρις, nomen, quod alio loco etiam in Anthol. occurrit. — Cf. *Schneider.* V. C. in Peric. Crit. p. 121. —

Commentarius.

C. XXVII. v. 3. χλωρας ὑλας, *Theocrit.* XXV. 158. εν ὑλῃ χλωρᾳ. — κεκορεσμεναι sc. οἶες, αιγες. *v.* 4. μη τι μελεσθε, *ne sollicitae et anxiae sitis.* Et hoc sensu cum genitiuo construitur.

C. XXVIII. v. 1. δαιδαλοχειρ· ὁ ποικιλα και εξαισια ταις χερσιν εργαζομενος. *Suid. v.* 3. ῥυκαναν τ' ευαγεα. ῥυκανη est runcina, *ein Hobel.* De vocc. Ευαγης et Περιαγης vid. *Hesych.* ibique VV. DD. Est autem ῥυκανη ευαγης, *runcina, quae bene dolat.* Translata haec vox etiam ad hymnos;

 vt

καὶ τετανὸν, νώτῳ καμπτόμενον, πρίονα,
καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγὲς
τρύπανον, ἐκ τέχνας ἄνθετο παυσάμενος.

XXIX.

Indignatur Mercurius, sibi et Herculi aequaliter apponi litata. Hercule nimirum voraci existente, et omnia praeripiente, contendit ille singulis singula apponenda, ne cogatur semper cum Hercule iurgare. Alloquitur autem viatores. OPSOPOEVS.

Ὦ τάνδε στείχοντες ἀταρπιτὸν, αἴτε ποτ' ἀγροὺς
δαμό-

Varietas lectionis.

v. 3. *Suid.* in voc. Ῥυκανα.

C. XXIX. Legitur et h. c. in Anthol. *Brod.* I. p. 80. vbi *v.* 1. 2. — 7. 8. pro αιτε — αιτε, expressum est: οἴτε, οἴτε. —

Scholia.

C. XXIX. ὦ τάνδε —] το παν ουτως· ω υμεις οἱ οδοιπορουντες εκ μεν της πολεως εις αγρους, εκ δε των αγρων τουμπαλιν ες το αστυ. ἡμεις των ὀροθεσιων παντων καθεκαστου φυλακες. τυγχανομεν

Commentarius.

vt ap. *Antip. Sidon.* LXXIX. vbi ευαγεις ὕμνοι sunt *hymni bene tornati.*

δαμόθεν, αἴτ' ἀπ' ἀγρῶν νεῖσθε ποτ' ἀκρόπολιν,
ἄμμες ὅρων φύλακες, δισσοὶ θεοὶ, ὧν ὁ μὲν, Ἑρμᾶς,
οἷον ὁρῇς μ', οὗτος δ' ἄτερος, Ἡρακλέης.
ἄμφω μὲν θνατοῖς εὐάκοοι, ἀλλὰ ποθ' αὐτοὺς —

Scholia.

τομεν δε δυο, ὧν ὁ μεν Ἑρμης, εγω δηλονοτι· ὁ δε ἑτερος Ἡρακλης· και αμφοτεροι μεν τους ανθρωπους ευποιουντες, — ου προς αλληλους καλως διακειμεθα. οὗτος γαρ και το προσηκον μοι των ανατιθεμενων μερος παρα τινος εμοι παραθεντος ανθρωπου αφαρπαζων κατεσθιει. ἡ ουν προς αυτον μου κοινωνια ουκ οφελει με· ει γαρ τις με ευσεβειας χαριν αχραδας προσενεγκῃ, αυτος με ταυτας αφειλετο, το παραθεις, ὁπερ κειται. ητοι γαρ παραθεις, αντι του παραθεντος ληπτεον. ἱνα ἡ πλαγιασμος επ' ευθειας· αλλως γαρ σολοικοφανες εστι, ὁ περ συνεχως τῳ παρα τε τῳ Θουκιδιδῃ και τοις αλλοις Αττικισταις εὑρηται· ουχ ἡκιστα δε παρα τῳ Φιλοστρατῳ. ὡς το ὁ Πρωτευς ὁ Φαριος το θαυμα το Ἑλληνικον, πολλαι μεν αυτου και πολυειδεις αἱ μορφαι. το ουν παραθεις, αντι του παραθεντος. η αυτος ὁ Ἡρακλης παραθεις ἑαυτον τας αὑτῳ οφειλομενας αχραδας αφειλετο.

v. 4. ὅρων] γραφεται ὅρων η ὀρων.

v. 5. αὐτους] αποσιωπησις το σχημα και εκλειψις του ῥηματος· ου λεγω πως συμβαινομεν, ουδε καλως

Commentarius.

C. XXIX. v. 2. δαμοθεν, ex vrbe, e concione. ἀκροπολις, vrbs, quaenam autem? nunc Tarentum. —

αἴκ' ὠμὰς παραθῇς ἀχράδας, ἐγκέκαφεν·
καὶ μὰν ὡσαύτως τὼς βότρυας, αἴτε πέλονται
ὥριμοι, αἴτε χύδαν ὄμφακες εὐτρέπικεν.
μισέω τὰν μετοχὰν, οὐδ' ἥδομαι· ἀλλ' ὁ φέρων τι,
ἄμφω, μὴ κοινᾷ, τοῖς δυσὶ παρτιθέτω,
καὶ λεγέτω· τῆ τοῦθ', Ἡράκλεες· ἄλλο τὺ τοῦτο,
Ἑρμᾶ· καὶ λύσι τὰν ἔριν ἀμφοτέρων.

XXX.

Varietas lectionis.

v. 6. αυτῳ μοι παραθεις, ibid. — Caeterum in eadem Anthol. Doriismus vbique fere neglectus. — v. 10. pro κοινᾷ, est ap. *Brod.* κονιῃ, vt puto, vitio operarum.

Scholia.

καλως προς αλληλους διακειμεθα, αλλα ποθ' αὐτους· λειπει, ου καλως συμβαινομεν. ἱνα ἡ· προς ἡμας αυτους ουκ ευηκοοι εσμεν, η τι τοιουτον νοητεον.

Commentarius.

v. 10. τοῖς δυσὶ, diuisim et Mercurio et Herculi. Miror *Brunckium* V. C. ad h. c. ne verbum notasse. Caeterum vid. Scholia.

XXX.

Et Pani, et Baccho, et Nymphis, BITON *pro eorum in ſe meritis, illi haedum, huic hederae ramum, et Nymphis flores varios roſasque inprimis dedicat.*

Ἀγρονόμῳ τάδε Πανὶ, καὶ εὐαστῆρι Λυαίῳ
πρέσβυς, καὶ Νύμφαις Ἀρκὰς ἔθηκε Βίτων
Πανὶ μὲν ἀρτιτόκον χίμαρον συμπαίκτορα ματρὸς,
κισσοῦ δὲ Βρομίῳ κλῶνα πολυπλανέος,

Varietas lectionis.

C. XXX. Extat h. c. in Anthol. *Brod.* VI. p. 555. et fragmenta diſperſa in *Suid.* vt v. 1. 2. voc. Ευαστηρ. — *v.* 3. Voc. συμπαιστωρ, vbi legitur συμπαιστορα, vt eſt quoque in Anthol. *Brod.* — *v.* 4. Vid. in *Suid.* voc. Κισσυβιον, vbi ſcriptum eſt πολυπλακεος. —

Commentarius.

C. XXX. Breuius et eleganter rem expreſſit *Sabinus*, T. II. p. 304.

Πανι Βιτων χιμαρον, Νυμφαις ῥοδα, θυρσα Λυαιῳ,
τρισσον ὑπ' ευπεταλοις δωρον εθηκε Φοβαις.
δαιμονες αλλα δεχοισθε κεχαρμενοι, αυξετε δ' αιει
Παν αγελην, Νυμφαι πιδακα, Βακχε γανος.

v. 1. ευαστηρ· επιθετον Διονυσου, παρα το ευοι ενθουσιαστικου. *Suid.*

Νύμφαις δὲ σκιερᾶς εὐποίκιλον ἄνθος ὀπώρας,
  Φύλλα τε πεπταμένων αἱματόεντα ῥόδων.
ἀνθ' ὧν εὔυδρον, Νύμφαι τόδε δῶμα γέροντος
  αὔξετε· Πὰν, γλαγερόν· Βάκχε πολυστάφυλον.

XXXI.

THERIMACHVS *venator, iam in bellum iturus, dedicat Pani venabula, hac prece, vt, cum eius ope in venatione sibi contigisset praeda, etiam nunc in bello ei adesse velit.*

Ὁ Κρὴς Θηρίμαχος τὰ λαγωβόλα Πανὶ Λυκαίῳ
  ταῦτα πρὸς Ἀρκαδικοῖς ἐκρέμασε σκοπέλοις.

ἀλλὰ

Varietas lectionis.

v. 5. Dorismus in Anthol. *Brod.* neglectus.

Scholia.

C. XXXI. Λυκαιῳ] Παν γαρ εν Λυκαιῳ ορει της Αρκαδιας τιμαται, ὡς Παυσανιας εν Αρκαδικοις.

Commentarius.

v. 6. *αἱματοεντα ῥοδα*, purpureas rosas. — *v.* 7. *εὔυδρον*, et per consequentiam: fertilem, quoad agrorum fruges.

ἀλλὰ σὺ Θηριμάχῳ δώρων χάριν, ἀγρότα
δαῖμον,
χεῖρα κατιθύνοις τοξότιν ἐν πολέμῳ,
ἔν τε συναγκείαισι παρίστασο, δεξιτερῇ σῇ
πρῶτα διδοὺς ἄγρης δῶρα κατ' ἀντι-
πάλων.

XXXII.

CLEOLAVS, *quamuis ceruum occidisset, non ipse tamen, imo alius haec cornua in pinu suspendit.*

Τὰν ἔλαφον Κλεόλαος ὑπὸ κναμοῖσι, λοχή-
σας,
ἔκτανε Μαιάνδρου πὰρ τριέλικτον ὕδωρ,
θηκτῷ

Varietas lectionis.

C. XXXI. Vid. hoc carmen in Anth. *Brod.* VI. p. 567. vbi v. 5. legitur: δεξιτερῇσι, deleto post παρίστασο commate.

C. XXXII. In Anthol, *Brod.* VI. p. 568. v. 1. λοχησας, mallem: τυχησας. *Homer.* Iliad. IV. v. 106. ὑπο στερνοιο τυχησας. — v. 2. legitur ap. *Suid.* duobus locis,

Commentarius.

C. XXXI. v. 5. συναγκειαισι, *in conuallibus,* vbi venabatur olim *Therimachus.* Supra erat διστον ορος. — *v.* 6. αγρης δωρα exuuias nempe. Credebatur autem Pan, vt in venatione, sic quoque in proelio adesse, et terrorem iniicere exercitibus.

C. XXXII. v. 1. λοχησας, *contingens.* — *v.* 2. Μαιανδρου παρ τριελικτον ὑδωρ. Maeandrus σκολιος

θηκτῷ σαυρωτῆρι· τὰ δ' ὀκτάῤῥιζα μετώπων
Φράγμαθ' ὑπὲρ κραναὰν ἄλλος ἔπαξε πίτυν.

XXXIII.

PHILOCLES, *cum ad pubertatem peruenisset, puerilia crepundia et ludorum instrumenta Mercurio vouet.*

Εὔφημόν τοι σφαῖραν, εὐκρόταλόν τε Φιλοκλῆς
Ἑρμείῃ ταύτην πυξινέην πλατάγην,
ἀστρα-

Varietas lectionis.

eis, voc. Μαιανδρος, et voc. Σαυρωτηρι, vltima apparent in eodem Lexicographo voc. Φραγματα.

C. XXXIII. Legitur in Anthol. *Brod.* VI, p. 573: v. 1. legendum censeo: ευφημον τ αν σφαιραν, vt v. 3. και τ ον ἑλικτον. —

Commentarius.

σκολιος Graecis dictus, ob multos eius flexus, et tortuosum cursum. *Ovid.* Metam. VIII. 162. — v. 3. οκταῤῥιζα μετωπων Φραγματα, sunt cornua cerui, octo ramis insignia. *Suid.* Φραγματα· ασφαλισματα, τα κερατα λεγει της ελαφου.

C. XXXII. v. 1. σφαιρα. De variis pilarum generibus apud Veteres, si placet, vid. *Eustath.* ad *Hom.* Odyss. Θ. 371. Caeterum „ευφημος σφαιρα *est proprie; silens pila, i. e. pila mollis, quae, cum iacta fuerit, in manum recepta aut humo allisa, sonum quam minimum reddit.*" *Brunck.* — *v.* 2. πλαταγη est genus crepitaculi, sonorum et obstre-

ἀστραγάλους ϑ', οἷς πόλλ' ἐπεμήνατο, καὶ τὸν ἑλικτὸν
ῥόμβον, κουροσύνης παίγνι' ἀνεκρέμασεν.

XXXIV.

TELESON *dedicat Pani ſpolium e venatione et inſtrumenta venatoria, affixa platano.*

Τοῦτο χιμαιροβάτᾳ Τελέσων αἰγώνυχι Πανὶ
τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου,

 καὶ

Varietas lectionis.

C. XXXIV. Extat in Anthol. *Brod.* VI. p. 574. *v.* 1. αιγονυχι, *Brod.* et ſic quoque ſcribi poterit; at pronunciandum: αιγοννυχι. Cf. carm. αδεσπ. 263. v. 2. — *v.* 2. h. v. habet *Suid.* voc. Αγροια αοιδη, vbi pro σκυλος, σκυτος

Scholia.

C. XXXIV. αιγονυχι] αλλως αιγωνυχι.

Commentarius.

obſtreperum, h. l. ligneum; at apud *Apollon. Rhod.* L. II. v. 1056. ex aere.

αλλ' ὁγε χαλκειην πλαταγην ενι χερσι τιναςσων
δουπει — — — —

v. 3. επεμηνατο. επιμαινεσθαι eſt *magno ſtudio rei alicui incumbere.*

C. XXXIV. v. 1. χιμαιροβατης Παν, i. q. αιγιβατης, *capras iniens. Lucian.* D. D. Pan loquitur: ερωτικος ειμι, και ουκ αν αγαπησαιμι συνων μια. Ad haec refert *Mercur.* ταις αιξι δηλαδη επιβαινεις. *v.* 2. σκυλος. Schol. Nicandri ad Alexiph. 270. Σκυλος·

καὶ τὰν ῥαιβόκρανον εὐστόρθυγγα κορύναν
ἅ πάρος αἱμωποὺς ἐστυφέλιξε λύκως,
γαύλούς τε γλαγοπῆγας, ἀγωγαῖόν τε κυνάγχαν,
καὶ τὰν εὐρίνων λαιμοπέδαν σκυλάκων.

XXXV.

Varietas lectionis.

σκυτος legitur: male; nam in σκυτος prima producitur, vt *Kust.* obseruauit, *Aristoph.* Plutus, v. 514. Cf. *Toup.* ad *Suid.* Cur. Nouiss. pag. 159. — αγρινς, *Brod.* — v. 3. *Suid.* voc. Ῥαιβος, h. v. adducit. — ῥαιβοκραον, *Brod.* Vid. *Warton.* ad *Theocr.* T. II. p. 107. — v. 4 λυκους, *Brod.* neglecto dorismo. Apud *Warton.* λυπους, operarum vitio. Conf. *Suid.* voc. Αἱμωπους. — v. 6, *Brunck,* ediderat: καὶ των. Rescripsi eius viri iussu: καὶ ταν.

Scholia.

v. 6. ευρινων λαιμοπεδαν] Σοφοκλης εν μαστιγοφορῳ Αιαντι κυνος Λακαινης, οστις ευρινος βασις.

Commentarius.

Σκυλος· το δερμα, ητοι το ενδυμα. Est autem vox rarior et notanda. *Phalaecus*, Epigr. III. T. I. p. 421.

καὶ σκυλος αμφιδορου στικτον αχαΐνεης.

Theocrit. XXV. 142. Ὁς δη τοι σκυτος αυον — Legendum ex sententia VV. DD. σκυλος αυον. — v. 3. ῥαιβοκρανον, sumo simpliciter pro, paululum inflexa. — ευστορθυγγα κορυναν, clauam e bono pulchroue, seu e robusto et valido stipite factam. *Suid.* Στορθυγξ· το ακρον του δορατος, η το του βελους σιδηριον. — Alia ratione Priapus ευστορθυγξ, f. μονοστορθυγξ dictus, nempe, pene, e ligno satis longo, dolato, insignis, vt in *Crinagorae* VI. T. II. p. 141. v. 4. Αἱμωπους· αἱματοχαρεις, *Suid.*

XXXV.

NEOPTOLEMVS *Nymphis, Mercurio et Pani offert liba, et pocula vini.*

Αὔλια κα̣ὶ Νυμφέων ἱερὸς πάγος, αἵ θ' ὑπὰ πέτρῃ
πίδακες, ἥ θ' ὕδασι γειτονέουσα πίτυς,
καὶ σὺ τετράγλωχιν, μηλοσσόε, Μαιάδος Ἑρμᾶ,
ὅς

Varietas lectionis.

C. XXXV. In Anth. *Brod.* I. p. 8. inscribitur c. *Ασωπιδ.* Ταρ. *τοις αγροταις θεοις,* — Primum Dist. *Suid.* adducit, voc. Παγοι, vbi recte, vt nos dedimus, *ιερος παγος.* — *v.* 2. *υδασι.* Sic pro *υδασιν* scripsimus. — *v.* 3. Adducit *Suid.* voc. Μαια, praua tamen interpretatione *του: Μαιαδος,* vid. Comment.

Scholia.

C. XXXV. v. 3. *τετραγλωχιν] τετραγωνε· πρωτοι δε Αθηναιοι τους Ἑρμας τετραγωνους εποιησαν. γλωχιν δε και το σιδηρουν του δοgατος, ὡς και Ὁμηρος εν Ιλ. Χ,*

Στη δ' αρ' επι μελιης χαλκογλωχινος. —

Commentarius.

C. XXXV. v. 3. *τετραγλωχιν* Mercurius dictus, quia figura quadrangula Mercurii statuae erant. *Thucyd.* I, 6. p. 206. Ἑρμαι λιθινοι ησαν κατα το επιχωριον ἡ τετραγωνος εργασια πολλοι. — *μηλοσσοος,* ouium seruator, custos, pastor ouium. Sic Minerua *λαοσσοος* dicta. Μαιαδος Ἑρμα. Est Maiae filius Mercurius. *Homer.* in Hymno v. 1.

Ἑρμην ὑμνει, Μουσα, Διος και Μαιαδος υιον.

Epigr.

ὅς τε τὸν αἰγιβότην, Πὰν, κατέχεις σκόπελον,

Πασι τὰ ψαιστὰ, τό τε σκύφος ἔμπλεον οἴνης

δέξασθ', Αἰακίδεω δῶρα Νεοπτολέμου.

XXXVI.

Priapus, a DINOMENE *ad olera custodienda constitutus, tam erectum porrigit penem, quo furem puniat et abigat.*

Αὐτοῦ ἐφ' αἱμασιαῖσι τὸν ἀγρυπνοῦντα Πρίηπον

ἔστη-

Varietas lectionis.

C. *XXXVI.* Extat hoc carmen in Anthol. *Brod.* IV. p. 477. Caeterum „quod in titulo huius epigr. legitur edit. Wechel. οἱ δὲ Περιτου, non est in Florentina editione,

Scholia.

v. 4. κατεχεις] απο του περιεχοντος, το περιεχομενον.

v. 5. ψαιστα] Ευσταθιος Οδυσσ. Β. ψαιστα κατα Παυσανιαν αλφιτα οινῳ και ελαιῳ μεμιγμενα.

Commentarius.

Epigr. ἀδεσπ. CLXIX. v. 1.

Ουρεσι Ταλλειοισιν ἱδρυμενε Μαιαδος Ἑρμη. — Cf. *Anacreont.* LXXIX. *Hermocreont.* II. T. II. p. 252.

C. *XXXVI.* Comparandum *Tymnae* cap. III. T. I. p. 505.

Παντα

ἐστήσεν λαχάνων Δεινομένης φύλακα
ἀλλ' ὡς ἐντέταμαι, φώρ, ἔμβλεπε. τοῦτο δ', ἐρωτᾷς,
τῶν ὀλίγων λαχάνων εἵνεκα; τῶν ὀλίγων.

XXXVII.

Varietas lectionis.

ne, et ab aliquot etiam Planudeis Codicibus abest. Corrupta est scriptura pro Θεοκρίτου." *Brunck.*

Commentarius.

Παντα πρηπιζω, καν ἦ Κρονος· ου διακρινω
ουδενα φωρ' οὕτω ταισδε παρα πρασιαις.
επρεπε μη λαχανων ἕνεκεν ταδε και κολοκυντων,
φησει τις, με λεγειν. επρεπεν· αλλα λεγω.

Et Priapeiorum c. XXIV.

Hic me custodem fecundi villicus horti
Mandati curam iussit habere loci.
Fur habeas poenam, licet indignere, feramque
Propter olus, dicas, hoc ego? — propter olus.

v. 1. εφ' αἱμασιαισι, Tymnes: παρα πρασιαις. — εντεταμαι, de membro Priapi. *Hugo Grotius* nostrum carmen ita vertit:

Hortus hic absque vllo ne sit custode, Priapum
Dinomenes posuit me sua septa super.
Aspice fur quanta tentigine rumpar, et istud
Ob tam parua olera haec, dicis. — Ob haec olera.

XXXVII.

Imago suauissima Anacreontis. In rotunda basi, temulentus, lasciuo obtutu, fluitante veste; altero calceo, ob istam temulentiam, amisso, dum in altero pes laxe haeret, manu sublatam tenet lyram: ipse cantare videtur Bathyllum, delicatulumue Megistan. Hac in imagine totus fieri aliter non potuit, quam quod poeta, pari sensu afflatus, Bacchi curae mollissimum ministrum commendaret.

Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ
θάεο, δινωτοῦ στρεπτὸν ὕπερθε λίθου,
ὡς ὁ γέρων λίχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκὼς

ἄχρι

Commentarius.

C. *XXXVII.* Haec Anacreontis statua, quam poeta hoc carmine celebrauit, erat in arce Atheniensium collocata. Vid. *Pausan.* Lib. I. p. 44. *v.* 1. χυδαν σεσαλαγμενον οινῳ, h. e. *ebrium. Tibullus* I. 2. 3. expressit: *multo perfusus tempora Baccho.* — *v.* 2. στρεπτον, referamne ad Anacreontem, an ad δινωτου? — Quod si prius verum est, exponam: *inflexo et intorto corporis habitu, titubantis ritu.* At si pertinet ad δινωτου, aduerbialiter sumendum est: *in lapide rotundo et tortili.* — *v.* 3. ὑγρα βλεπειν, δερκεσθαι. Familiaris amorum poetis locutio. *Anacreon* XXVIII. 21. *Meleager* XIV.

— γλυκυ δ' ομμασι νευμα διυγρον.

λιχνα

ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἕλκεται ἀμπεχόναν·
δισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλὴξ,
ὤλεσεν· ἐν δ' ἑτέρᾳ ῥικνὸν ἄραρε πόδα.
μέλπει δ' ἠὲ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἠὲ Μεγιστέα,
αἰωρῶν παλάμᾳ τὰν δυσέρωτα χέλυν.
ἀλλὰ

Varietas lectionis.

C. *XXXVII.* Extat in Anthol. *Brod.* IV. p. 506. vbi *v.* 7. legitur ἐφημεραν et Μεγισταν. —

Scholia.

C. XXXVII. v. 6. ῥικνον] ἐῤῥυτιδωμενον.

Commentarius.

λιχνα ομματα sunt, οιεν εν ιξῳ Κυπριδος βλεμματα χριομενα. *Meleag.* IV. v. 1. 2. — *Horat.* I, 36. 17. putres oculos dixit:

Omnes in Damalin ***putres***
Deponent ***oculos*** — — —

Theocrit. I. 90. Καὶ τὸ δ', επει κ' εσορῃς τας παρθενος, οἷα γελωντι, Τακεαι οφθαλμως. — *v.* 7. Μεγίστεα, Megistae nulla mentio in Anacreonteis, quae supersunt: sed carmine sequenti idem comes est Bathyllo. *Simonid.* 55. Analect. T. I. p. 136.

αλλ' ὅτι τον χαριεντα μετ' ηϊθεοισι Μεγιστεα
και τον Σμερδιεω Θρηκα λελοιπε ποθον.

ἀλλὰ πάτερ Διόνυσε, φυλασσέ μιν· οὐ γὰρ ἔοικεν
ἐκ Βάκχου πίπτειν Βακχιακὸν θέραπα.

XXXVIII.

Eiusdem cum antecedente argumenti.

Ἴδ᾽ ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθας Ἀνακρέων
ὑπεσκέλισται, καὶ τὸ λῶπος ἕλκεται
ἐσάχρι γυίων· τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν
ὅμως φυλάσσει, θάτερον δ᾽ ἀπώλεσεν.
μελίσδεται δὲ τὰν χέλυν διακρέκων
ἤτοι Βάθυλλον, ἢ καλὸν Μεγιστέα.
Φύλασσε, Βάκχε, τὸν γέροντα, μὴ πέσῃ.

XXXIX.

Varietas lectionis:

C. *XXXVIII.* Legitur in Anthol. *Brod.* l. cit. vbi v. 1. μεθης, et v. 3. ες αχρι, ſcriptum eſt.

Commentarius.

C. *XXXVIII.* v. 2. ὑπεσκελισται, non, vt in Anthol. *Brod.* expoſitum eſt: in terram eſt deiectus; imo: *titubat.*

XXXIX.

Inscriptio forte columnae, quae ad turbidae aquae riuum posita erat, et viatores mouere debebat, ne ex hoc fonte biberent, imo paulo vltra progressi haurirent.

Μή σύ γ᾽ ἐπ᾽ οἰονόμοιο περιπλέον ἰλύος ὧδε
τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὁδῖτα, πίῃς·
ἀλλὰ μολὼν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβοτον ἄκραν,
κεῖσέ γε πὰρ κείνᾳ ποιμενίᾳ πίτυϊ,
εὑρήσεις κελαρύζον εὐκρήνου διὰ πέτρης
νᾶμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος.

XL.

Varietas lectionis.

C. XXXIX. Extat in Anthol. Brod. Lib. IV. p. 475. Ibi v. 3. δαμαλιβοτον.

Commentarius.

C. XXXIX. Secundum interpretem in Anthol. *Brodaei*, Pan loquitur, f. Mercurius. Inerant autem huic aquae duo vitia; alterum, quod luti esset plena, alterum, quod θερμον το ὑδωρ. — *v.* 4. ποιμενιᾳ πιτυϊ, fub qua recubare paftores folebant.

XL.

Thespiis PRAXITELES *formauit Cupidinem, quem ille Thespiae Phrynae, quam amabat, dederat,* λυτρον *amoris erga illam sui.*

Θεσπιέες τὸν Ἔρωτα μόνον θεὸν ἐκ Κυθερείης
ἄζοντ', οὐχ ἑτέρου γραπτὸν ἀπ' ἀρχετύπου,
ἀλλ' ὃν Πραξιτέλης ἔγνω θεὸν, ὃν πυρὶ Φρύνης
αἰθόμενος, σφετέρων λύτρον ἔδωκε πόθων.

XLI.

Varietas lectionis.

C. *XL.* Extat in Anthol. *Brod.* IV. p. 471. — v. 3. 4. ὃν πυρὶ Φρύνης αἰθόμενος. Sic rescripsi e coniectura

Scholia.

C. *XL.* Θεσπιεες Ερωτα θεων μαλιστα σεβονται. το δε Πραξιτελους αγαλμα λιθου ον του πεντελικου, πρωτος εκινησε ὁ εν Ῥωμῃ δυναστευσας μετα Τιβεριον Γαιος. Κλαυδιου δε οπισω Θεσπιευσιν αποπεμψαντος, Νερων αυθις ανασπασιν εποιησε. και το μεν φλοξ αυτοθι διεφθειρε. Μονοδωρος δε Αθηναιος υστερον Ερωτα Θεσπιευσιν αλλον εποιησε, το εργον του Πραξιτελους μιμουμενος ενταυθα· και αυτου Πραξιτελους Αφροδιτης και Φρυνης εστιν ἡ εικων λιθου, και ἡ Φρυνη ἡ θεος.

Commentarius.

C. *XL.* De Praxitelis Amore multa apud veteres mentio. In Analectis cf. praeter caetera: *Meleag.* XI. XII. *Aemiliani* II. T. II. p. 275. *Tyllii Geminii* I. II. T. II. p. 279. alia. — *Pausan.* in Boeot.

XLI.

Venerem, e mari emergentem, Apelles tam egregie pinxerat, vt, poeta iudice, iam ipsa Pallas et Iuno, quando in tabula illius effigiem conspicerent, ipsi palmam praeripere noluerint.

Τὰν ἐκφυγοῦσαν ματρὸς ἐκ κόλπων ἔτι,

E 2 ἀφρῷ

Varietas lectionis.

ctura Brunckii, qui antea expresserat, *ὃν περι Φρυνῃ δερκομενος*, quae non intelligere se fatetur. Ante quam *Brunckii* notam legerem, horum verborum interpretatio haec venit in mentem: Quem, (Amorem) Praxiteles *δερκομενος* videns *περι Φρυνῃ* nempe quasi vigentem et circum volitantem; i. e. cuius imaginem animo conciperet, cum Phrynen amaret; *Er abstrahirte sich, da er die Phryne liebte, das Bild seines Amor.* Sed coniectura *Brunckii* dein mihi visa est ita vera, vt eam recipiendam facile a me impetrarem. Recte vir doctissimus addit: „Non vno in loco *περι* et *πυρι* sunt permutata. Cf. *Apollon. Rhod.* III. 291. (*Meleag.* c. XVII. *περιβλητους*, leg. *πυριβλητους.* Supra carm. VII. *Φρυγιης πυρικαιεος*, vbi *Reisk. περικαιεος.*) In *αιθομενος* autem, si prima litera A male picta a librario pro Δ accepta fuerit, tantillum hoc vocis corruptelae occasionem dare potuit."

C. XLI. Legitur in Anthol. *Brod.* IV. p. 466. et seorsim

Commentarius.

Boeot. *θεων δε οἱ Θεσπιεις τιμωσιν Ερωτα μαλιστα, ἐξ αρχης. και σφισιν αγαλμα παλαιοτατον εστιν αργος λιθος. Θεσπιευσιν δε ὑστερον χαλκουν ειργασατο Ερωτα Λυσιππος και ετι προτερον τουτον Πραξιτελης.*

C. XLI. Inter elegantissima hoc carmen poematia numerandum est. Plures quoque poetae in Anthologia idem argumentum tractarunt: cf. *Tyllii Gemini* VI. T. II. p. 280. *Democriti* epigr. T. II.

ἀφρῷ τε μορμύρουσαν εὐλεχῆ Κύπριν

ἰδὼν

Varietas lectionis.

ſim editum eſt a V. D. nunc Rectore meritiſſ. Numburgenſi, *C. D. Ilgen*, Lipſ. 1785. — *v.* 2. μορμύρουσαν. μορμυ-

Commentarius.

T. II. p. 260. *Archiae* XIII. ib. p. 95. *Iuliani Aegypt.* XXXII. p. 500, ibid. Gemmae Anadyom. v. in *Lipp.* Dactylioth. Mill. I. n. 239-248. Suppl. n. 143. 144. 147. 167. Cf. *Heynium* in: *Sammlung antiquar. Auſſaetze* St. I. Venerem e mari ortam plures perhibuerunt, et hinc nomina Αφροδιτη, Αφρογενεια, Αναδυομενη; et talem artifices et ſculptam et pictam exhibuerunt, vt h. l. Apelles, qui ſolus eam in tabula pictam propoſuiſſe dicitur. Vnum ſuperioribus addo epigramma, quod h. l. adſcribam. Eſt autem *Antipatri Sidon.* XXXII. T. II. Anal. p. 15.

Ταν αναδυομεναν απο ματερος αρτι θαλασσας
Κυπριν, Απελλειου μοχθον ὁρα γραφιδος,
ὡς χερι συμμαρψασα διαβροχον ὑδατι χαιταν
εκθλιβει νοτερων αφρον απο πλοκαμων.
αυται νυν ερεουσιν Αθαναια τε και Ηρη·
ουκ ετι σοι μορφας εις εριν ερχομεθα.

Quod *Auſonius* c. 106. elegantiſſime ita vertit:

Emerſam pelagi nuper genitalibus vndis
Cyprin Apellei cerne laboris opus:
Vt complexa manu madidos ſalis aequore crines
Humidulis ſpumas ſtringit vtraque comis.
Iam tibi nos, Cypri, Iuno inquit, et innuba Pallas,
Cedimus, et formae praemia deferimus.

v. 1. ετι de actione nondum abſoluta capiendum, *cum adhuc emergeret.* — *v.* 2. ευλεχη ſimpliciter expono, cum qua ſane cubare velis, *pulchram.*

ἰδὼν Ἀπελλῆς, κάλλος ἱμερώτατον
οὐ γραπτὸν, ἀλλ' ἔμψυχον ἐξεμάξατο.
εὖ μὲν γὰρ ἄκραις χερσὶν ἐκθλίβει κόμαν,
εὖ δ' ὀμμάτων γαληνὸς ἐκλάμπει πόθος,

Varietas lectionis.

μορμυρειν est, murmurare et de mari ipso dicitur. Igitur hanc lectionem reprehendit *Ruhnken.* V. Cel. Epist. Crit. I. p. 64. *Brunck.* substituit πλημμυρουσαν *spuma adhuc diffluentem.* V. D. Lipsiensis, μαρμαρουσαν, *spumis albentem.* Idem foret μαρμαιρουσαν, *candentem*, vt in *Agathiae* XX. T. III. p. 40. vbi elegantissime de puella:

αλλ' ετι μαρμαιρουσι παρηΐδες. —

Possit quoque quis coniicere: πορφυρουσαν, *nitentem et candentem* maris spuma. Vt enim πορφυρεος, purpureus, generatim, is, qui nitet et splendet, sic quoque πορφυρω, niteo, splendeo. *Democrit.* T. II. p. 260. Κυπρις

γυμνη πορφυρεου κυματος εξανεδυ.

Commentarius.

v. 3. καλλος ἱμερωτατον, pulchritudinem, quae amorem suadet, et desiderium inspirat. — *v.* 4. Non pictam, sed viuam exhibuit. εκμασσειν et εκμασσεσθαι de iis dictum, qui ex massa coacta, e cera et gypso aliquid formant. Cf. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Del. v. 14. — *v.* 5. *Ouid.* ex Ponto IV. I. 29.

Vt Venus artificis labor est et gloria Coi,
Aequorei madidas quae premit imbre comas.

Anacreon de Amore Od. III. v. 21.

— — — εκ δε χαιτης
απεθλιβον ὑγρον ὑδωρ.

v. 6. γαληνος ποθος, laetum desiderium amoris emicat e vultu. *Ihr Blick so liebevoll und heiter, wie*

καὶ μαζὸς, ἀκμῆς ἄγγελος, κυδωνιᾷ.
αὐτὰ δ' Ἀθάνα, καὶ Διὸς συνευνέτις
Φάσουσιν· ὦ Ζεῦ, λειπέμεσθα τῇ κρίσει.

XLII.

Εἰς τὴν Μύρωνος βοῦν.

Οὐκ ἔπλασέν με Μύρων, ἐψεύσατο· βοσκομενᾶν δὲ
ἐξ ἀγέλας ἐλάσας, δῆσε βάσει λιθίνᾳ.

XLIII.

Varietas lectionis.

C. XLII. Extat hoc carmen in Anthol. *Brod.* Lib. IV. p. 434.

Commentarius.

wie ein Frühlingstag. Inde γαληναιη dicta a *Philodemo* XXIV. T. II. p. 89. Κυπρι γαληναιη — etc. *v.* 7. ακμης αγγελος. ακμη, flos aetatis. Sic *canus capillus Philodemo* c. XIX. l. l. dicitur:

— — συνετης αγγελος ἡλικιης.

Κυδωνιᾳν eſt mali Cydonii ſ. Cotonei formam referre. Hinc μαζος κυδωνιᾳ mamilla erat mali Cydonii inſtar rotunda et turgidula. Vid. ſupra ad carm. V. v. 3. — *v.* 9. λειπομεσθα τῃ κρισει, cf. v. 5. et 6. *Antip. Sidon.* c. I. — Poet. anonymus, αδεσπ. 249.

Κυπρι, θελεις οὑτως ες κρισιν ερχομεθα.

C. XLII. Nobilitatum hoc opus, vt ab aliis veteribus, ita pluries ab epigrammatiſtis: cf. carmina αδεσπ. T. III. c. 218 - 229. *Dioſcorid.* XVIII. XIX. T. I. p. 497. *Demetrii* I. II. T. II. p. 65. *Tyllii Gem.* VI. T. II. p. 280. *Marci Argentar.* XXV. ib. p. 272. *Auſon.* LVIII - LXVIII.

XLIII.

Simulacrum Cupidinis, e ture ſculptum, aliquis in ignem coniecerat. Iam, inquit ille, tangeris Vulcano, qui ipſe alios inflammare ſolitus eras.

Τοξοβόλον τὸν Ἔρωτα τίς ἔξεσεν ἐκ λιβανωτοῦ,
τὸν ποτὲ μηδ' αὐτοῦ Ζηνὸς ἀποσχόμενον;

E 4 ἐψέ

Varietas lectionis.

C. XLIII. Legitur in Anthol. *Brod.* I. p. 53.

Commentarius.

C. XLIII. v. 1. 2. Poeta interrogat, τίς ἐξεσεν etc. — Τοξοβολον Ερωτα, του ποτε μηδ' αυτου Ζηνος αποσχομενον: his ſumma vis Amoris et potentia declaratur, quo magis ſentiatur oppoſitum: et hic potens Deus et iaculator, ipſe σκοπος κειται ʽΗφ. Apud *Poſidipp.* I. T. II. p. 46. amator ſcopus Cupidinum.

Ναι, ναι, βαλλετ' Ερωτες· εγω σκοπος εἱς ἁμα πολλοις
κειμαι· —

Senſus: Hic Cupido flammis obnoxius iacet, et his flammis eſt dignus. *Commirius* h. e. ita vertit:

Thure pharetratum ſculpto quis finxit Amorem,
Torquentem ipſi etiam tela timenda Ioui?
Valcani telis nunc ipſe eſt meta micare,
Improbus haud alio debuit igne puer.

ὀψέ ποθ᾽ Ἡφαίστῳ κεῖται σκοπὸς, ὃν καθορᾶσθαι
ἔπρεπεν οὐκ ἄλλως, ἢ πυρὶ τυφόμενον.

XLIV.

Pirus plantata rustico rationem reddit, quare semper in ipsa immaturos fructus deprehendat. Maturis enim se per alios priuari. Ideo sibi condonandum esse.

Μή με μέμψῃ μ᾽ ἀπέπειρον ἀεὶ θάλλουσαν ὀπώρην
ἀχράδα, τὴν καρποῖς πάντοτε βριθομένην.
ὁππόσα γὰρ κλάδοισι πεπαίνομεν, ἄλλος ἐφέλκει
ὁππόσα δ᾽ ὠμὰ μένει, μητρὶ περικρέμαται.

XLV.

Varietas lectionis.

C. XLIV. In eadem Anth. I. p. 39. vbi *v.* 3. non improbabili lectione ὑφέλκει. In eodem versu coniicere in promtu erat: πεπαινομεν', αλλος — quia πεπαινω in actiuo non significare videtur: *maturesco*; at in huius aetatis poeta tamen ferendum videtur.

Scholia.

C. XLIII. v. 3. σκοπος] ουκ ενταυθα τον φυλακα δηλοι. μετενηνεκται δε απο των τοξευοντων· ὁ γαρ λιβανωτος σκοπος εστι του πυρος, τουτεστιν εις εκεινον τεινει το πυρ.

Commentarius.

C. XLIV. v. 3. εφελκει *ad se trahit.* Vertit hoc carmen *Commirius* ita:

Nostra

XLV.

Ficus, fructibus quidem ornata, sed breui arida futura, viatorem alloquitur, Democrito domino illius qui dicat, vt, a saluo adhuc ramo, ad decerpendos fructus maturet.

Τὸν Φιλοπωριστὴν Δημόκριτον ἤν που ἐφεύρῃς
ὦ 'νθρωπ', ἄγγειλον τοῦτο τὸ κοῦφον ἔπος,
ὡς ἡ λευκόπωρος ἐγὼ καὶ ἐφώριος ἤδη
κείνῳ συκοφορῶ τὰς ἀπύρους ἀκόλους·
σπευσάτω, οὐκ ἰσχυρὴν γὰρ ἔχω στάσιν, εἴπερ ὀπώρην
ἀχράντου χρήζει δρέψαι ἀπ' ἀκρέμονος.

Varietas lectionis

C. XLV. est in Anthol. *Brod.* I. p. 25.

Commentarius.

Nostra quod immites incuruent brachia fetus,
Syluestrem indignans parce vocare pirum.
Nam fur continuo quicquid maturuit aufert:
Et sic sola manent aspera poma mihi.

C. XLV. φιλοπωριστης, qui auctumnalibus pomis gaudet; vox Leonidea, vt deinde λευκοοπωρος. *v.* 2. κουφον επος, *haec pauca.* *v.* 4. συκοφορω τας απυρους ακολους, ficus ipsi fero, offas igne non adustas. Forte cogitauit de prouerbio: ακολῳ τα χειλη, ου συκῳ βυσαι, vbi vid. *Erasm.* in Adag. p. 306. *v.* 6. Cf. XIII. supra v. 4.

και τουτο χλωρον συκον αποκραδιον.

vbi vid. notata.

XLVI.

Vitis rogat viatorem, ne lapidibus eam laceſſat; ſe ſponte maturas vuas remittere velle. Addit minas, parcat, ne Lycurgeo fato obnoxius fiat.

Αὐτοθελὴς καρποὺς ἀποτέμνομαι, ἀλλὰ πε-
πείρους
πάντοτε· μὴ σκληροῖς τύπτε με χερμα-
δίοις.
μηνίσει καὶ Βάκχος ἐνυβρίζοντι τὰ κείνου
ἔργα· Λυκούργειος μὴ λαθέτω σε τύχη.

XLVII.

Varietas lectionis.

XLVI. Et h. c. habemus in Anthol. *Brod.* I. p. 4. vbi *v.* 1. αυτοθελεις ſcriptum, et ad καρπους relatum eſt. — *v.* 2. pro: τυπτε με, τυπτετε, ibid. quaſi ad plures oratio ſit. — *v.* 3. μινησει, ibid.

Commentarius.

C. XLVI. Cum *Brodaeo* forte res mira videretur, vuas lapidibus peti, fingebat ſibi vitem arbori ſ. nuci ſ. ali fructiferae applicatam. Non opus, puto, eſt hac coniectura; Leonidan enim talia non morantur. Caeterum cf. *Philippi* c. LXVIII. T. II. p. 230. Et αδεσπ. CCCLXXXVI. T. III. p. 232. — *v.* 4. Λυκουργειος τυχη, Lycurgeum fatum notiſſimum, vel ex Iliad. Z. v. 130 ſqq. cf. *Herrmann Mythol. Handbuch über Homer und Heſiod.* p. 203. Sane lepidus poeta, qui vitem egregie mythologam facit! Eadem praeterea ſententia in illo *Philippi:*

Διζημαι, Λυκοεργε, τεας χερας, ὡς απο ῥιζης
κληματος ωμοτοκου βλαστον ὁλον θερισεις.

Illius Anonymi epigramma dignum eſt, quod totum adſcribatur: Eſt autem hoc:

Τις

XLVII.

Suspenderat aliquis noua et splendida arma in templo Martis. Quod, vt bellicoso Deo indignum donum, Mars aegre ferens, haec arma potius in nuptiali, aut eiusmodi thalamo collocari iubet. Se gaudere armis, bello detritis et sanguine consperfis.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν
ἀνάψας

Ἄρηος

Scholia.

C. XLVII. v. 1. ταυτα λαφυρα] τα εκ των πολεμιων λαμβανομενα ετι ζωντων.

Commentarius.

Τις ποτ᾽ ακηδεστως οινοτροφον ομφακα Βακχου
ανηρ αμπελινου κληματος εξεταμε,
χειλεα δε στυφθεις απο μιν βαλεν, ὡς αν ἰδιται;
ειη νισσομενοις ἡμιδαες σκυβαλον;
ειη οἱ Διονυσος αναρσιος, οἱα Λυκουργῳ,
ὁ ττι μιν αυξομενην εσβεσεν ευφροσυνην.
τουδε γαρ αν ταχα τις δια πωματος η προς αοιδας
ηλυθεν, η γοερου κηδεος εσχε λυσιν.

E versione *Commirii:*

Quis crudam, Bromii de palmite, barbarus vuam,
Immiti, ante diem, pollice desecuit;
Et labra ingrato stringens contacta sapore,
Semesam, visu triste, reliquit humi?
Sit Deus hic asper, fuit asper vt ante Lycurgo,
Crescere qui vetuit gaudia tanta sibi.
Vnde aliquis potans, vel nobile fundere carmen,
Vel curas poterat pellere corde graues.

C. XLVII. Ex hoc expressa sunt *Meleagri* CXV. T. I. p. 33. et *Antipatri Sidon.* XXIX. p. 14. ibid.

Metri-

Ἄρηος ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα;
ἄκλαστοι μὲν κῶνοι, ἀναίμακτοι δὲ γανῶσαι
ἀσπίδες, ἄκλαστοι δ᾽ αἱ κλαδαραὶ κά-
μακες.

αἰδοῖ

Varietas lectionis.

XLVII. Extat in Anthol. *Brod.* I. p. 6. *v.* 4. κλαμαραι Cod. Pal.

Scholia.

v. 3. γανωσαι] λελαμπρυμεναι.
v. 4. καμακες] ῥαβδοι αἱ απο κλαδων.

Commentarius.

Metricam verſionem dedit idem *Ioannes Commirius*, Ieſuita, in Carminibus, quae edita ſunt Pariſ. 1714. quam apponam:

Quae ſpolia haec autem? non ſunt mea: Tollite dudum
Munera luminibus non placitura meis.
Infractae galeae, nulloque aſperſa cruore
Scuta micant: nullum lancea vulnus habet.
Mars ea cum video, vultum pudor iraque turbant:
Inque ſinus tepido ſudor ab ore fluit.
His niteat donis conclaue, et xyſtus et aula,
Atque maritalis ſponda ſuperba tori.
Caede virûm noſtris rorantes ponite templis
Exuuias: Getico grata tropaea deo.

v. 1. λαφυρα, Meleagro et Antipatro ſunt σκυλα et ὁπλα. — θριγκοισιν αναψας, *Meleager* περι θριγκοισιν ανηψε, ſi lectio vera. *Antipater*: αγκρεμασας Αρηϊ. — *v.* 2. ταν αχαριν χαριτα. χαρις eſt donum, Deo oblatum. Antipater hoc expreſſit: κοσμον ακοσμον. *Meleag.* πανασχιστην τερψιν.

αἰδοῖ πάντα πρόσωπ᾽ ἐρυθαίνομαι, ἐκ δὲ μετώπου
ἱδρὼς πιδύων στῆθος ἐπισταλάει.
παστάδα τις τοιοῖσδε, καὶ ἀνδρειῶνα, καὶ αὐλὰν,
κοσμείτω, καὶ τὸν νυμφίδιον θάλαμον·
Ἄρευς δ᾽ αἱματόεντα διωξίπποιο λάφυρα
νηὸν κοσμοίη· τοῖς γὰρ ἀρεσκόμεθα.

XLVIII.

Scholia.

v. 7. και ανδρειωνα] ινα συνιασιν οἱ ανδρες, ὡσπερ εξεδρα, ἱνα συγκαθηνται.

v. 11. διωξιπποιο λαφυρα] του διωκοντος τους ἱππους, του ἱππικου· και Πινδαρος, διωξιππου στεφανωμα Κυρανας.

Commentarius.

v. 5. 6. Ex affectu et indignatione vultus rubore suffunditur, et sudor de fronte fluit. *Theocrit.* II. 107.

— — — εκ δε μετωπω
ἱδρως μευ κοχυδεσκεν ισον νοτιαισιν εερσαις.

Propert. Lib. II. Eleg. 18. v. 12.

Quae si forte aliquid vultu mihi dura negarat
Frigida de tota fronte cadebat aqua.

Cf. *Burmann.* ad h. l. et *Doruill.* ad *Charit.* p. 431.

v. 7. 8. *Meleager Simplicius:*

— ουκ ενοπας αλλα χορων εναρα,
οἱς θαλαμον κοσμειτε γαμηλιον.

Antipater:

απτολεμων ταδ᾽ εοικεν εν οινωπλῆξι τεραμνοις
πλαθειν, ον θριγκων εντος Ενυαλιου.

Noster auctius, nominauit πασταδα, ανδρειωνα etc.

v. 9. 10. *Meleager* tersius et breuius:

— ἐπλα

XLVIII.

Paruum nauigium, cum cursum Fortuna et Deus dirigant, aeque ac magna nauis mari se credere valet.

Τὴν μικρήν με λέγουσι, καὶ οὐκ ἴσα ποντοπορεύσαις
ναυσὶ διϊθύνειν ἄτρομον εὐπλοΐην·
οὐκ ἀπόφημι δ' ἐγώ. βραχὺ μὲν σκάφος, ἀλλὰ θαλάσσῃ
πᾶν ἴσον· οὐ μέτρων ἡ κρίσις, ἀλλὰ τύχης.
ἔστω πηδαλίοις ἑτέρῃ πλέον· ἄλλο γὰρ ἄλλῃ
θάρσος· ἐγὼ δ' εἴην δαίμοσι σωζομένη.

XLIX.

Varietas lectionis.

C. XLVIII. Legitur in Anthol. *Brod.* I. p. 80.

Commentarius.

— — — ὁπλα δε λυθρῳ
λειβομενα βροτεῳ σηκος Αρηος εχοι.

Aliter *Antipater*:

σκυλα μοι αμφιδρυπτα και ολλυμενων ἁδε λυθρος
ανδρων, ειπερ εφυν ὁ βροτολοιγος Αρης.

C. XLVIII. v. 1. Nauicula loquitur. Την μικρην με sc. νηα. ποντοπορευσαις, i. e. ποντοπορευουσαις. — ισα est aduerb. — *v.* 3. 4. θαλασση πᾶν, sc. σκαφος, ισον nempe εστι: aeque magnae ac paruae eandem in mari fortunam subeunt. — ου μετρων ἡ κρισις, αλλα τυχης, non in hoc agitur discrimen quod altera nauis magna, altera parua, sed ἡ κρισις της τυχης εστι. — *v.* 5. 6. πλεον sc. μετρον

XLIX.

In laudem Homeri, ita reliquos poetas obſcurantis ingenii ſui gloria et excellentia, vt lunam et ſtellas Phoebus. Opsop.

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης
ἄξονα δινήσας ἔμπυρος ἠέλιος·
ὑμνοπόλους δ᾽ ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος,
λαμπρότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

L.

Varietas lectionis.

C. XLIX. Legitur et h. c. in Anth. *Brod.* I. p. 132.

Commentarius.

τρον, ἑτερῃ, nempe νηΐ, i. e. habeat alia quaecunque nauis multos remorum ordines. —

C. XLIX. Simplex et elegans carmen. — υ. 1. κυκλα σεληνης. Sic *Aeſopus*, Analect. T. I. p. 76.

— σεληναιης κυκλα και ηελιου.

Virgil. Aen. VI. 725. *globum lunae* dixit. δινησας αξονα, mane, cum igneus ſol roſeo promit ab axe diem. Veniam peto verſioni germanicae:

Wie wenn die feurige Sonn' auf ihren Wagen den Tag fährt,
Und ſie den heiligen Mond und die Geſtirne verlöſcht:
So verdunkelt Homer die Schaaren der Sänger, er hält nur
Euer blendendes Licht, heilige Muſen! empor.

L.

Lacedaemon cum esset ferocissima ciuitas, nihil mirum fuisset, si quidem Venus ex hac ciuitate exulauerit. Quid, quod aiebant, Lacedaemone esse Veneris statuam ornatam armis? Inde poeta inter Eurotam fluuium Laconem, et Venerem colloquium proponit, quo ille Deam exire iubet vrbe, haec autem id denegat. Scilicet, inquit poeta, adhuc remansit, et quidem non armata, quod impium foret.

Εἶπε πόκ' Εὐρώτας ποττὰν Κύπριν· ἢ λάβε τεύχη,
ἢ 'ξιθι τᾶς Σπάρτας, ἁ πόλις ὁπλομανεῖ.
ἁ δ' ἁπαλὸν γελάσασα, καὶ ἔσσομαι αἰὲν ἀτευχής,
εἶπε, καὶ οἰκήσω τὰν Λακεδαιμονίαν.

χαὶ

Varietas lectionis.

C. L. Extat in Anthol. *Brod.* I. p. 81. neglecto Dorismo; pro ποκ' enim ποτ', pro ποτταν, προς ταν.

Commentarius.

C. L. v. 2. ὁπλομανεῖ, bellicosa haec ciuitas nimio armorum studio tenetur. — v. 3. ἁπαλον γελασας: alias ἁβρα γελαν dicitur Latinis: *dulce ridere. Horatius: Lalagen amabo, dulce ridentem.* — και h. l. aduersandi vim habet, omisso ὁμως, vt in illo:

— — και ὁμως ετι καρποφορησω.

Vid.

χὰ μὲν Κύπρις ἄνοπλος· ἀναιδέες οἱ δὲ λέγουσιν
ἵστορες, ὡς ἁμῖν χὰ θεὸς ὁπλοφορεῖ.

LI.

Leo, qui vitulum raptum deuorauerat, a Soso pastore interimitur. Poenas ergo dabat leo vituli occisi, scilicet, non dulce negotium, vitulos deuorare.

Πυρσοῦ τοῦτο λέοντος ἀπεφλοιώσατο δέρμα
Σῶσος ὁ βουπαλίων, δουρὶ φονευσάμενος,
ἄρτι

Varietas lectionis.

C. LI. Inuenitur in Anthol. *Brod.* pag. 427. *Toup.* Cur. nouiss. in *Suid.* p. 174. *Suid.* ipse fragmenta huius carminis dedit in vocc. Απετισεν, Βρυχοντα, Αχθεινη, Ευθηλημονα, Ξυλοχος. *Brunckii* notae ad h. c. sunt hae: „Quae desunt tertii versus in Planudea p. 562. habet Cod. R. olim Iani Lascaris, qui e *Suida* suppleuisse videtur in voc. Βρυχοντα. Desunt enim eadem in Vat. Cod. — *v.* 2. βουπαλιων corruptum est. Huetius reponit βουπολιων. Sed a βου-

Scholia.

C. L. v. 5. 6. λεγουσιν ιστορες] ελεγον γαρ και την Αφροδιτην παρα Λακωσιν οπλιζεσθαι. λεγειν δε βουλεται, αποδοκιμαζω τον προπηλακισμον, και την ετερειαν ταυτην. γυμνη γαρ νικαν λεγεσθαι θελει. και αλλαχως ειρηται· ει γυμνη νικω, πως οταν οπλα λαβω.

Commentarius.

Vid. *Hoogeveen* in doctrina Particularum Graecae Linguae p. 375. ed. *Schütz.*

ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον,
οὐδ' ἵκετ' ἐκ μάνδρας αὖτις ἐπὶ ξυλόχους.
μοσχείου δ' ἀπέτισεν ὁ θὴρ ἀνθ' αἵματος αἷμα,
βληθείς· ἀχθεινὰν δ' οἶδε βοσκτασίαν.

LII.

Varietas lectionis.

a *βουπολος* non magis fit *βουπολιων*, quam a *βουκολος*, *βουκολιων*. Melius fcriberetur *βουπελατης*. Sofus hic bubulcus erat, vt e re narrata manifeftum. — *οιδε* habent duo regii Codd. *Suid.* voc. Αχθεινη, *ειδε*. „Haec ille. Nos, fi quid conemur tenues, reponere vellemus: *βουποιμην*, vt in *Antiph.* 30. T. II. p. 177.

Βορχος ὁ βουποιμην —

Siue, fi diuitem bubulcum cogitare fas fit, *βουπαμων*, quod explicare poffis fimpliciter: *boum poffeffor*. Eadem voce vtitur poeta infra, c. LXIX.

ὁ τοπριν
βουπαμων, ὁ πριν πλουσιος αιπολιοις.

Certe facile librarius mutare poterat ΒΟΤΜΑΝΩΝ in ΒΟΤΠΑΛΙΩΝ. — *v.* 5. *Suid.* voc. Απετισεν, habet μοσχῳ.

Commentarius.

C. LI. v. 3. Cumulauit hic rurfus poeta fuo more epitheta. *ευθηλημων* rarioribus vocibus adnumeranda eft: *bene lactatum vitulum.* Sic Aefchylus apud *Athenaeum* L. IX. p. 375. dixit: *χοιρον ευθηλουμενον.* — *v.* 5. *απετισεν* *Suid.* voc. Απεδωκεν. *Expiauit leo fuo fanguine vituli mortem.* — *v.* 6. *βληθεις*, proftratus.

LII.

Queritur poeta de nimia amoris flamma, et infelici.

Οὐκ ἀδικῶ τὸν Ἔρωτα, γλυκύς· μαρτύρομαι αὐτὴν
Κύπριν· βέβλημαι δ' ἐκ δολίου κέραος,
καὶ πᾶς τεφροῦμαι· θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει
ἄτρακτον, λωφᾷ δ' οὐδ' ὅσον ἰοβολῶν.

Varietas lectionis.

C. *LII.* Extat h. c. in Anth. *Brod.* L. VII. p. 585. — v. 3. θερμῷ δ' επι θερμον ιαλλει, *Brod.* — v. 4. ιοβολος, Idem.

Commentarius.

C. *LII.* v. 3. καὶ πας τεφρουμαι. Solemnis haec idea in eroticis. *Meleager* XXVIII.

— — βαλων δ' επ' εμην Φρενα πυρσους
ου Φλεξεις ηδη· πασα γαρ εστι τεφρη.

Asclepiad. XIII. T. I. p. 213.

ει και μη, τοξοις μη βαλλετε μ', αλλα κεραυνοις
και παντως τεφρην θεσθε με κανθρακιην.

Αδεσποτων carm. XLIII.

— — λαβρῳ δ' εν πυρι πας Φλεγομαι.

Αδεσποτ. XLV. ὅλος Φλεγομαι, et sic pluribus locis. — *v.* 4. ουδ' ὅσον, ne tantillum quidem *Meleag.* LIII.

— αποπτηναι ουδ' ὅσον ισχυετε.

Χὠ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν ἐσώκει· θνητὸς ὁ δαίμων;
τίσομαι· ἐγκλήμων δ' ἔσσομ' ἀλεξάμενος.

LIII.

Varietas lectionis.

v. 5. 6. Audiamus ad hos versus *Brunekium.* „Vltimum distichon, ait, valde corruptum est tam in Vatican. membranis, quam in Planudeae Codicibus, qui nihil hic iuuant. Ex illis hoc tantum notauit Salmasius in vltimo versu: *εσσομ' αλεξομενος.* Coniecturis indulgere licet. Sic scribo:

Κει θνητος τον αλιτρον εσωκει δαιμον' αλισκειν,
τισαιμην. τι πλεον δ' εσσετ' αλευομενῳ.

Clara haec et perspicua: *Si mortalis perniciosum deum capere posset, vlciscerer:* at capere non possum; fugiendum ergo. *Sed etiamsi fugero, quid iuuabit?* ipse, multo velocior, me semper attinget.“ Nos quidem vltra nihil mouemus. Eadem certe sententia inest *Archiae* verbis, c. III. T. II. p. 92.

Φευγειν δη τον Ερωτα κενος πονος· ου γαρ αλυξω
πεζος ὑπο πτηνου πυκνα διωκομενος.

Commentarius.

v. 5. 6. vid. Var. lect. — Caeterum *Hugonis Grotii* versionem priorum quatuor versuum hic apponam:

Per Venerem res dulcis, Amor, quem laedere nolim,
Sed qui me feriit perfidus arcus erat.
Sum cinis en! totus. tamen ecce sagitta sagittam
Subsequitur: pharetrae nec datur vlla quies.

LIII.

Amor vbique sequitur fugientem.

Εἰ καί σοι πτέρυγες ταχιναὶ περὶ νῶτα τέ-
ταντα,
καὶ Σκυθικῶν τόξων ἀκροβολεῖς ἀκίδες,
Φεύξομ', Ἔρως, ὑπὸ γᾶν σε. τί δὲ πλέον; οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
σὰν ἔφυγε ῥώμαν πανδαμάτωρ Ἀΐδας.

LIV.

CLITONIS *animus, cui paruus agellus satis erat, vt octoginta annos in eo viueret, laudatur.*

Τοῦτο τὸ τοῦ Κλείτωνος ἐπαύλιον, ἥ τ' ὀλιγ-
ώλαξ

Varietas lectionis.

C. *LIII.* Legitur in Anthol. p. 333. cf. Obseruatt. Miscell. T. IX. P. I. p. 116. — *v.* 2. Alii pro ακιδες ακλιδες.

C. *LIV.* Legitur in Anthol. *Ceph.* pag. 32. c. 476. in not. *Kuster.* ad *Suid.* voc. Αμπελεων. Cf. praeterea Lexi-

Commentarius.

C. LIII. v. 2. ακιδες, gloss. *μαχαιραι, ἁρπαι,* tela. *Meleager* XVII. ποθων ακιδες. *v.* 3. 4. *τι δε πλεον, quid prodest?* Solemnis formula. Idem *Meleageri* conf. carm. Lib. I. Caeterum potentia Amoris saepe eo declaratur, quod Deos summos quoque vulnerare soleat. Αδεσποτων LII. LIII. LIV.

σπείρεσθαι, λιτὸς δ' ὁ σχεδὸν ἀμπελεὼν,
τοῦτό τε ῥωπεῖον ὀλιγόξυλον· ἀλλ' ἐπὶ τούτοις
Κλείτων ὀγδώκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα.

LV.

Si cui modo suppetat domi tantum, quantum ad vitam satis est, hac sorte contentus sit: erraticam autem vitam viuere ne optet.

Μὴ φθεῖρευ, ὤ 'νθρωπε περιπλάνιον βίον ἕλκων,

ἄλλην

Varietas lectionis.

Lexicographum in vocc. Λιτος, Ολιγαυλαξ, 'Ρωπες, Ογδοηκοντα. In Cod. Lipsiens. deerat nomen poetae, et coaluerat cum c. praecedente, notante *Reiskio*. — *v.* 1. ολιγαυλαξ Cod. Lips. — *v.* 3. *τουτο τεχω παιειν* Cod. Lips. *τουτο τε ῥωπειον Kust.* *τουτο τοι ῥωπευεις Suid.* voc. 'Ρωπες. — *ῥωπευειν*, *Reisk.*

C. LV. Legitur hoc carmen in Iensianis pag. 341. in Anthol. *Ceph.* p. 159. c. 764. in *Hering.* Obseruatt. p. 269. *Toup.* Emendatt. in *Suid.* P. III. p. 555. in Leichiana praefat. Carminum sepulchr. p. 14. Cf. *Suid.* voc. Φυστη. — *Brunckius* „Carmen hoc, inquit, exhibui, vti legitur in optimo Buheriano Codice. Citra necessitatem quaedam in eo mutat V. D. Emendd. in *Suid.* P. III." *v.* 1. *ανθρωπε Iens.* et *Reisk.* —

Commentarius.

C. LIV. v. 2. *σπειρεσθαι*, supple ὥστε. — *v.* 3. *αλλα, tamen, at, gleichwohl;* contentus erat etc.

C. LV. v. 1. *μη φθειρευ*, i. e. *ne infelicem te reddas.* — *περιπλανιον βιον ἑλκων*, vaga et procul a patria degenda vita veteribus miserrima videbatur. *Euripid.* Heraclid. 878.

Ξενοι, πλανητην ειχετ' ΑΘΛΙΟΝ βιον.

Hinc

ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθόν' ἀλινδόμενος,
μὴ φθεῖρευ· κενεή σε περιστέψαιτο καλιή,
ἥν θάλποι μικκὸν πῦρ ἀνακαιόμενον,
εἰ καί σοι λιτή γε καὶ οὐκ εὐάλφιτος εἴη
φύστη ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις,
εἰ καί σοι γλήχων, ἢ καὶ θύμον, ἢ καὶ ὁ πικρὸς
ἀδυμιγὴς εἴη χόνδρος ἐποψίδιος.

F 4 LVI.

Varietas lectionis.

v. 3. μη φθειρ' εν κενεη σε περιστεψατο καλιη, *Ienſ.* περιστεψασα; *Reisk.* μη φθειρευ, κενη ει σε, *Toup.* μη φθειρ', ει κενεη σε περιστεψαιτο καλια, ει θαλποι μ'. *Leich.* hoc ſenſu: *Non peris homo, ſi vacuus te nidus circumuoluit, ſi exiguus ignis te calefacit.* — v. 4. ει θαλπῃ, *Ienſ. Heringa*, item *Toup.* ει θαλπῃ μ', *Reisk.* — v. 5. λιτη τε *Reisk. Hering.* et *Toup.* — v. 8. ἡδυμιγης, *Heringa* et *Toup.*

Commentarius.

Hinc ἑλκειν περιπλ. βιον, bene! Nos: *Sein Leben hinſchleppen.* Idem *Euripid.* Oreſt 207.

— — — βιοτον
ὁ μελεος εις τον αιεν ἑλκω χρονον.

Latinis eſt: *trahere* vitam. *Ovid.* Triſt. V, 7, 65.

Sola domi luctu ſenium tractura relinquos.

Phaedrus IV, 4, 37. vitam aſperam in ſiluis traho. *v.* 2. Eſt explicatio του: περιπλανιος βιος. — *v.* 3. Etiamſi te vacua teneat domus et exilis. Deſcribitur autem hic et ſqq. conditio pauperis. — *v.* 5. 6. ευαλφιτος φυστη. φυστη eſt mazae genus. Vid. Schol. ad *Ariſtoph.* Veſp. v. 610. *Heſych.* Φυστη· μαζα ατριπτος. *Athenaeus*, L. III. p. 114. παρ' Αθηναιοις μεν φυστην την μη αγαν τεθριμμενην. Vid. *Toup.* l. c. — *v.* 7. 8. πικρος ἀδυμιγης ſuo

LVI.

Rusticus rogat Mercurium, vt sibi et gregi propitius sit, et hortis et pascuis augendis. Quo facto, se quoque Deo particulam lactis et oleris daturum promittit.

Εὐμάραθον πρηῶνα, καὶ εὐσκάνδικα λελόγχως
Ἑρμῆ, καὶ ταύταν, ἃ φίλος, αἰγίβοσιν,
καὶ λαχανηλόγῳ ἔσσο καὶ αἰγινομῆϊ προσηνής·
ἕξεις καὶ λαχάνων καὶ γλάγεος μερίδα.

LVII.

Varietas lectionis.

C. LVI. Extat in Iensianis, p. 349. *Hering.* Obseruatt. p. 271. Anthol. *Ceph.* p. 170. c. 790. — *v.* 1. πριωνα *Iens.* — λελοχως, Idem; quod tamen in notis correxit λελογχως. — *v.* 2. Ἑρμη, και ταυταν, ἁ, φιλος αιξι, βοσιν. *Hering.* vt φιλος sit, pro: φιλη: et in notis suadebat φιλει. — Ἑρμη, και ταυταν ἁ φιλος *Iens.* — Ἑρμου παι, ταυταν, Παν φιλος αιγιβοσιν. *Reisk.* — *v.* 3. αιγινομηνι *Iens.* e cuius emendatione nostrum est, αιγινομηϊ. — 4. λαχανων *Iens.*

Commentarius.

suo more fecit Leonidas. Exornanda enim erat res tenuis. εποψιδιος nusquam inueni; factitium forte Leonidae, quod ad οψον pertinet: χονδρος enim *alica.*

C. LVI. v. 1. 2. Collem poeta ornat variis epithetis: ευμαραθῳ foeno insignem; (scribitur autem ευμαραθον et ευμαραθρον.) — et ευσκανδ. σκανδιξ est genus oleris agrestis. λελογχως, vbi degis, Mercuri! Sic *Nicias* c. V. T. I. p. 249.

Εινοσιφυλλον ορος Κυλληνιον αιπυ λελογχως —
Ἑρμης.

v. 3. 4. λαχανηλογῳ respondet τῳ: ευσκανδικα πρηωνα

LVII.

PRIAPVS, *nauigationis Deus, prouocat nautas adnauigandum, cum ver adſit, cuius breuem quidem, ſed iucundam deſcriptionem poeta ex ore Priapi proponit.*

Ὁ πλόος ὡραῖος· καὶ γὰρ λαλαγεῦσα χελιδὼν

F 5 ἤδη

Varietas lectionis.

C. LVII. Legitur in Anthol. *Brod.* I. p. 110. vbi *v.* 7. λιμενιτης, et *v.* 8. ἀνθρωφ'.

Commentarius.

ωνα, et αιγινομηϊ, τῳ: αιγιβοσιν. Olera et lac ſacrificare mos erat Mercurio.

C. LVII. Suauiſſimis carminibus hoc adnumerandum eſt, quod et frequentes imitati ſunt poetae Anthologiae, cf. *Antip. Sid.* XXXVII. *Argentarii* XXIV. *Satyrii Thyilli* V. VI. *Archiae* XVI. *Agathiae* LVII. *Theaeteti* Schol. II. *Pauli Silent.* LVII. *Satyrii* V. vt elegantiſſimum, h. l. appoſui.

Ηδη πηλοδομευσι χελιδονες, ηδη αν οιδμα
κολπουται μαλακας εις οθονας Ζεφυρος,
ηδη και λειμωνες ὑπερ πεταλων εχεαντο
ανθεα, και τρηχυς σιγα μεμυκε πορος.
σχοινους μηρυεσθε, εφ' ὁλκαδα φορτιζεσθε
αγκυρας, και παν λαιφος ὑφεσθε καλοις.
ταυθ' ὑμιν πλωουσιν επ' εμποριην ὁ Πριηπος
ὁ λιμενορμιτης ναυτιλιην γραφομαι.

His adde *Meleagri* Idyllium in Ver, c. CX. *Anacreont.* XXXVII. *Horat.* I. 4. IV. 7. — *v.* 1. λαλαγευσα χελιδων, *Theocrit.* V. 48.

— ται

ἤδη μέμβλωκεν, χὠ χαρίεις Ζέφυρος·
λειμῶνες δ' ἀνθεῦσι, σεσίγηκεν δὲ θάλασσα
κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσο-
μένη.
ἀγκύρας ἀνέλοιο, καὶ ἐκλύσαιο γύαια,
ναυτίλε, καὶ πλώοις πᾶσαν ἐφεὶς ὀθό-
νην.

ταῦθ'

Scholia.

C. LVII. v. 2. μεμβλωκεν] απο του μολω, μολησω, μεμοληκα, και κατα συγκοπην μεμληκα, και δια το ασυντακτον μεμβληκα, και τροπη του η εις ω, μεμβλωκα. (Eadem forma occurrit *Homer.* Odyss. P. v. 190. δη γαρ μεμβλωκε μαλιστα ημαρ —)

Commentarius.

— — — ται επι δενδρῳ
ορνιχες λαλαγευντι —

Idem dixit τεττιγες λαλαγευντες. — *Marianus*, II. v. 11. T. II. p. 511.

αἱ δε περιξ λαλαγευσιν αηδονες —

Poeta in Anthol. latin. *Burmanni*, p. 435. T. II.

Garrula versifico tignis mihi trissat hirundo.

vbi *Burmannus* in notis, versifico, quod corruptum videtur, mutat in: *nidificans*. *Thyilli* distichon I. alius poeta epigrammatarius sic imitatus est:

Nota tigilla linit iam garrula luce chelidon
Dum recolit nidos, nota tigilla linit.

Caeterum hirundinem esse veris praenuntiam, nota res est.

ταῦϑ' ὁ Πρίηπος ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ὁ λιμενίτας,
ὤ 'νϑρωφ', ὡς πλώοις πᾶσαν ἐπ' ἐμποϱίην,

LVIII.

Erat limpidus fons, ad quem paſtores forte plures Nympharum ſtatuas his ipſis dedicauerant. Acciderat, vt, cum hic fonticulus non longe a via abeſſet, Ariſtocles ſ. paſtor, ſeu viator, ſiti aliquando compulſus, aquam ex iſto riuulo, non ſine voluptate, hauſiſſet. Gratum igitur animum ſuum vt ſignificaret, cum reuerentia quadam accedit ad haec, a Nymphis benignis culta loca, et, iis ſalutatis, poculum ibi ponit in vſum ſitientis cuiuſcunque viatoris.

Πέτϱης ἐκ δισσῆς ψυχϱὸν καταπάλμενον ὕδωϱ χαίϱοις,

Varietas lectionis.

C. LVIII. Legitur apud *Ienſ.* p. 350. *Hering.* Obſſ. p. 271. Anth. *Ceph.* p. 171. c. 793. *v.* 1. λισσης *Hering.* et *Reisk.* διισσης

Commentarius.

v. 7. Priapus inter litorales Deos eſt: hinc λιμενιτας, ενορμιτας, λιμενων δαιμων, λιμενορμιτης, et ſic porto, dictus. Aras quoque in litore et in portubus habebat, et ſacra fiebant ipſi a nautis, priuſquam nauigabant.

C. LVIII. Non ineleganti ſtylo, ſententiarumque pulchritudine, breui, non inuitis Muſis, Gratiis,

χαίροις, καὶ Νυμφέων ποιμενικὰ ξόανα,
πέτραι τε κρηνέων, καὶ ἐν ὕδασι κόσμια ταῦτα
ὑμέων, ὦ κοῦραι, μηρία τεγγόμεναι,
χαίρετ'. Ἀριστοκλέης δέ σ', ὁδοίπορε, ὧπερ ἀπῶσα
δίψαν βαψάμενος, τοῦτο δίδωμι κέρας.

LIX.

Varietas lectionis.

διοσης, *Ienſ.* et hoc recte tuitus eſt *Brunckius*, cum ſequatur: πετραι τε κρηνεων. Caeterum Λ et Δ ſaepius a librariis mutata. — *v.* 2. Νυμφων, *Hering.* et *Reisk.* — *v.* 3. κρηναιων *Ienſ.* κρηναων αἱ εν ὑδασι *Hering.* κρηναων θ' αἱ εν ὑδασι *Reisk.* — *v.* 4. ὑμων *Hering.* ὑμιν *Ienſ.* in notis. — μυρια *Ienſ.* τεγγομενα, idem: at in notis noſtram ſuaſit lectionem. — *v.* 5. „Scriptum in Cod. χαιρετ' Αριστοκλεη σε δ' ὁδοιπορος — vbi *Salmaſius* notauit: *An* αριστοκλεες? — *Nota phraſin:* διδωμι σε τουτο, *pro:* διδωμι σοι τουτο. Scilicet αριστοκλεες pro Nympharum epitheto habebat. Sed eſt nomen proprium Αριστοκλεης. Quod autem σοι hic elidatur, id contra optimorum poetarum vſum non eſt, et tragicis etiam licitum: *Sophocles* Trachin. 1237. εγνως· τοσουτον δη σ' επισκηπτω, τεκνον, i. e. σοι επισκηπτω. — *Theocritus* I, 58.

ειπ' αγε μ', ω Κορυδων —

pro μοι, ω K." Haec *Brunck.* ad h. l. vere! σε δ' ὁδοιπορος *Ienſ, Heringa* et *Reisk.* — *v.* 6. τουτι *Reisk.* et *Ienſ.*

Commentarius.

tiis, Nymphis ipſis, hoc carmen a poeta elaboratum eſt. Pulchre deſcribuntur duo fontes, qui e petris, frigida aqua, emicant et deſiliunt: Hic Nymphis ſacer lucus et ſtatuae: Hic lauantur nudae: Hic ſitim arcere poteris limpidiſſima aqua. *v.* 2. Νυμφεων ποιμενικα ξοανα, imagines et ſtatuae Nympharum manibus paſtorum dolatae et exſculptae. — *v.* 3. 4. κοσμια μηρια pulchra femora, pulchra corpora.

LIX.

DIOGENES *ille, qui Canis audit, alloquitur hoc carmine Charontem, rogans, vt ipſum cum opibus omnibus, quarum nihil in vita reliquiſſet, cymba recipiat.*

'Αΐδεω λυπηρὲ διηκόνε, τοῦτ' 'Αχέροντος
ὕδωρ, ὃς πλώεις πορθμίδι κυανέῃ,

δέξαι

Varietas lectionis.

Ienſ. pro κερας, *Ienſ.* et *Reisk.* γερας. Illud vnice probum. κερας eſt poculum. Vid. *Du Cange* in Gloſſar. voc. Cornu.

C. LIX. Legitur in Anthol. III. 33. Membra obuia ſunt in *Suid.* vocc. Οκρυοεις, Εφολκια, Επεπαμεθα, Πορθμις. ἁ κρυοεσσα reſcripſi pro: ὀκρυόεσσα e *Suidae* editione principe. —

Commentarius.

C. LIX. Noſtrum imitatus eſt *Archias* XXXIV. Anal. T. II. p. 101. — *v.* 1. 2. Deſcribitur Charon. Comparetur *Virgil.* locus Aen. VI. 298 ſqq. λυπηρε διηκονε. *Virg.* l. l. v. 315.

Nauita ſed triſtis nunc hos nunc accipit illos.

πορθμις κυανεη, eſt *Virgilii: ferruginea cymba.*

Et ferruginea ſubuectat corpora cymba.

Omnia, quae in Orco ſunt, dicuntur poetis nigra, atra, fuſca, ferruginea. Sic, vt ex Anthol. pauca proferam: Μοιρα κυανεη, *Aeſchyl.* T. I. p. 148. κυανεος ΦερσεΦονας θαλαμος, *Sapph.* IV. T. I. p. 55. κηρες μελαιναι. *Mimnermus* II. T. I. p. 60. κελαινος Χαρων. *Diodorus Zonas*, T. II. p. 81. c. VII. in cuius duobus prioribus verſibus, eadem, ac in his noſtri ſententia:

'Αΐδῃ

δέξαι μ', εἰ καί σοι μέγα βρίθεται ἁ κρυόεσσα
βᾶρις ὑπὸ φθιμένων, τὸν κύνα Διογένην.
ὄλπη μοι καὶ πήρα ἐφόλκια, καὶ τὸ παλαιὸν
ἔσθος, χὠ φθιμένους ναυστολέων ὀβολός.
πάνθ' ὅσα κὴν ζωοῖς ἐπεπάμεθα, ταῦτα παρ' Ἅιδαν
ἔρχομ' ἔχων· λείπω δ' οὐδὲν ὑπ' ἠελίῳ.

LX.

Varietas lectionis

v. 4. βαρις ὑπο φθιμενων. Sic repoſui, monente *Brunckio*. *Archias* XXXIV.

εἰ καὶ σοι βεβριθεν ὑπ' ειδωλοισι καμοντων ὀλκας —

In *Suidae* editione principe erat perperam: αποφθιμενον τον κυνα. Hinc *Brunckius* antea dederat: βαρις αποφθιμενων, τον κυνα.

Commentarius.

Ἀΐδῃ ὃς ταύτης καλαμώδεος ὕδατι λίμνης
κωπεύεις νεκύων βᾶριν ἐλαυνομένην.

v. 6. ναυστολεων οβολος. De Charontis naulo, vid. *Burmann.* ad *Propert.* IV. 11. 7. vbi *aera* pro *obolo* nominantur. — v. 7. επεπαμεθα, *Suid.* voc. Εκεκτημεθα. — v. 8. ὑπ' ηελιῳ in mundo ſublunari.

LX.

In cicadam, hastae Palladis insidentem.

Οὐ μόνον ὑψηλοῖς ὑπὸ δένδρεσιν οἶδα καθί-
ζων
ἀειδεῖν, ζαθερεῖ καύματι θαλπόμενος,
προίκιος ἀνθρώποισι κελευθήτησιν ἀοιδὸς,
θηλείης ἔρσης ἰκμάδα γευόμενος·
ἀλλὰ

Varietas lectionis.

C. *LX.* Legitur in Anthol. *Brod.* VI. p. 570. et fragmenta in vocc. Ζαθερεῖ, Κελευθήτησι, Ευπηληκος.

Commentarius.

C. *LX.* Conferas cum nostro carmine *Meleagri* in Cicadam CXI. et in Ακριδα CXII. Adde *Antipatr. Thessal.* XXX. T. II. p. 116. *Pamphili* T. I. p. 258. quod expressum est e *Mnesalcae* X. T. I. p. 192. Descriptionem probabilem τεττιγος dedit *Apollonidas* XXV. T. II. p. 138. Omnino non dicam, quae occasionem et ansam nostro carmini praebuerunt. Ortum vero puto, cum poeta imaginem e materia aliqua factam τεττιγος conspiceret in hastae cacumine Mineruae. Cicadae cantus veteribus suauissimus et gratissimus, et inde Cicada magno in honore habebatur. Quem fugit *Anacreontis* dulcissimum Odarion XLIII? *v.* 1. ὑψηλοις ὑπο δενδρεσιν καθιζων. *Meleag.* ακρα εφεζομενος πεταλοις. — *v.* 4. θηλειης ερσης ικμαδα γευομενος. Idem *Meleager:*

— — δροσερκις σταγονεσσι μεθυσθεις.

Nam, *pascuntur rore cicadae.* *Virg.* Ecl. V. 77. —

ἀλλὰ καὶ εὐπήληκος Ἀθηναίης ἐπὶ δουρὶ
τὸν τέττιγ' ὄψει μ', ὦ 'νερ, ἐφεζόμενον
ὅσσον γὰρ Μούσαις ἐστέργμεθα, τόσσον Ἀθήνη
ἐξ ἡμέων· ἡ γὰρ Παρθενος αὐλοθετεῖ.

LXI.

Caper cum vitem roderet, vox audita est:

„Rode, caper, vitem: tamen hinc cum stabis ad aram,
in tua quod spargi cornua possit, erit.“

Ovid. *Fast. I.* 357.

Ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἔν ποτ' ἀλωῇ οἴνης

Varietas lectionis.

C. *LXI.* Extat in Anthol. *Brod.* L. I. p. 19. vbi v. 3. τειρε, pro κειρε; et v. 5. παλιγλυκυ scriptum.

Commentarius.

v. 5. ευπηληκος Αθηνης, καλην περικεφαλειαν εχουσης. *Suid.* voc. Ευπηληκος. — v. 8. Παρθενος est Minerua, ideo maiori charactere excudendum curaui. αὐλοθετεῖ, non, *fistulas compingit;* imo: *tibia canit.* αυλος est *tibia*, et diuersa a *fistula;* et οἱ θεντες sunt praecentores. Hinc ὑμνοθετης, νομοθετης, et nostrum. Hinc quoque αγωνοθετεω, certamina musica celebro. Noster locus ita vertendus: *Diua enim Virgo tibiarum concentus instituit.* Agebantur autem in Panathenaeis certamina musica. Vid. *Brunck.* V. S. ad hunc loc. et *Toup.* Emendd. in *Suid.* T. I. p. 510. ed. Lipf.

C. *LXI.* Expressum ex *Eueni* c. VII. T. I. p. 165.

Κὴν

οἴνης τοὺς ἁπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους
τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπσε· κεῖρε, κάκιστε.
γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον·
ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει,
ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

LXII.

Conqueritur nauis, quod, cum tot maria peragrarit, tandem in litore incensa, conflagrarit. OPSOP.

Ὁλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, τόσην ἅλα μετρήσασαν,
ἐν χθονὶ, τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ κειραμένῃ

ἥν

Varietas lectionis.

C. LXII. Est in Anthol. *Brod.* Lib. I. p. 115. vbi *v.* 3. κονὰς legitur. — *v.* 2. mallem: γειναμενῃ, hoc sensu:

Commentarius.

Κὴν με φαγῃς επι ῥιζαν, ομως ετι καρποφορησω
ὁσσον επισπεισαι τοι, τραγε, θυομενῳ.

v. 3. τοσον επος, *tam ominosa vox.* *v.* 5. νεκταρ est *vinum.*

C. LXII. Expressa e nostro *Iuliani* Aegypt. XLV. T. II. p. 503. et Secundi III. T. III. p. 6.

ἣν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ἠόνος· ἀλλὰ θαλάσσης
τὴν ἐμὲ γειναμένην εὗρον ἀπιστοτέρην.

LXIII.

Mors nulli extimescenda, quippe facilis et bona via ducit ad Plutonem.

Εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ' Ἄϊδος
ἀταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ ἐστι δύσβατος,
οὐδὲ σκαληνὲς, οὐδενὸς πλέως πλάνης,
ἰθεῖα δὴ μάλιστα, καὶ κατακλινὴς
ἅπασα, κἠκμεμυκότων ὁδεύεται.

LXIV.

Varietas lectionis.

sensu: *quae terra, pinus, quibus compacta fueram, genuerat.* Sic coniect ob versum vltimum; et in *Iuliani* carmine, (vid. Comment.) est:

εν χθονος αγκοιναις ωλετο μητριασι

C. *LXIII.* Hoc carmine *Brunckius* V. Ven. Anthologiam auxit e *Stobaei* Florileg. p. 493. versu vltimo, si post *Brunckium* licet coniicere, ponam: κὴκ μεμυκοτων ὁδευεται, *et haec via ab vmbris silentibus frequentatur.*

Commentarius.

C. LXIII. Iucunde poeta ideam expressit. — *ερεσσε, remiga.* Nauigandi verba saepius ad vitam, vitaeque cursum et finem translata sunt, vt supra c. XII. επει παρενηξατο τον πλουν ἥβης. — *v. 3. σκαληνος,* „*disrupta, fissa, a σκαλλω, fodio;*“ *Brunck.*

LXIV.

ARISTOCRATES *nouerat quidem ab altera parte bona coniugii; ab altera autem nefariam mentem feminarum. Ideo cum in vita a nuptiis abſtinuiſſet, hoc, cum obiret, aliis diſſuadendum duxit.*

Ἐσθλὸς Ἀριστοκράτης, ὅτ' ἀπέπλεεν εἰς Ἀχέροντα,
εἶπ' ὀλιγοχρονίης ἀψάμενος κεφαλῆς·
παίδων τις μνήσαιτο, καὶ ἐδνώσαιτο γυναῖκα,
εἰ καί μιν δάκνει δυσβίοτος πενίη.
ζωὴν στυλώσαιτο· κακὸν δ' ἄστυλος ἰδέσθαι
οἶκος· ὁ δ' αὖ λῷστος τἀνέρος ἐσχαρεὼν

 εὐκίων

Varietas lectionis.

C. LXIV. Extat in Anthol. *Brod.* Lib. III. p. 282. — *v.* 6. τἀνέρος, quod valet του ανερος, repoſui, monitu *Brunckii*, qui antea dederat: λῷστός τ' ανερος.

Commentarius.

C. LXIV. ἀπεπλεεν εις Ἀχεροντα; vid. carm. praecedens; cum ſolueret, tanquam ab huius terrae litoribus, reſpectu viae per Stygis aquas: cum moreretur. — *v.* 4. δυσβιοτος πενιη, *dura paupertas.* — *v.* 5. στυλωσαιτο — αστυλος οικος, *Euripid.* Iphigen. in Taurid. v. 57.

στυλοι γαρ οικων εισι παιδες αρσενες.

Columna enim eſt emblema ſecuritatis et ſolidae manſionis, vt *Barneſ.* ad h. l. bene notauit.

εὐκίων Φαίνοιτο, καὶ ἦν πολυκαεί ὄγκῳ
ἐνστῇ, αὐγάζων δαλὸν ἐπεσχάριον.
ᾔδει Ἀριστοκράτης τὸ κρήγυον· ἀλλὰ γυναικῶν,
ὤ 'νθρωπ', ἤχθαιρε τὴν ἀλιτοφροσύνην.

LXV.

Ἄκρις, sepulta et lapide sepulchrali a domina, quae eam nutriuerat, ornata, laudat hanc Philaenidis diligentiam viatori.

Εἰ καὶ μικρὸς ἰδεῖν καὶ ἐπούδειος, ὦ παρο-
δῖτα,

λᾶας

Varietas lectionis.

v. 7. rescripsi: *καὶ ἦν πολυκαεῖ ογκῳ ενστῃ*, pro: *και εν πολ.* :: Praepositio est in verbo, et *ην* flagitat linguae ratio et sensus.

C. LXV. Extat in Anthol. *Brod.* III. p. 384. Membra quaedam *Suidas* adducit, vocc. Καλαμιτις, Τυμβεια

Commentarius.

v. 7. *ην πολυκαεῖ ογκῳ ενστῃ* luceat semper focus, i. e. opibus excellat. *v.* 10. *αλιτοφροσυνην γυναικων*, improbitatem feminei generis. Sic Pygmalion apud *Ouid.* Metam. X. 243 sqq.

— — — *Propoetides,*
Quas, quia Pygmalion aeuum per crimen agentes
Viderat, offensus vitiis, quae plurima menti
Femineae natura dedit, sine coniuge caelebs
Viuebat. —

C. LXV. Cf. *Phaenni*, II. T. I. p. 257. *Marci Argentarii* XXIV. T. II. p. 273. *Anytes* XIV. T. I. p. 200. —

λᾶας ὁ τυμβίτης ἄμμιν ἐπικρέμαται,
αἰνοίης, ὤ ̓νθρώπε, Φιλαινίδα· τὴν γὰρ ἀοι-
δὸν
ἀκρίδα, τὴν εὖσαν τοπρὶν ἀκανθοβάτιν,
δισσοὺς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο τὴν καλαμῖ-
τιν,
καὶ θέτ' ἐφ' ὑπνιδίῳ χηραμένη πατάγῳ·
καὶ μ' οὐδὲ φθιμένην ἀπανήνατο· τοῦτο δ' ἐφ'
ἡμῖν
τοὐλίγον ὤρθωσε σᾶμα πολυστροφίης.

 LXVII.

Varietas lectionis.

βεια, Εφιλατο. Cf. etiam *Schneider.* Peric. Crit. p. 125. *v.* 1. pro *εnoudειοs* in Anthol. *Brod.* επ' ουδεοs. — *v.* 5. 6. In eadem Anthol. ſic legitur:

διπλευς ες λυκαβαντας εφιλατο και με θανουσαν
κατθετ' εφυπνιδιων χηραμενην λαλαγων.

Cod. Pal. ſuggerebat: τὴν καλαμιτιν και θετ' — πατα-δῳ, e quibus *Schneiderus* V. C. elicuit verba, quae *Brunck.* dedit, qui in hos verſus haec adnotauit: „ Vet. membrana και θετ' εφυμνιδιῳ χρησαμενην παταγῳ. Sic a prima manu; correctum χηραμενην, επιχηραμενη, praepoſitio enim, a verbo per tmeſin ſeparata, quae in aliis libris male nomini adhaeſit, ad Philaenidem refertur. διπλους *Suid.* in voc. Εφιλατο. δισσους autem in voc. Καλαμιτιν. *v.* 8. ωρθωσεν et πολυτροφιης, in Anthol. *Brod.*

Commentarius.

v. 5. *καλαμιτιν*, i. q. in *Theocrit.* X. v. 18. ἡ καλαμαια, in agris ſatiferis reſidens, agreſtis. *Mnaſalcas*, Carm. X. T. I. p. 192.

ακρι, κατ' ευκαρπους αυλακας ἑζομενα.

v. 8. σαμα πολυστροφιης. Vocem πολυστροφιην nuſquam inueni. Eſt autem multa et varia cantus

modu-

LXVI.

Evbvlvs, hic sepultus, nos monet, omnibus nobis moriendum, vita igitur fruendum esse.

Μνήμην Εὐβούλοιο σαόφρονος, ὦ παριόντες,
πίνωμεν· κοινὸς πᾶσι λιμὴν Ἀΐδης.

LXVII.

Poeta ad viam videbat hominis cuiusdam sepulchrum et cistam mortui, et ossa fere nuda et detrita rotarum orbitis. Queritur ergo de hoc illius miseri infortunio, quem nemo defleat.

Τίς ποτ' ἄρ', ἢ τίνος ἆρα παρὰ τρίβον
ὀστέα ταῦτα,
τλῆμον,

Varietas lectionis.

C. LXVII. Extat in Anthol. *Brod.* Lib. III. p. 313. Ibi scriptum est: *v.* 1. Τις ποτ' αρ' ει; *v.* 2. τλημον'.

Commentarius.

dulatio. Hinc σαμα πολυστροφιης, intelligo *monumentum locustae, quae varie et multum modulabatur.*

C. LXVI. κοινος πασι λιμην Αΐδης. Cf. c. LXX. et LXXXVIII. Sic sepulchrum *Ennius*, *Cic.* Tuscul. I, 44. dixit *portum corporis.* Veteres vt lenirent ideam ingratam mortis, varie de hac re locuti sunt. Αιδης ipsis est λιμην, ὁρμος, κολπῳ recipit mortuos. Αδεσποτ. DCCXXXV. Sic νεκυων επι ψαμαθον ελθειν dixit *Gaetulicus* IX. T. II. p. 168. Mors ipsa hinc per ὑπνος exprimitur. Cf. c. XCVII. τον ες αΐδα πορθμον, *Euripid.* Hec. p. 1105.

C. LXVII. εν ἡμιφαει λαρνακι, in vrna, quae dimidia parte e terra prostat. λαρναξ, quaeuis cista, h. l. vrna.

τλῆμον, ἐν ἡμιφαεῖ λάρνακι γυμνὰ μένει;

μνῆμα δὲ καὶ τάφος αἰὲν, ἀμαξεύοντος ὁδίτεω,

ἄξονι καὶ τροχιῇ λιτὰ παραξέεται.

ἤδη σου καὶ πλευρὰ παρατρίψουσιν ἅμαξαι,

σχέτλιε, σοὶ δ' οὐδεὶς οὐδ' ἐπὶ δάκρυ βαλεῖ.

LXVIII.

Εἰς ἀνωνύμου τινὸς τάφον ἐν ὁδῷ κείμενον, καὶ παρὰ τῶν ὁδίτων καταπατούμενον.

Ἤδη μευ τέτριπται ὑπεκκεκαλυμμένον ὀστεῦν,

ἁρμονίῃ τ', ὦ 'νερ, πλὰξ ἐπικεκλιμένη·

 ἤδη

Varietas lectionis.

C. *LXVIII.* Eſt in Anthol. *Brod.* III. p. 313. Ibi v. 2. ἁρμονιης — πλαξ τ' επικεκλ. —

Scholia.

C. *LXVII.* v. 4. τροχιῃ] τῃ χαραξει των τροχων.

Commentarius.

v. 4. αξονι και τροχιῃ, fere vt nos dicere ſolemus: *Mit Wagen und Rad.*

C. *LXVIII.* v. 2. ἁρμονιῃ — πλαξ επικεκλιμενη, apte impoſitus lapis. πλαξ pro lapide ſepulchrali. *Apollonid.* XXVIII. T. II. p. 139.

αμφω — ὑπο πλακι τυμβευονται.

ἤδη καὶ σκώληκες ὑπὲκ σοροῦ αὐγάζονται
 ἡμετέρης. τί πλέον γῆν ἐπιεννύμεθα;
ἢ γὰρ τὴν οὔπο πάρος ἀτραπὸν ἐτμήξαντο
 ἄνθρωποι, κὰτ' ἐμῆς νεισσόμενοι κεφα-
 λῆς.
ἀλλὰ πρὸς ἐγγαίων, Ἀϊδωνέος, Ἑρμεία τε,
 καὶ Νυκτὸς, ταύτης ἐκτὸς ἴτ' ἀτραπι-
 τοῦ.

LXIX.

Hic iacet CRITHON! *Quem, quamuis in vita ditissimus esset et beatissimus, nunc tamen quam pauxillum terrae tegit.*

Αὐτὰ ἐπὶ Κρίθωνος ἐγὼ λίθος, οὔνομα κεί-
 νου
δηλοῦσα· Κρίθων δ' ἐν χθονίοις σποδιά.
 ὁ πρὶν

Varietas lectionis.

v. 3. κωληνες pro σκωληκες. — v. 5. pro: παρος ἀτραπον, πρηνη ὁδον.

C. LXIX. Et h. c. est in Anthol. *Brod.* III. p. 314. — v. 1. et 2. Κριθωνος et Κριθων monitu *Brunckii*, pro Κρηθωνος

Commentarius.

v. 4. γην επιεννυμεθα, vid. ad carm. LXXV. infra. v. 5. 6. Sensus: *Industria enim videntur homines hanc viam triuisse, caput meum petentes.* v. 7. εγγαιοι θεοι, Dii inferi, in quibus Mercurius, qui vmbras in Orcum deducit.

C. LXIX. v. 1. 2. λιθος et σποδια. Lapis sepulchris et Cinis saepe ita iunguntur. *Alciphron.* ep.

ὁ πρὶν καὶ Γύγῃ παρισεύμενος ὄλβον, ὁ τοπρὶν
 βουπάμων, ὁ πρὶν πλούσιος αἰπολίοις,
ὁ πρὶν... τί πλείω μυθεῦμαι; ὁ πᾶσι μακαρτὸς,
 Φεῦ, τόσσης γαίης ὅσσον ἔχει μόριον.

 LXX.

Varietas lectionis.

ϑωνος, Κρηϑων reposui. Idem nomen occurrit in *Addaei* I. T. II. p. 241. — v. 4. βουπαμμων, est in Anthol. *Brod.* — Ibid. legitur v. 5. pro: ὁ πασι — επι πασι. et v. 6. pro: τοσσης, ουτος.

Commentarius.

ep. XXXVIII. κειται δε ἡ πασαις μελουσα Χαρισι κωφη λιϑος και σποδια. Pro σποδια etiam κονις dicitur. Per euphemismum autem talia pro: mortuo. Sic apud Latinos: *puluis*, *cinis*, *fauilla*, alia. v. 3. Γυγῃ παρισευμενος, aeque diues ac Gyges, Sardium tyrannus, cuius opes in prouerbium abierunt. Quem fugit *Anacreontis* sententia Od. XV?

> ου μοι μελει τα Γυγεω
> του Σαρδεων ανακτος.

Elegans epigramma *Alphei* IV. Anal. T. II. p. 129. h. l. adscribam, vna cum tersissima *Hugonis Grotii* versione:

> Ου στεργω βαϑυληΐους αρουρας
> ουκ ολβον πολυχρυσον, οἱα Γυγης.
> αυταρκους ερααμαι βιου, Μακρινε·
> το ΜΗΘΕΝ γαρ ΑΓΑΝ αγαν με τερπει.
>
> *Non quaero segetis feracis arua,*
> *non Gygis rutilum potentis aurum.*
> *Aequo, quod satis est, amo, Macrine.*
> *Nam mî, nil nimis! ah nimis probatur.*

v. 6. τοσσης γαιης ὁσσον εχει μοριον. *Horat.* I. 28, 1 sqq.

Te

LXX.

PHEIDONIS *epitaphium. Qui cum sponte finiisset vitam ex taedio, hanc vitam breuissimam et tristissimam vituperat. Quisquis es igitur, inquit, a te mors potius exoptanda, qua tanquam in portum nauiges.*

Μυρίος ἦν, ἄνθρωπε, χρόνος προτοῦ, ἄχρι πρὸς ἠῶ
ἦλθες, χὠ λοιπὸς μυρίος εἰς Ἀΐδην.
τίς μοῖρα ζωῆς ὑπολείπεται, ἢ ὅσον ὅσσον
στιγμὴ, καὶ στιγμῆς εἴ τι χαμηλότερον;
μικρή σευ ζωὴ τεθλιμμένη· οὐδὲ γὰρ αὐτὴ
ἡδεῖ', ἀλλ' ἐχθροῦ στυγνοτέρη θανάτου.
χειμέριον ζωὴν ὑπαλεύεο, νεῖο δ' ἐς ὅρμον,
ὡς κἀγὼ Φείδων ὁ Κρίτου, εἰς Ἀΐδην.

LXXI.

Varietas lectionis.

C. *LXX.* Anthol. p. 212.

Commentarius.

Te maris et terrae numeroque carentis arenae
Mensorem cohibent, Archyta,
Pulueris exigui prope litus parua Matinum
Munera — —

Zonas IX. T. II. p. 82. dixit: ψαμαθον μοριου βραχύ.

C. LXX. v. 7. νειο δ' ες ορμον, εις Αΐδην, ad mortem, quasi in portum. *Cicero* de Senectute XIX. *Vt, quo propius ad mortem accedam, quasi terram*

LXXI.

Colloquium inter viatorem et mulierem sepultam, quae, cum ille interrogat de eius nomine, patria, rel. haec omnia narrat. Quo facto, viator relicto illius filio, et ea vicissim viatori omnia bona apprecatur.

α. Τίς, τίνος εὖσα, γύναι; Παρίην ὑπὸ κίονα κεῖσαι;
β. Πρηξὼ Καλλιτέλευς. α. Καὶ ποδαπή; β. Σαμίη.
α. Τίς δέ σε καὶ κτερέϊξε; β. Θεόκριτος, ᾧ με γονῆες
ἐξέδοσαν. α. Θνήσκεις δ' ἐκ τίνος; β. ἐκ τοκετοῦ.
α. εὖσα πόσων ἐτέων; β. δύο κεἴκοσιν. α. ἦ ῥά γ' ἄτεκνος;
β. οὐκ· ἀλλὰ τριετῆ Καλλιτέλην ἔλιπον.
α. ζώοι

Varietas lectionis.

C. LXXI. Extat in Anthol. *Brod.* III. p. 325. vbi v. 1. ευσα. —

Commentarius.

terram videre videar, aliquandoque in portum *ex longa nauigatione esse venturus.*

C. LXXI. v. 1. Παριην ὑπο κιονα. *Horat. Parium marmor* dixit. — *v.* 2. Σαμιη. Patriam quoque adiici in mulierum monumentis, testatur *Doruillius* ad *Chariton.* p. 404.

Digitized by Google

α. ζώοι σοι κεῖνός γε, καὶ ἐς βαθὺ γῆρας ἵκοιτο.

β. καί σοι, ξεῖνε, πόροι πάντα Τύχη τὰ καλά.

LXXII.

PRATALIDES, *ex vrbe Cretenſi Lycaſto, in multis negotiis excelluit in vita; dignus igitur, qui etiam in Orco honorifico et ſummo loco ponatur.*

Πραταλίδα τὸ μνᾶμα Λυκαστίω, ἄκρον ἐρώτων
εἰδότος, ἄκρα μάχας, ἄκρα λινοστασίας,
ἄκρα

Varietas lectionis

v. 7. ζωη legitur. Prius reſtitui.

C. LXXII. Holſtenius ad *Steph. Byzant.* voc. Λυκαστος hoc et ſequens carmen pro vno habuit, ibique inſcriptum eſt: Εις Πραταλιδαν Κρητα τον Λυκαστιον. *Holſtenius* neglexit dorismum. Caeterum nos verſum tertium ſuppleuimus, vt *Brunck.* ſuadebat, cum antea lacuna eſſet, ita:

αχρα χοροιτυπιης, Χθονιοι . . . .

Commentarius.

C. LXXII. v. 1. *ακρον ερωτων ειδοτος.* Peritiſſimus amorum, et ſic reliqua. *Antipater Sidon.* XX. v. 6.

αλλ᾽ ὁ μεν ωκυβολων ιων κρατος, ἁ δε Φεροιτο
ακρα λυρας, ὁ δ᾽ εχοι πρωτα κυναγεσιας.

Lyca-

ἄκρα χορειτυπίης, Χθονίῳ Μίνωϊ πάρεδρον
τοῦτον Κρηταιεῖς Κρῆτα παρωκίσατε.

LXXIII.

PRATALIDES *muneribus Deorum beatissimus.*

Πρατα λίδᾳ παιδεῖον Ἔρως πόθον, Ἄρτεμις ἄγραν,
Μοῦσα χορούς, Ἄρης ἐγγυάλιξε μάχαν,
Πῶς οὐκ εὐαίων ὁ Λυκάστιος, ὃς καὶ ἔρωτι
ἄρχε, καὶ ἐν μολπᾷ, καὶ δορὶ καὶ στάλικι.

LXXIV.

Incusatur mare, quod cum nauicula Teleutagoran, Timaris filium, fluctibus merserit, et sic causa acerbissimi luctus patri exstiterit.

Ἠχήεσσα θάλασσα, τί τὸν Τιμάρεος οὕτως
πλώοντ᾽ οὐ πολλῇ νηὶ Τελευταγόρην,
ἄγρια

Varietas lectionis.

C. LXXIV. Extat in Anth. *Brod.* III. p. 368. vbi *v.* 1. θαλαττα. ibid. οὑτω. v. 2. et 8. Τελεσταγορην.

Commentarius.

Lycaftos vrbs erat Cretenfis; inde *Λυκαστιος*, ex hac vrbe ortus.

C. LXXIV. v. 2. ου πολλῃ νηι, i. e. in parua nauicula.

ἄγρια χειμήνασα, κατεπρηνώσατο πόντῳ
σὺν φόρτῳ, λάβρον κῦμ' ἐπιχευαμένη;
χῶ μέν που καύηξι καὶ ἰχθυβόροις λαρίδεσσι
τεθρήνητ' ἄπνους εὑρεῖ ἐν αἰγιαλῷ·
Τιμάρης δὲ κενὸν τέκνου κεκλαυμένου ἀθρῶν
τύμβον, δακρύει παῖδα Τελευτάγόρην.

LXXV.

Varietas lectionis.

v. 5. καυηξιν ἤ. Ibid. v. 7. κεκλαυμενον, ibid.

Commentarius.

v. 5. καυηκες et λάριδες, lari et mergi. καυηξ, alias καυης, κηξ dictus, vid. *Hemsterhus.* ad *Aristoph.* Plutum p. 312. Est autem auis vorax. Vid. Interprett. ad *Lycophron.* v. 425. Sic etiam λαριδες. Dicuntur autem hae aues marinae saepius lugere naufragos. Infra Epigr. LXXXII.

Δειλαιου· κηγω μεν αλιζωοις λαριδεσσι
κεκλαυμαι, τυμβῳ δ' ουχ ὑπο Τιμολυτος.

Cf. *Toup.* Ep. crit. p. 60. et *Dorville* ad *Charitonem*, p. 352.

LXXV.

Orthon, Siculus, peregre profectus, redire voluit nocte. Cum autem bene potus esset, cecidit, et mortem inuenit. Monet igitur, ne quis ebrius nocte aliquando proficisci, sed, suo exemplo edoctus, sapere velit.

Ξεῖνε, Συρακόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,
χειμερίας μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις·
καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω μόρον, ἀντὶ δὲ γαίης
πατρίδος, ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

LXXVI.

Varietas lectionis.

— *C. LXXV.* Cum, teste *Hemsterhusio*, hoc epigramma in Cod. MS. *Leonidae* nomen prae se ferret, id circo a *Brunckio* in Theocriteis omissum, et inter *Leonidae Tarentini* carmina relatum fuit. Vid. *Valcken.* ad *Theocrit.* epigr. VIII. vbi extat. Legitur quoque in Anthol. p. 517. et in *Theocr. Reisk.* p. 289. *v.* 1. Συρηκοσιος, et Ονθων pro: Ορθων; dedit *Valcken.* illud; hoc, *Hemsterb.* *v.* 2. χειμερινης *Valcken.* *v.* 3. pro μόρον, ποτμον Id. — αντι δε φιλης *Hemsterb.* αντι δε πολλας, *Valcken.* pro nostro: αντι δε γαιης. *Valckenarii* lectionem seruandam iudicabat *Toup*, et varie tentarunt *Henricus Stephanus*, *Dan. Heinsius*, et *Reisk.*

Commentarius.

C. LXXV. *v.* 4. εφεσσασθαι γαιαν dicuntur sepulti. *Hesych.* Επιεσσασθαι· ταφηναι. Vbi vid. *Abresch.* et *Hemsterhus.* Cf. etiam *Doruill.* ad *Charit.* p. 422. supra, carm. LXVIII. v. 4. Crinagoras dixit:

LXXVI.

Nauigationem periculosam esse, ostenditur exemplo Promachi, qui cum sociis in mari periit. At non omnino ipsi Deus infensus erat; quippe ad litora proiectus, per amicos sepulturam in patria nanciscebatur.

Μήτε μακρῇ θαρσέων ναυτίλλεο, μήτε βαθείῃ
νηΐ· κρατεῖ παντὸς δούρατος εἷς ἄνεμος.
ὤλεσε

Varietas lectionis.

C. *LXXVI.* Extat hoc carmen apud *Iens.* 313. in *Hering.* Obseruatt. p. 194. Anthol. *Ceph.* p. 121. c. 672. *v.* 1. pro βαθειη, βραχειη, *Reisk.* — *v.* 2. εις ανεμον, dedit *Iens.* Coniecit idem: ις ανεμου, s. εις ανεμος, vt *Brunck.* scripsit.

Commentarius.

dixit: αμφιεννυσθαι λιθω, c. XXXVI. T. II. p. 150. Vertit h. c. *Dan. Heinsius* ita:

Praecipit hoc Orthon Siculus: ne forte viator
Ebrius hibernae tempore noctis eas:
Namque ego sic iaceo, pro puluere nempe paterno
Externa peregre contumulatus humo.

C. *LXXVI. v.* 1. ναυς μακρα est *nauis longa.* βαθειη, triremis, παντος δουρατος, omnis nauigii. δορυ enim *nauis*, h. l. Videtur autem significare δορυ, 1) *quamcunque trabem, quodcunque lignum;* hinc 2) *gubernaculum nauis*, vt in Cyclope *Euripid.* αμφηρες δορυ, *gubernaculum, quod hinc inde impellitur;* et 3) ex figura partis pro toto: *nauim ipsam*, vt h. l.

ὤλεσε καὶ Πρόμαχον πνοιὴ μία, κῦμα δὲ ναύτας
ἀθρόον εἰς πολιὴν ἐστυφέλιξεν ἅλα,
οὐ μήν οἱ δαίμων πάντη κακός· ἀλλ' ἐνὶ γαίῃ
πατρίδι καὶ τύμβου καὶ κτερέων ἔλαχε
κηδεμόνων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ τρηχεῖα θάλασσα
νεκρὸν πεπταμένους θῆκεν ἐπ' αἰγιαλούς.

LXXVII.

Varietas lectionis.

v. 3. πνοιη μια. Sic *Brunck.* expressit, vere: quia praecessit εις ανεμος. πνοιη ἁμα Codicis lectionem *Iensius* dedit. πνοιη, κολοκυμα, R. in Antholog. *Ceph.* — v. 4. pro: πολιην, κοιλην habent *Iens.* *Heringa* et *Reisk.* — v. 5. ου μην ὁ, *Iens.* ου μην ω, *Heringa.* — επι γαιῃ *Iens.* et *Reisk.* — v. 6. ελαχες *Iens.* et *Her.* — v. 7. pro επει, επι *Iens.* at in notis suasit επει. — v. 8. πεπταμενοις — αιγιαλοις. Sic *Heringa*, quo inductus *Brunck.* ita dederat; at in notis reuocauit genuinam Cod. lectionem, quam nos expressimus. Nam επι cum verbis quietis quarto etiam casui iungitur. Vid. *Abresch.* ad *Thucyd.* in Indic. voc. Επι.

Commentarius.

v. 5. δαιμων, i. e. Τυχη, θεος. — v. 8. πεπταμενοι αιγιαλοι, diducta litora.

LXXVII.

Epigramma scriptum est in Tellenem, tibicinem et poetam, cuius carmina ludicra ob liberam et venustam dicacitatem laudantur. RVHNKENIVS.

Τέλληνος ὅδε τύμβος· ἔχω δ' ὑπὸ βώλεϊ πρέσβυν
τῆνον, τὸν πρῶτον γνόντα γελοιομελεῖν.

LXXVIII.

Varietas lectionis.

C. LXXVII. Legitur hoc carmen in Ienſiānis p. 316. in *Heringae* Obſeruatt. p. 199. in Anth. *Ceph. Reisk.* p. 125. carm. 679. *Rubnkenii* Epiſt. Crit. p. 118. ed. nou. qui inprimis videndus. — *v.* 1. Ελληνος, pro Τελληνος emendabat *Heringa* l. c. deceptus praua verſus ſecundi ſcriptura: Τηΐον, pro: τῆνον. Putabat enim, eſſe in Anacreontem ſcriptum. — βωλεω πρεσβυ *Ienſ.* βωλου πρεσβον, *Hering.* — *v.* 2. Τηΐον, pro τῆνον, *Ienſius* et *Heringa.*

Commentarius.

C. LXXVII. De Tellene videndus *Zenobius* in Prouerb. I, 45. II, 15. Τελλην αυλητης εγενετο και μελων ποιητης. παιγνια δε κατελιπεν ευρυθμοτατα, και χαριν εχοντα πλειστην και σκωμματα κομψοτατα. Add. his *Diogenianum* I, 44. *Libanium* ep. 548. A Tellene diuerſus videtur *Ruhnkenio* Τελλις, αυλητης κακιστος. *Plutarch.* Apophthegm. p. 139. quem pro eodem habebat *Fabric.* Biblioth. Graeca T. I. p. 571. — εχω. Ea nos habere dicuntur loca, in quibus verſamur. Sic et κατεχειν, alia, in vſu ſunt. Latinis: *habere. Ouid.* Heroid. XI. v. 12.

Vrnaque nos habeat, quamlibet arta, duos.

v. 2. Quod γελοιομελειν dicitur Tellen, ex iis intelli-

LXXVIII.

Platthis, *diligens et sedula anus, vbi se ad octogesimum annum labore et lanificio a paupertate vindicarat, tunc moriebatur.*

Ἑσπέριον κ' ἤῷον ἀπώσατο πολλάκις ὕπνον
ἡ γρηῢς πενίην Πλατθὶς ἀμυνομένη·
καί τι πρὸς ἠλακάτην καὶ τὸν συνέριθον ἄτρακτον
ἤεισεν, πολιοῦ γήραος ἄγχι θυρῶν,
καί τι παριστίδιος δινευμένη ἄχρις ἐπ' ἠοῦς

H 2 κεῖνον

Varietas lectionis.

C. LXXVIII. Extat hoc carmen apud *Iensium* p. 344. in Anthol. *Ceph. Reiskii*, p. 164. qui pro duobus habuerunt carminibus, ita, vt tria priora disticha vnum, duo reliqua alterum conficerent. *Toup.* in Epist. de Syracusiis, ad *Theocrit.* p. 336. T. II. — *v.* 1. pro: κ', *Iensius*, μ'. — ἀνώσατο, Idem. — *v.* 2. ἀναινομενη, *Reisk.* *v.* 3. σευεριθον, *Iens.* — *v.* 4. ηισεν, *Reisk.* — αγχιθυρον, *Iens.* — *v.* 5. pro: και τι, *Reisk.* νυκτα. Nostram lectionem reuocauit *Toup.* e MSS: quippe vel ad colum, vel

Commentarius.

intelligitur, quae e Zenobio adducta sunt. Sic Menippus σπουδογελοιος dictus est a *Strabone* Lib. XVI.

C. LXXVIII. *v.* 1. απωσατο ὑπνον, fallebat somnum et abigebat. — *v.* 2. πενιην αμυνομενη, Eodem modo *Philippus* epigram. LXXX. T. II. p. 243.

Λιμὸν οϊζυρην απαμυνομενη πολυγηρως
Νικω. —

v. 5. παριστιδιος, ad ἱστον sedens.

κεῖνον Ἀθηναίης σὺν Χάρισιν δολιχὸν,
ἡ ῥικνὴν, ῥικνοῦ περὶ γούνατος, ἄρκιον
ἱστῷ,
χειρὶ στρογγύλλουσ' ἱμερόεσσα κρό-
κην.
ὀγδωκονταέτις δ' Ἀχερούσιον ἤὔγασεν ὕδωρ
ἡ καλὰ καὶ καλῶς Πλατθὶς ὑφηνα-
μένη.

LXXIX.

Varietas lectionis.

vel ad telam, vel ad fila denique glomeranda canebat anus. Et vocula τι eleganter repetitur. vid. *Theocrit.* epigr. V. Fateor tamen, si νυκτι legatur, propter αχρις επ' ηους, non obloquar. — δεινευμενη *Ienf.* — απ' ηους, *Ienf. Reisk. Toup.* — v. 6. συν Χαρισιν, *Reisk.* dedit: τον κροκισιν. v. 7. ῥικνη *Reisk.* — v. 8. ημεροεσσα *Ienf.* στρογγυλλαουσ', Idem. ἡμερεῦσσε, *Reisk.* — v. 10. ὑφαινομενα, *Reisk.* ὑφαινομενη, *Ienf.*

Commentarius.

v. 6. *κεινον δολιχον*, sc. *ατρακτον*. — *Αθηναιης συν Χαρισιν*, cum Gratiis Mineruae, i. e. Mineruae ope, cum gratia et venustate fusum torquebat. — *v.* 7. 8. *ἡ*, sc. Πλατθις, *ἱμεροεσσα ῥικνου περι γουνατος χειρι στρογγυλλουσα ῥικνην*, tenuem, at *αρκιον ἱστῳ* aptam iugo textorio *κροκην*. Sic construo: at in his omnibus mihi ipsi nondum plane satisfacio. — *v.* 9. *Αχερουσιον ηυγασεν ὑδωρ* vidit Acherontem, i. e. mortuus est.

LXXIX.

GORGVS, *senex, baculo fultus, vt vitis platano, cum secum cogitasset, fere nihil interesse, si paucula horas amplius viueret, vitae pertaesus, se vita, firmato his cogitationibus animo, priuauit.*

Ἄμπελος ὡς ἤδη κάμακι στηρίζομαι αὐτῷ
σκηπανίῳ· καλέει μ' εἰς Ἀΐδην θάνατος.
δυσκώφει μὴ Γόργε· τί τοι χαριέστερον, εἰ τρεῖς
ἢ πίσυρας ποίας θάλψῃ ὑπ' ἠελίῳ;

Varietas lectionis.

C. *LXXIX. Ienſ.* edidit h. c. p. 319. *Reisk.* in Anthol. *Ceph.* p. 130. c. 690. — *v.* 1. pro ηδη, *Reisk.* σηλη. — pro χαμακι, *Ienſ.* χαματῳ; Idem στημξομαι. Pro αυτῳ, *Reisk.* αυῳ. Quod forte apud *Pindarum* locum habere possit: Olymp. I. v. 92.

ταν οἱ πατηρ ὑπερκρεμα —
σε, καρτερον αυτῳ λιθον —

Lego: καρτερον αυον λιθον. — *v.* 3. η τρεις, *Ienſ.* et *Reisk.* — *v.* 4. θαλψαι, Iidem. —

Commentarius.

C. *LXXIX. v.* 1. αυτῳ *hoc isto*, cum indigitatione. — *v.* 3. notandum verbum δυσκωφεω. μη δυσκωφει, ne surdum te praebeas, i. e. audi! ποια, annus, metaphorice: vt nos: *Dreymal zwölf Saaten sah er reifen.*

ὧδ' εἶπας οὐ κόμπῳ, ἀπὸ ζωὴν ὁ παλαιὸς
ὤσατο, κεἰς πλεόνων ἦλθε μετοικεσίην.

LXXX.

Hic tumulus suauissimum poetam tegit, qui, etiamsi Lydus, Spartanis tamen gratissimus erat.

Τὸν χαρίεντ' Ἀλκμᾶνα, τὸν ὑμνητῆρ' ὑμεναίων
κύκνον, τὸν Μουσῶν ἄξια μελψάμενον,
τύμβος ἔχει, Σπάρτας μεγάλαν χάριν, εἴθ' ὅγε Λυδὸς
ἄχθος ἀποῤῥίψας οἴχεται εἰς Ἀΐδην.

LXXXI.

Varietas lectionis.

v. 6. pro: κεἰς, κ' ες, *Iens.* et *Reisk.*

C. LXXX. Editum est in Anthol. *Brod.* III. p. 398. — Prius distichon *Suidas* citat voc. Ὑμεναιων; alterum in voc. Λοισθος, vbi λοισθος pro Λυδος, perperam! *Kuster.* in hoc loco hos versus adscripsit *Antipatro Thessalonicensi*, falso.

Commentarius.

v. 5. 6. ειπας ου κομπῳ, non ostentabat f. iactabat hanc orationem: i. e. tacite haec secum cogitans, πλεονων μετοικεσιην, in Orcum. Hinc lux affunditur *Crinagorae* XXX. v. 5. 6. T. II. p. 148.

— — — κευτ' αν ἰκηαι
ες πλεονων, ἕξεις θυμον ελαφροτερον.

C. LXXX. In Alcmanem. De eius patria iam veteribus lis erat. *Antipater Thessalon.* in carmine in

LXXXI.

ERINNAM, *dulcissimam poetriam, inuidus Hades rapuit.*

Παρθενικὰν νεαοιδὸν ἐν ὑμνοπόλοισι μέλισσαν
Ἤριννα, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομέναν

H 4 Ἀΐδας

Varietas lectionis.

C. LXXXI. Ediderunt hoc dulcissimum carmen *Brod.* in Anthol. III. p. 405. *Wolff.* de Nouem Poetr. pag. 4. *Burmannus* in Antholog. Latina, T. II. p. 222. *Harles.* in Anthol. Graeca, p. 216. — Dorismus saepius ab editoribus neglectus.

Commentarius.

in eundem, quod omnino conferendum cum nostro, LVI. T. II. p. 123.

κειται δ' ηπειροις διδυμαις ερις, ειθ' ὁγε Λυδος, ειτε Λακων. —

Certe ciuis Spartanus fuit. Cf. *Plutarch.* Opp. moralia p. 599. Vixit circa Olymp. XXX. et distinguendus est ab Alcmane Messenio, vt quoque Suidas facit. Egregia poemata eum fecisse vel ex h. l. patet, coll. cum *Pausan.* III. p. 96. — *αχθος απορριψας*, corpus humanum deposuit. Platonicis est *ογκος*.

C. LXXXI. v. 1. *μελισσαν* Ηριννα. De Erinna vid. *Reiskius* de Poetis Antholog. *Harlesius, Fabricius, Bougine',* alii. Erat Lesbia, et floruit circa Olymp. XLIV. secundum Saxium. Caeterum cf. *Antipatri Sidonii* XLVII. in eam epigr. Anal. T. II. p. 19. — Quod autem *μελιττα* dicta est, hoc more poetarum noster fecit, quibus poetae apibus comparantur. *Agathias,* XLIII. T. III. p. 48.

Τας

Ἄιδας εἰς ὑμέναιον ἀνάρπασεν. ἦ ῥα τόδ' ἔμφρων

εἶπ'

Commentarius.

Τας μεν ὑπερ μυθων και εὐτροχαλοιο μελισσης εικονας ἰληκοις δηρον οφειλομενος·

Aristophanes Ecclesiaz. v. 965. dixit: μελιττα Μουσης. *Horat.* IV. 2, 28 sqq.

— — *ego apis Matinae*
More modoque
Grata carpentis thyma per laborem
Plurimum — operosus, — —
Carmina fingo.

Alias vox μελιττα blanditiis inseruit. *Aristaenet.* ep. II. 21. Τοιγαρουν, ω μελισσα εμη ἁρπαζεις τα παντων ομματα. Cf. *Aristoph.* l. c. — v. 3. Quae tanquam pulchra et eximia ante tempus moriuntur et pereunt, ea ab Orco s. Plutone, Proserpina, cet. rapi et inuideri dicuntur. Vid. *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. II. p. 221. 222. vbi plura huiusmodi exempla attulit. His vnum addo e *Meleagri* c. CIX. v. 7. 8.

αἰ, αἰ, που το ποθεινον εμοι θαλος; ἁρπασεν Ἀιδας,
ἁρπασεν —

Est autem in Heliodoram, suauissimam puellam, morte poetae ereptam. — Εμφρων ἁ παις, fatidica poetria Erinna. — Βασκανος εσσ' Ἀΐδα. Respexit poeta ad carmen Erinnae, III. T. I. p. 58. Εις Βαυκιδα την νυμφην εν τῳ θαλαμῳ τελευτησασαν.

Νυμφας Βαυκιδος ἐμμι· πολυκλαυταν δε παρερπων
σταλαν, τῳ κατα γας τουτο λεγοις Ἀΐδα.

ΒΑΣΚΑ-

εἶπ' ἐτύμως ἁ παῖς· Βάσκανος ἔσσ'
'Αΐδα.

Commentarius.

ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΣΣ' ΑΙΔΑ. τα δε τοι καλα
μευ ποθορωντι
ωμοταταν Βαυκους αγγελεοντι τυχαν,
ως ταν παιδ' Ὑμεναιος ὑφ' ἁς δομον αγετο πευ-
κας
ταδ' επι καδεστας εφλεγε πυρκαϊας,
και συ μεν, ω Ὑμεναιε, γαμων μολπαιαν αοι-
δαν
ες θρηνων γοερον φθεγμα μεθηρμοσαο.

Videndus ad h. c. *Brunckius*. Βασκανος autem est is, qui inuidet, et impedit, quo minus res vices suas expleat, siue permaneat. Sic lapis βασκανος est, qui impedit, quo minus Amoris effigies, a Praxitele elaborata, spiret et viuat. *Aemilian.* II. Anal. T. II. p. 275. Contrario sensu *Horat.* de Pindaro L. IV. Carm. II. v. 21 sqq. dixit.

Flebili sponsae iuuenem — raptum
— — — — —
— — — — *nigro* —
Inuidet Orco.

Quod reliquum est, addam versionem carminis nostri ex interpretatione elegantissimia *Hugonis Grotii*:

Erinnam vigilem Musarum carpere flores
Quae vates inter laeta virebat apis,
Ad sua fert Pluton connubia. Vera puella
Dixerat: o Pluton, inuidus es nimium.

LXXXII.

In Timolytum, mercatorem, quem latrones Cretenſes praedae gratia in mare Creticum per praeceps dederunt, quorum latrocinium et immanitatem accuſat. OPSOPAEVS.

Αἰεὶ λῃσταὶ καὶ ἁλιφθόροι, οὐδὲ δίκαιοι
Κρῆτες· τίς Κρητῶν οἶδε δικαιοσύνην;
ὥς καὶ ἐμὲ πλώοντα σὺν οὐκ εὐπίονι φόρτῳ
Κρηταιης ὦσαν Τιμόλυτον καθ' ἁλὸς,
δείλαιον. κἠγὼ μὲν ἁλιζώοις λαρίδεσσι
κέκλαυμαι, τύμβῳ δ' οὐχ ὑπὸ Τιμόλυτος.

LXXXIII.

Varietas lectionis.

C. LXXXII. Extat in Anthol. *Brod.* L. III. p. 369. v. 3. pro: ὡς καὶ, ſcripſi: ὥς καὶ, ſecundum Brunckium in notis.

Commentarius.

C. LXXXII. De Cretenſium fallacia, auaritia, perfidia etc. quae in Prouerbium abierunt, vid. Interprett. ad *Callimachi* Hymn. in Iouem ab initio. Conf. *Gaetulici* c. VII. v. 5. 6. Anal. T. II. p. 167. — Inde Κρητων οἶστοι ἀψευδεες occaſionem luſus praebuerunt *Apollonidae* c. XXI. T. II. p. 137. — *v.* 5. cf. carm. LXXIV. v. 5. — *v.* 6. Erat quippe cenotaphium.

LXXXIII.

ALCIMENES *hic rusticus erat, qui noxias herbas assidue in agro suo runcabat: huius mortui, in eodem agro sepulti, tumulum, sentes et rubi obtexerunt, quorum, ait, se antea, dum viueret, hostem fuisse infensissimum.* BRVNCK.

Τὴν ὀλίγην βῶλον, καὶ τοῦτ' ὀλιγήριον, ὦ 'νερ,
σῆμα ποτιφθέγξαι τλάμονος Ἀλκιμένευς,
εἰ καὶ πᾶν κέκρυπται ὑπ' ὀξείης παλιούρου
καὶ βάτου, αἷς ποτ' ἐγὼ δήϊος Ἀλκιμένης.

LXXXIV.

Varietas lectionis.

C. LXXXIII. Extat in Anthol. *Brod.* L. III. p. 295. „Lemma in Vat. Cod. *εις Αλκιμενην μαχητην.* et v. vltimo: *ἧν ποτ' ἐγὼ δήϊος* Ἀντιπάτρου. et in Planudea: *ἧν ποτ' ἐγὼ δήϊος* Ἀλκιμένης. Hoc maxime absurdum; nam si homo ille bellum contra aliquem gessit, is nominandus erat, cui arma intulit. Hoc saltem habet boni Vat. lectio, *δήϊος* Ἀντιπάτρου. Sed ridicula vtraque.“ Ita *Brunck*. vid. Argum.

Commentarius.

C. LXXXIII. ολιγηριον σημα, *paruum sepulchrale monumentum.*

LXXXIV.

Veteres per ſymbola, in tumulo alicuius poſita, ſignificare ſaepe ſolebant ſeu virtutes mortui, ſeu vitae rationem, ſeu genus mortis. vid. not. In huius PISISTRATI *ſepulchrali columna iacebat aſtragalus unico numero, qui iactus dicebatur in ludo* Chius. *Cum igitur varia hic ſignificare poſſet, fluctuans poeta, cuius rei, ſeu facti ſymbolum ſit, veriſimillimum tandem putat, talum indicare: Piſiſtratum, nimio Chio vino hauſto, extinctum eſſe.*

Τί στοχασώμεθά σευ, Πεισίστρατε, Χῖον ὁρῶντες,

γλυ-

Varietas lectionis.

C. LXXXIV. Extat in Anthol. *Brod.* III. p. 303. *Leich.* Carm. Sepulchral. p. 17. vbi male v. 5. pro αχρητῳ, expreſſum eſt: αχριτῳ.

Commentarius.

C. LXXXIV. Saepiſſime accidit, vt eiuſmodi παιγνια, quibus quis in vita vſus, ſeu, quae ſymbola parentum, patriae, etc. eſſent, in ſepulchro mortui proponerentur. Talia quoque noſtro carmini anſam dederunt. Habemus autem eius generis epigrammata plura in Anthol. e. g. *Meleagri* CXXIII. CXXVIII. *Antipat. Sid.* LXXXVII. ſqq. et pluribus ll. — v. 1. τι στοχασωμεθα, ad quem ſcopum intendamus, quam coniecturam facere debemus.

Digitized by Google

γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστρά-
γαλον;
ἦ ῥά γε μὴν ὅτι Χῖος; ἔοικε γάρ. ἦ ῥ᾽ ὅτι
παίκτας
ἦσθά τις, οὐ λίην δ᾽, ὦ ᾽γαθὲ, πλει-
στοβόλος;
ἢ τὰ μὲν οὐδὲ σύνεγγυς, ἐν ἀκρήτῳ δὲ κατέσβης
Χίῳ; ναὶ δοκέω, τῷδε προσηγγίσαμεν.

LXXXV.

Inscriptio sepulchralis amoebaea in ARISTOCRATEM, *Gratiis, Suadae et Baccho amicissimum.*

α. Ἠρίον, οἷον νυκτὶ καταφθιμένοιο καλύπτεις
ὀστέον,

Varietas lectionis.

C. LXXXV. Vid. Anthol. p. 214.

Scholia.

C. LXXXIV. v. 2. αστραγαλον] τῳ γαρ αυτου ταφῳ επεκειτο αστραγαλος Χιον εχων.

Commentarius.

v. 4. *ου λιην δ᾽, ω ᾽γαθε, πλειστοβολος;* forte hoc vult Chios, te talis lusisse, et infelicem forte iactorem fuisse? — *v.* 5. *η τα μεν ουδε συνεγγυς.* Si vero haec nondum ad veritatem accedunt — aliam nempe coniecturam faciam: Extinctus es nimio Chio vino, — nobilissimum autem vinum Chium erat.

C. LXXXV. Inter dulcissima carmina censendum. Aristocratem, talem virum, vt amemus, adigimur.

ὀστέον, οἵην, γαῖ', ἀμφέχανες κεφαλήν;
β. πολλὸν μὲν ξανθαῖσιν ἀρεσκόμενον Χαρίτεσσι,
πολλὸν δ' ἐν μνήμῃ πᾶσιν Ἀριστοκράτῃ.
ᾔδει Ἀριστοκράτης καὶ μείλιχα δημολογῆσαι,
στρεβλὴν οὐκ ὀφρὺν ἐσθλὸς ἐφελκόμενος·
ᾔδει καὶ Βάκχοιο παρὰ κρητῆρας ἄδηριν
ἰθῦναι κοινὴν εὐκυλίκην λαλιήν·
ᾔδει καὶ ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι προσηνέα
ἔρδειν. α. γαῖ' ἐρατὴ τοῖον ἔχοις φθίμενον.

LXXXVI.

Commentarius.

gimur. *v.* 1. *νυκτι καλυπτεις,* nocte premis, pro: mortuum tenes, contines. — *v.* 2. *κεφαλην* i. e. virum. — *v.* 3. fqq. Egregia defcriptio viri amabilis. — *v.* 5. *δημολογησαι*, „idem eft quod *δημουσθαι*, quod *Hefych.* exponit: *ευφραινεσθαι, παιζειν.* Vide Doctiffimum *Ruhnken.* ad *Timaei* Lex. Platon. *Moeris: Δημουμενον· αττικως. γελοιαζοντα· ἑλληνικως.*" *Brunck.* — *v.* 7. 8. *αδηριν ιθυναι ευκιλικην λαλιην,* fermonem inter pocula, rixae expertem, trahere; pro: diem f. horas fermonibus fallere. Bene autem dixit *ευκυλικην λαλιην.* *v.* 9. 10. *ξεινοισι και ενδημοισι,* i. e. omnibus amicis. *προσηνεα ερδειν*, bene facere, benigne tractare. *Hefych.* Προσηνες· *αγαθον, χρηστον, επιεικες, πραον.* — *εχοις,* tuearis, cum emphafi dictum.

LXXXVI.

Infelix ARISTODICVS *quatuor habebat filias, omnes e partu mortuas. Quibus hoc monumento constituto, ipse quoque mortuus est.*

Αὔτα Τιμόκλει', αὔτα Φιλὼ, αὔτα 'Αριστὼ,
αὔτα Τιμαιθὼ, παῖδες 'Αριστοδίκου,
πᾶσαι ὑπ' ὠδῖνος πεφονευμέναι· αἷς ἐπὶ τοῦτο
σᾶμα πατὴρ στάσας κάτθαν' 'Αριστόδικος.

LXXXVII.

Iocosum carmen! In MARONIS, *vini, dum viueret, amantis, tumulo, cum iaceret calix inanis, fingitur mulier, nihil aliud se aegre ferre, nisi quod vino is calix vacuus sit.*

Μαρωνὶς ἡ φίλοινος, ἡ πίθων σποδὸς,
ἐνταῦθα κεῖται γρῆϋς, ἧς ὑπὲρ τάφου
γνωστὴ

Varietas lectionis.

C. *LXXXVI.* Extat in Anthol. *Brod.* L. III. p. 332.

C. *LXXXVII.* Et h. c. habemus in Anthol. *Brod.* III. p. 353. vbi v. 4. και γης scriptum est. —

Commentarius.

C. *LXXXVI.* ὑπ' ὠδῖνος, i. e. e partu. Reliqua plana sunt.

C. *LXXXVII.* v. 1. Calix, in monumento sepulchrali expressus, huic carmini occasionem praebuit. v. 1. ἡ πιθων σποδος, facete! Sic *Antipater Sidon.* LIX. T. II. p. 22.

Βακχυ-

γνωστὴ πρόκειται πᾶσιν Ἀττικὴ κύλιξ.
στένει δὲ καὶ γᾶς νέρθεν, οὐχ ὑπὲρ τέκνων,
οὐκ ἀνδρὸς, οὓς λέλοιπεν ἐνδεεῖς βίου·
ἓν δ' ἀντὶ πάντων, οὕνεχ' ἡ κύλιξ κενή.

LXXXVIII.

Commentarius.

Βακχυλις, ἡ Βακχου κυλικων σποδος —

Eodem ioco in Antholog. Lat. *Burmanni* T. II. p. 594. Nerſus aliquis audit lagena:

Nerſe, iam te non hominem vocabo,
Sed nimis plenam et patulam lagenam.

Sic *Tiberius*, *Biberius* per iocum nominabatur; *Claudius*, *Caldius*; *Nero*, *Mero*. *Sueton.* Tiber. XLII. Ille Tiberius etiam *Cantharus Bacchi* pluentis dictus in Anthol. Lat. T. I. L. II. epigr. 78. vbi vid. *Burmann.* v. 3. Αττικη κηλιξ. In Antholog. *Brod.* l. l. haec notata ſunt: Noctua ſignatus calix, vel ea forma expreſſus, qua eos effingere ſolebant figuli Attici. *Athenaeus:* εγενοντο δε επισημοι κυλικες αἵτε αργειαι και αἱ Αττικαι. — v. 5. βιος pro: victus. — Elegantia praeterea carmina in potatrices ſunt *Antipatri Sid.* ſupra laud. *Gaetulici* IX. T. II. p. 168. In potatorem occurrit lepidum epigr. in Anthol. Lat. T. II. p. 34. quod adponam:

Vina dabant vitam, mortem mihi vina dedere;
Sobrius Auroram cernere non potui.
Oſſa merum ſitiunt. Vino conſperge ſepulchrum,
Et calice epoto, care viator, abi!

LXXXVIII.

In litore naufragus sepultus erat. Is, cum adprecaretur vnicuique nautae fortunatum et felicem cursum, hoc tantum monet, vt, si ipsum Orco fatum adproperet, ne mare ob id infortunium, imo sui ipsius audaciam incuset.

Εἴη ποντοπόρῳ πλόος οὔριος· ἢν δ' ἄρ' ἀήτης,
ὡς ἐμὲ, τοῖς Ἀΐδεω προσπελάσῃ λιμέσι,
μεμφέσθω μὴ λαῖτμα κακόξενον, ἀλλ' ἕο τόλμαν,
ὅστις ἀφ' ἡμετέρου πείσματ' ἔλυσε τάφου.

LXXXIX.

Varietas lectionis.

C. *LXXXVIII.* Extat in Anthol. *Brod.* III. p. 355. vbi v. 1. αἴτης, pro αητης expressum est.

Commentarius.

C. *LXXXVIII.* v. 2. Αιδεω λιμεσι, cf. supra c. 66. quibus addo ex *Antiphili* c. XLI. T. II. p. 180. versum 8.

— — — τοφρ' ὁ γεραιὸς
πλωσῃ επ' οικειης εις Αΐδην ακατου.

v. 3. λαιτμα κακοξενον, i. e. λαιτμα, ὡς κακοξενον.

LXXXIX.

Diocles, *naufragus, in litore ſepultus, audaciam miratur hominum, qui, ſuo exemplo non edocti, tamen ab iſto ſepulchro ſoluant!*

Ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ Διοκλέος· οἱ δ' ἀνάγονται,
φεῦ τόλμης, ἀπ' ἐμοῦ πείσματα λυσάμενοι.

XC.

Inſcriptio cenotaphii Callaeschri, *nautae, cuius corpus a piſcibus abſumtum erat.*

Εὔρου με τρηχεῖα καὶ αἰπήεσσα καταιγὶς,
καὶ νὺξ, καὶ δνοφερῆς κύματα πανδυσίης
ἔβλαψ'

Varietas lectionis.

C. LXXXIX. In eadem Anthol. III. p. 355.
C. XC. Extat in Anthol. *Brod.* L. III. p. 356. —

Commentarius.

C. LXXXIX. v. 1. Ναυηγου ταφος ειμι, iisdem verbis incipit Platonis c. XXV. — οἱ δ' αναγονται, tamen hi ab hoc tumulo ſoluunt! αναγεσθαι, abſolute. *Hom.* Il. I. v. 398.

Και τοτ' επειτ' αναγοντο μετα στρατον ευρυν Αχαιων.

vbi vid. *Euſtathius.*

C. XC. In eundem Callaeſchrum terſum carmen eſt, et ex hoc forte expreſſum, *Marci Argentarii* XXXIII.

ἔβλαψ' Ὠρίωνος· ἀπώλισθον δὲ βίοιο
    Κάλλαισχρος, Λιβυκοῦ μέσσα θέων πελάγευς.
κἀγὼ μὲν πόντῳ δινεύμενος, ἰχθύσι κύρμα,
    οἴχευμαι· ψεύστης δ' οὗτος ἔπεστι λίθος.

I 2 XCI.

Commentarius.

XXXIII. T. II. p. 274. Quod in gratiam lectoris adscribam:

Ουτος ὁ Καλλαισχρου κενεος ταφος, ὁν βαθυ κυμα
    εσφηλεν Λιβυκων ενδρομεοντα πορων,
συρμος ὁτ' Ωριωνος ανεστρωφησε θαλασσης
    βενθος, ὑπο στυγερης οιδματα πανδυσιης.
και τον μεν δαισαντο κυκωμενον ειν ἁλι θηρες,
    κωφον δε στηλη γραμμα λελογχε τοδε.

Hoc est ex *Hugonis Grotii* eleganti interpretatione:

Hic est Callaeschri tumulus, sed inanis, ab Afro
    Litore quem vectum dira fefellit aqua.
Cum pelagus, subiens quod iam turbabat Orion,
    Exciit ex imis aequora tota vadis.
Illum subter aquas pisces edere marini,
    Nominis haec seruat muta columna notas.

v. 3. απωλισθον δε βιοιο. *Toup.* ad *Longinum* p. 280. „Dicitur απολισθανειν, ἀπολισθαίνειν et απολισθειν, quamuis V. D. in Miscellaneis Obseruationibus neget. Sic dicitur αλφαινειν, αλφανειν, αλφειν — οιδαινειν, οιδανειν, οιδειν." Exempla quaedam ex Analectis addo: *Apollonid.* XVI. T. II. p. 136.

κυτανδρος δ' επι γης ωλισθανε Περσις αναυδος —

Anacreon

XCI.

Senex THERIS, *piſcator, ſaepius quidem vitam ſuam nauiculae et fluctibus crediderat, neque tamen infortunium paſſus, imo in caſa quiete compoſitus ſuit. Hoc autem ſepulchrum ipſi piſcatorum ordo conſtituit.*

Θῆριν τὸν τριγέροντα, τὸν εὐάγρων ἀπὸ κύρτων
ζῶντα,

Varietas lectionis.

C. XCI. Legitur et hoc carmen in Antholog. *Brod.* L. III. p. 358. vbi verſ. 3. ιχθυσι ληϊστηρα, diuiſum ſcriptum

Commentarius.

Anacreon XLIV. v. 9. T. I. p. 105.

'δοκεω δ' εγωγε πολλοις
εν Ερωσι με πλακεντα
διολισθανειν· εν αλλοις —

Αδεσποτ. DCCXLI. T. III. p. 313. ωλισθον ες Αιδου: Caeterum comparandum illud *Propertii* III, 5, 7. — — — *Paetus* —

— — — *primo miſer excidit aeuo.*
Et noua longinquis piſcibus eſca natat.

Hugo Grotius noſtrum carmen ſuo more latinis verſibus ita reddidit:

Nox grauis, et totus pelagi iam factus Orion
Et turbans Euri ſaeua procella fretum,
Callaeſchro nocuere mihi: namque excido vita,
Dum medium Libyci gurgitis aequor aro.
Iamque feris ego praeda natantibus aequore voluor,
Hic tumulus mendax nil niſi nomen habet.

C. XCI. v. 1. τον τριγεροντα. Quoſuis ſenes τριγε-

ζῶντα, τὸν αἰθυίης πλείονα νηξάμενον,
ἰχθυσιληϊστῆρα, σαγηνέα, χηραμοδύτην,
οὐχὶ πολυσκάλμου πλώτορα ναυτιλίης,
ἔμπης οὔτ' Ἀρκτοῦρος ἀπώλεσεν, οὔτε καται-
γὶς

I 2 ἤλασε

Varietas lectionis.

ptum eſt. Eiuſdem compoſitionis vocabulum eſt: Ἰχθυοθηρητης. *Apollonid.* XXIII. T. II.

Commentarius.

τριγεροντας dici, aſſerit *Toup.* Cur. Nouiſſ. in *Suid.* p. 285. Αδεσποτ. DCXXII. p. 283. T. III.

Αδυεπης Νεστωρ Πυλιος Νηληϊος ἡρως
εν Πύλῳ ηγαθεη τυμβον εχει τριγερων.

Αδεσποτ. CCCCVII. T. III. p. 237.

— — εθανε χώ τριγερων Πυλιος.

Propertius II, 10, 46.

Neſtoris eſt viſus poſt tria ſecla cinis.

Sic vinum annoſum τριγερων dictum apud *Antiphanem*, III. T. II. p. 204. Omnino το: τρι, in compoſitione auget. Ερως *Meleagro* τρίπανουργος dictus, Epigr. XII. omnis artis fabricator, verſutiſſimus. — *v.* 3 ſq. Noua et ſingularia cumulauit Noſter verba. Χημαροδυτης, *qui in litore antra ſubit.* — *v.* 4. πολυσκαλμος ναυτιλιη eſt nauigatio non in magna naui, ſed parua nauicula. πολυσκαλμος a σκαλμος, σκαλμοι autem ſunt τα ξυλα, ὧν εκδεονται αἱ κωπαι προς την ειρεσιαν. *Etymol.* — *v.* 5. Αρκτουρος, ſtella, pone caudam maioris Vrſae, poſita in ſigno Bootae h. l. forte omnino pro Vrſa maiori. Quinto Septembris oriebatur, vehementiſſimis ventis comitata. Inde

λαιλαπι,

ἤλασε τὰς πολλὰς τῶν ἐτέων δεκάδας·
ἀλλ' ἔθαν' ἐν καλύβῃ σχοινίτιδι, λύχνος ὁποῖα,
τῷ μακρῷ σβεσθεὶς ἐν χρόνῳ αὐτόματος.
σῆμα δὲ τῷδ' οὐ παῖδες ἐφήρμοσαν, οὐδ' ὁμόλεκτρος,
ἀλλὰ συνεργατίνης ἰχθυβόλων θίασος.

XCII.

Viator dum quaerit e ſepulchrali monumento, quem condat? datur ei reſponſum: Phintonem nautam, qui hyeme naufragus periit.

α. Ἀρχαίας ὦ θινὸς ἐπεστηλωμένον ἄχθος,
εἴποις

Varietas lectionis.

C. XCII. Legitur in Anth. *Brod.* III. p. 362, vbi *v.* 1, Αρχαιης,

Commentarius.

λαιλαπι, κυμασι etc. ſaepe iungitur. *Heraclides Sinopenſ.* II. T. II. p. 261.

Λαιλαψ και πολυ κυμα και αντολαι Αρκτουροιο,
και σκοτος, Αιγαιου τ' οιδμα κακον πελαγευς.

v. 6. ηλασε τας δεκαδας, proflixit, concuſſit ſenectutem, i. e. cauſa fuit mortis. — *v.* 7. λυχνος όποια dicitur eadem ratione, vt nos dicimus: *Er vergieng, wie ein Licht.*

C. XCII. v. 1. επεστηλωμενον αχθος αρχ. θιν. Eſt; in ſepulcro, lapis ſ. columna ſepulchralis.

εἴποις ὅντιν' ἔχεις, ἢ τίνος, ἢ ποδαπόν;
β. Φίντων' Ἑρμιονῆα Βαθυκλέος, ὃν πολὺ κῦμα
ὤλεσεν, Ἀρκτούρου λαίλαπι χρησάμενον.

XCIII.

Piscatori PARMIDI, *qui iulidem piscem ceperat, hic e manu in os, cum eum mordicus enecare cuperet, deglutiit, vt Parmis suffocaretur.*

Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου ἐπακταῖος καλαμευτὴς
ἄκρος, καὶ κίχλης καὶ σκάρου ἰχθυβολεύς,

Varietas lectionis.

C. XCIII. Est in Anthol. *Brod.* Lib. III. p. 362. vbi *v.* 1. legitur: επακτιος ὁς καλαμευτης.

Commentarius.

v. 3. Ἑρμιονηα. Erat autem Phinton, Hermione, Peloponnesi vrbe, oriundus. Videatur *Pausanias*, II, 34. p. 191. *Strabo* VIII. p. 373. *Mela* II. c. 4.

C. XCIII. Conferatur cum nostro *Apollonidae* XXIII. T. II. p. 138. quod eiusdem est argumenti. *v.* 2. ακρος, perfectus, summus in arte sua s. opificio. Sic in illo *Empedoclis* in *Acronem*, Anal. T. I. p. 163.

Ακρον

καὶ λάβρου πέρκης δελεάρπαγος, ἔσσα τε κοίλας
σήραγγας, πέτρας δ' ἐμβυθίους νέμεται,
ἄγρης ἐκ πρώτης ποτ' ἰουλίδα πετρήεσσαν
δακνάζων, ὀλοὴν ἐξ ἁλὸς ᾀράμενος,
ἔφθιτ'· ὀλισθηρὴ γὰρ ὑπ' ἐκ χερὸς ἀΐξασα
ᾤχετ' ἐπὶ στεινὸν παλλομένη φάρυγα.
Χὼ μὲν μηρίνθων καὶ δούνακος ἀγκίστρων τε
ἐγγὺς, ἀπὸ πνοιὴν ἧκε κυλινδόμενος
νήματ'

Varietas lectionis.

v. 5. pro: ποτ', ὅτ' ibidem.

Commentarius.

Ακρον ιατρου Ακρων', Ακραγαντινον', πατρος ακρου,
κρυπτει κρημνος ακρος πατριδος ακροτατης.

v. 5 sqq. *Φυκις* —
αγρυμενη υπ' οδοντι κατεκτανεν, ἁλματι λαβρω
εντος ολισθηρων δυσαμενη φαρυγων.

v. 8. *Φαρυγξ*, quando gulam denotat, masculini generis est. *Antiphanes* III. T. II. p. 204.

— — *ες αλλοτριους φειδομενον φαρυγας.*

Αδεσποτ. CCLXXXI. in Herculem infantem, et angues interficientem:

Θλιβε δρακοντειους περιμηκεας οβριμε σπειρας
Ἡρακλες, δακετων αγχε βαθεις φαρυγας.

v. 10. *απο πνοιην ἡκε κυλινδομενος*, i. e. *κυλινδομενος*, in agone mortis, *αποηκε πνοιην*, vitam emisit.

νήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίρια· τοῦ δὲ θανόντος
γρίπωνος γριπεὺς τοῦτον ἔχωσε τάφον.

XCIV.

Nauita, qui toties maris minas effugerat, ANTHEVS, *tandem ad Peneum amnem a lupo occisus est.*

Ναυηγὸς γλαυκοῖο φυγὼν Τρίτωνος ἀπειλὰς
'Ανθεὺς, Φθιώτην οὐ φύγεν αἰνόλυκον·
Πηνειοῦ παρὰ χεῦμα γὰρ ὤλετο. Φεῦ τάλαν, ὅστις
Νηρεΐδων Νύμφας ἔσχες ἀπιστοτέρας.

I 5 XCV.

Varietas lectionis.

C. XCIV. Extat in Anthol. *Brod.* L. III. p. 363. — E Cod. Pal. *Dorvillius* ad *Charitonem* p. 310. ed. Lips. carmen nostrum laudauit, notata praua scriptura, *v.* 4. Νυμφαις ἐσχες.

Commentarius.

v. 11. νηματα επιμοιρια, fatalia stamina, επιπλησας, dura oratio, cum plane e metaphora excidit. Sed *Apollonius Rhod.* fere idem dixit: μοιραν αναπλησαι. *Plin.* Hist. Nat. VII. 16. implere cursum vitae. *Tacitus* Anal. II. 42. implere finem vitae.

C. XCIV. In eundem *Anthea* est carm. *Antipatri Thessalonicensis*, LXII. T. II. p. 125. quo is nostrum imitatus est. — *v.* 2. Φθιωτην, i. e. Thessalum. — αινολυκον, i. e. αινον λυκον. — *v.* 4. Νηρεΐδων Νυμφας εσχες απιστοτερας. Nereides alioquin item Nymphae dictae, h. l. distinguuntur. Nymphae hic sunt fluminis, Nereides maris

XCV.

Nauta THRASIS *loquitur, miserabilem vitae suae exitum indicans. Nam cum explicandae anchorae gratia, ductu funis, mare esset subingressus, iam autem perfecto opere, ascendendo vellet emergere, et manus, vt subduceretur, nautis praeberet, a grandi ceto marino vsque ad vmbilicum est deuoratus. Quod igitur de corpore supererat, hac sub terra iacebat.* BROD.

Κὴν γῇ κὴν πόντῳ κεκρύμμεθα· τοῦτο περισσὸν
ἐκ Μοιρέων Θρᾶσις Χαρμίδου ἠνυσάμην.

ἡ

Varietas lectionis.

C. XCV. Et hoc legitur in Anthol. *Brod.* III. p. 370. ybi

Commentarius.

maris deae. *Antipater Thess.* l. l. hanc ideam simplicius expressit:

— — ω γαιης κυματα πιστοτερα.

Versionem huius carminis, ab *Hugone Grotio* profectam, addamus:

Qui modo coerulei Tritonis fugerat iras
Antheus, Phthiotem non fugit ecce lupum.
Peneoque periit in flumine. Cur, rogo, Nymphae,
Nereides, quam vos sunt meliore fide.

C. XCV. v. 1. Κην γη, κην ποντω κεκρυμμεθα, quia dimidiam eius partem piscis deuorauerat, dimidiam alteram partem terra condebat. — τουτο — ηνυσαμην: Contorta mihi haec idea videtur. Sensus est: *Hoc singulare genus et sepulturae et mortis, vt in me caderet, per fata nactus sum.*

ἢ γὰρ ἐπ' ἀγκύρης ἔνοχον βάρος εἰς ἅλα δύ-
νων,
Ἰόνιόν θ' ὑγρὸν κῦμα κατερχόμενος,
τὴν μὲν ἔσωσ'· αὐτὸς δὲ μετάτροπος ἐκ βυ-
θοῦ ἐῤῥων,
ἤδη καὶ ναύταις χεῖρας ὀρεγνύμενος,
ἐβρώθην· τοῖόν μοι ἐπ' ἄγριον εὔμεγα κῆτος
ἦλθεν, ἀπέβρυξε δ' ἄχρις ἐπ' ὀμφαλίου.
χἤμισυ μὲν ναῦται, ψυχρὸν βάρος, ἐξ ἁλὸς ἡμῶν
ἤρανθ', ἥμισυ δὲ πρῆστις ἀπεκλάσατο.
ἠόνι

Varietas lectionis.

vbi *v.* 2. Θαρσυς, et *v.* 11. Θαρσυος. — *v.* 7. επαγριον iunctim ſcriptum, ibid. — *v.* 8. απεβρυξεν δ' αχρι, ib. *v.* 10. reſcripſi: πρηστις, pro: πριστις, monente poſt *Salmaſ.* in *Plinn.* p. 713. *Brunckio.* πρηστις, inquit ille, eſt piſcis in mare Indico, a πρῆσαι, i. q. φυσησαι. Inde πρηστὴρ, *vehemens ventus, turbo.* (Eſt igitur ita dictus hic piſcis, quia vehementer ſpiret, et aquas in altum iactet et eructet.) Πριστις mendoſa eſt ſcriptura, Eſt et πρηστις nauigii genus, quod aliis πριστις dicitur.

Commentarius.

v. 3. Ad hunc verſ. *Brunckius* haec: „επ' αγκυρης ενοχον βαρος, i. e. ενεχομενον, *inhaerens fundo maris.* Vel actiue ſignificat ενοχον, *ad remouendum pondus aliquod, quod anchoram retinebat.* — *v.* 4. ὑγρον κυμα dixit, vt puto, ad imitationem *Homeri,* qui ὑγρα νωτα θαλασσης et ὑγρον πελαγος habet. Eſt autem ὑγρον κυμα, fluctuans mare ſ. vnda. Verterem: *die wogige Fluth.* Vid. *Gedike* V. Ven. ad *Pindar.* Verſ. Teuton. Pyth. I. — *v.* 7. μοι επηλθεν, vel: επι μοι ηλθεν. *v.* 9. ψυχρον βαρος emortui corporis partem. —

ἠόνι δ' ἐν ταύτῃ κακὰ λείψανα Θεάσιδος, ὦ 'νερ,
ἔκρυψαν· πάτρην δ' οὐ πάλιν ἱκόμεθα.

XCVI.

PHILEVS *mari irascitur, quod non remotius eum in litus exspuerit, vt saltem mortuus mari non sit vicinus.*

Τετρηχυῖα θάλασσα, τί μ' οὐκ, ὀϊζυρὰ παθόντα,
τηλόσ' ἀπὸ ψιλῆς ἔπτυσας ἠϊόνος,
ὡς σεῦ μηδ' Ἀΐδαο κακὴν ἐπιειμένος ἀχλὺν
Φιλλεὺς Ἀμφιμένευς ἆσσον ἐγειτόνεον;

XCVII.

Varietas lectionis.

C. XCVI. Est in Anthol. *Brod.* III. p. 370. vbi *v.* 1. θαλαττα expressum est.

Commentarius.

v. 12. παλιν ἱκεσθαι nil aliud est, quam apud Latinos: *redire.*

C. XCVI. v. 1. οἰζυρα παθοντα, cum miser in maris fluctibus exspiraret. Euphemismus notissimus! Sic οικτρα πασχειν, — omnia saeua pati, extrema pati Graeci et Latini dicere solent. — *v.* 3. αχλυν, tenebras orci indutus, i. e. in orco,

Digitized by Google

XCVII.

HIPPONAX, *dicacibus iambis apud veteres infamis. Qui cum hic tumulatus esset, monet poeta viatorem, suspenso pede huius sepulcrum praeterire, ne rursus excitetur et irritetur, cum in orco quoque sciret iambos proferre.*

Ἀτρέμα τὸν τύμβον παραμείβετε, μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ
πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ' ἀναπαυόμενον.
ἄρτι γὰρ Ἱππώνακτος ὁ καὶ τοκέων καταβαύξας ἄρτι

Varietas lectionis.

C. XCVII. Extat in Anthol. *Brod.* L. III. p. 392. — *v.* 3. *τεκεων Brunck.* enotauit e Cod. Vat. — pro *καταβαυξας* habet *Brod.* *ἐο βαυξας*. Idem expressit, vt nos: *ειν Αϊδη*, cum antea esset: *εν Αϊδη*.

Commentarius.

C. XCVII. De Hipponacte vid. *Plin.* Histor. Nat. Lib. XXX. c. 2. Vixit Olymp. LX. Acerbissimus poeta, et vultus foeditate notabilis. In eum sunt epigrammata in Theocriteis c. XXII. *Alcaei Messen.* XVIII. T. I. pag. 490. *Philippi* LXXXIII. T. II. pag. 235. all. — *v.* 1. *Ατρεμα τον τυμβον παραμειβετε*, hoc expressit *Meleager* CXXVI. *Ατρεμας, ω ξενε, βαινε* — *εν ὑπνῳ*. *ὑπνος*, mors, notus euphemismus. *v.* 2. *πικρον σφηκ'* — acerbum poetam Satyrum. *Gaetulicus* VI. T. II. p. 167. in epigrammate in Archilochum:

ηρεμα δη παραμειψον ὁδοιπορε, μη ποτε τουδε
κινησης τυμβῳ σφηκας εφεζομενους.

v. 3. *ὁ καὶ τοκεων καταβαυξας*, *Brunck.* „*qui etiam paren-*

ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.
ἀλλὰ προμηθήσασθε· τὰ γὰρ πεπυρωμένα κείνου
ῥήματα πημαίνειν οἶδε καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

XCVIII.

Testamentum est pastorale, quo ostendit eius auctor, quid sibi, vita functo, fieri velit a pastoribus.

Ποιμένες, οἳ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰοπολεῖτε,
αἶγας κεὐείρους ἐμβατέοντας ὄϊς,
Κλειταγόρῃ, πρὸς Γῆς, ὀλίγην χάριν, ἀλλὰ προσηνῆ

τίνοιτε

Varietas lectionis.

C. *XCVIII.* Legitur in Anthol. *Brod.* L. III. p. 410.

Commentarius.

parentes suos allatrauit: Pytheam scilicet patrem, et matrem Protida. In Vat. Cod. τεκεων, quod secutus est *Grotius:*

Hipponactis enim, quae natos saeua latrauit
Irà suos, multa nunc cubat in requie.

Vtra sit vera lectio haud definiuerim; sed quoniam de Hipponactis liberis aliquid me legere, non memini, priorem praetuli. *Bayle: sa medisançe n' epargna pas meme çeux, a qui il devoit la vie.*" *v.* 5. πεπυρωμενα ῥηματα, quae ignita sunt, ideoque vrunt, acerba, amara eius poemata.

C. XCVIII. v. 2. ἐμβατεοντες οἶς. Vt Pan dicitur οἶς, αιγας εμβαινειν; vid. supra c. XXXIV. et inde dictus est αιγιβατης; sic id h. l. translatum in pastores. — *v.* 3. est χαρις donum, munus sepulchrale.

τίνοιτε, χθονίης εἵνεκα Φερσεφόνης.
βληχήσαιντ' ὄϊές μοι, ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμὴν
πέτρης συρίζοι πρηέα βοσκομέναις,
εἴαρι δὲ πρώτῳ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
χωρίτης στεφέτω τύμβον ἐμὸν στεφάνῳ,
καί τις ἀπ' εὐάρνοιο καταχραίνοιτο γάλακτι
οἰὸς, ἀμολγαῖον μαστὸν ἀνασχόμενος,
κρηπῖδ' ὑγραίνων ἐπιτύμβιον· εἰσὶ θανόντων,
εἰσὶν ἀμοιβαῖαι κἀν φθιμένοις χάριτες.

XCIX.

Querela matris, cui filius ANTICLES *praematura morte ereptus erat.*

Ἆ δείλ' Ἀντίκλεις, δειλὴ δ' ἐγὼ, ἣ τὸν ἐν ἥβης
ἀκμῇ καὶ μοῦνον παῖδα πυρωσαμένη,
ὀκτωκαιδεκέτης ὃς ἀπώλεο, τέκνον· ἐγὼ δὲ
ὀρφάνιον κλαίω γῆρας ὀδυρομένη.
βαίην εἰς Ἄϊδος σκιερὸν δόμον· οὔτε μοι ἠὼς
ἡδεῖ', οὔτ' ἀκτὶς ὠκέος ἠελίου.
ἆ δεῖλ' Ἀντίκλεις, μεμορημένε, πένθεος εἴης
ἰητὴρ, ζωῆς ἔκ με κομισσάμενος.

C.

Varietas lectionis.

C. XCIX. Extat id quoque in Anth. *Brod.* L. III. p. 415. vbi v. 5. pro: βαιην, βαινειν. et v. 8. ζωης ευγε.

Commentarius.

C. XCIX. εν ἡβης ακμη, in florentissima iuuentute. Res nota! *v.* 6. ωκεος ηελιου, ad metam pro-

C.

LEONIDAS *sibi ipse carmen sepulchrale condidit, quo queritur, se procul quidem a patria sepultum esse, nomen autem suum ob Musarum munera non interiturum.*

Πολλὸν ἀπ' Ἰταλίης κεῖμαι χθονὸς, ἔκ τε Τάραντος
πάτρης· τοῦτο δ' ἐμοὶ πικρότερον θανάτου.
τοιοῦτος πλανίων ἄβιος βίος· ἀλλά με Μοῦσαι
ἔστερξαν, λυγρῶν δ' ἄντι, μελιχρὸν ἔχω.
οὔνομα δ' οὐκ ἤμυσε Λεωνίδου· αὐτά με δῶρα
κηρύσσει Μουσέων πάντας ἐπ' ἠελίους.

Varietas lectionis.

C. C. Vid. Anthol. p. 282.

Commentarius.

properantis Solis. Quatuor vltimos versus reperi e versione *Grotii*, in Antholog. Burmann. T. II. p. 95.

C. C. Tractauimus hoc carmen in commentatione de Vita *Leonidae Tarentini*, vbi vid.

LEONI-

LEONIDAE ALEXANDRINI

CARMINA.

Digitized by Google

LEONIDAE ALEXANDRINI

CARMINA.

I.

Laudat a forma puerum amasium PERIANDRVM, *ita, vt dicat, Iouem, nisi eum aliae detineant curae, hunc, tanquam alterum Ganymedem, rapturum fuisse.*

Ο Ζεὺς Αἰθιόπων πάλι τέρπεται εἰλαπίναισιν,
ἢ χρυσὸς Δανάης εἵρπυσεν εἰς θαλάμους·

K 2 θαῦμα

Varietas lectionis.

C. I. Extat hoc carmen in Anthol. MSpta, n. 25.

Commentarius.

C. I. Similes lusus occurrunt saepius in Anthologia. Vid. ex gr. *Meleagri* carm. XL. XLI. — *v.* 1. Respexit forte ad *Homer.* Iliad. locum, A. v. 423 sq.

Ζευς γαρ ες Ωκεανον μετ' αμυμονας Αιθιοπηας
Χθιζος εβη μ τα δαιτα. —

v. 2. Nota de Ioue, Danaes gratia, in aurum conuerso, fabula. — χρυσός, i. e. ὡς χρυσος, in aurum conuersus. *Antipatr. Sidon.* II. T. II. p. 6.

Εὐαγο-

θαῦμα γὰρ εἰ Περίανδρον ἰδὼν οὐχ ἥρπασε γαίης
τὸν καλόν· ἢ Φιλόπαις οὐκ ἔτι νῦν ὁ θεός.

II.

Vituperat LEONIDAS *astrologos, tanquam vanos et falsa praedicantes.*

Μάντιες ἀστερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον
ἔῤῥοιτ' εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης.

ὑμέας

Varietas lectionis.

C. II. Legitur in Anth. *Brod.* L. I. p. 96.

Commentarius.

Ευαγορας δ' ων χαλκος ατερ δολου αυτος αλισκει
παντας και πασας, ου μεταβαλλομενος.

h. l. χαλκος ων Ευαγορας, est bene nummatus et diues homo. — At αδεσπ. LIII. χρυσος eadem significatione vt apud nostrum occurrit:

Ζευς κυκνος, ταυρος, σατυρος, χρυσος δι' ερωτα
Ληδης, Ευρωπης, Αντιοπης, Δαναης.

v. 3. γαιης, suppl. εκ. — *v.* 4. η Φιλοπαις ουκ ετι νυν ὁ θεος. Sensus: a παιδικοις abstinet Deus.

C. II. Confer *Antipat. Sidon.* I. T. II. p. 6. vbi astrologos designat: δαημονες ανερες αστρων. — Μαντιες αστρων, dixit *Antip. Thessal.* VI. T. II. p. 110. — μαντιες αιθεριοι, dicti, ab Anonymo, αδεσπ. CCCCVII. T. III. p. 237. — αστεροεσσαν

κελευ-

ὑμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε,
τλήμονας, οὐδ' ἰδίην ειδότας ἀκλείην.

III.

De naso SOSIPTOLIS *percuruo, quo instar arundinis ad capiendos pisces vti possit.*

Ἰχθῦν ὁ γρυπὸς Σωσίπτολις οὐκ ἀγοράζει,
προῖκα δ' ἔχει πολλὴν ἐξ ἁλὸς εὐβοσίην,
οὐ λίνον, οὐ κάλαμον προστάγων, τῇ ῥινὶ δὲ προσθεὶς
ἄγκιστρον, σύρει πάντα τὰ νηχόμενα.

 IV.

Varietas lectionis.

C. III. Extat et hoc carmen in Anth. *Brod.* Lib. II. p. 204.

Scholia.

C. III, αγοραζει] νομης δεονται τα μεγαλα πλειονος, και εχει ἡ χωρα τοιαυτην ευβοσιαν. Αριστοτ. ζωων ἱστορ. γ. κεφ. κα.

Commentarius.

κελευθον ζητειν, in cursus astrorum inquirere, et inde futura coniicere. — *v.* 3. 4. Vos a prima inde origine stulti estis. Id poetice expressit.

C. III. Conf. inter αδεσποτ. carm. XC. et XCI. Prius, vt lepidissimum, h. l. describere non piget: Est autem in Castoris alicuius nasum, ad multos et varios vsus vtilem et aptum:

Ἡ ῥὶς

IV.

Iocus in ANTIMACHI *nasum.*

Ζηνογένους οἶκος κατεκαίετο, πολλὰ δ' ἐμόχθει
ἐκ θυρίδος ζητῶν αὐτὸν ὑπεγχαλάσαι·
Ἱκρία συμπήξας οὐκ ἔφθανεν· εὖ δ' ἐπιγνοὺς,
τὴν ῥῖν' Ἀντιμάχου κλίμακα θεὶς, ἔφυγε.

V.

Varietas lectionis.

C. IV. In Anthol. p. 140.

Commentarius.

Ἡ ῥις Καστορος εστιν, όταν σκαπτη τι, δικελλα,
σαλπιγξ δ', αν ῥεγχη· τη δε τρυγη, δρεπανον·
εν πλοιοις αγκυρα·. κατασπειροντι δ' αροτρον·
αγκιστρον γριπει· οψοφαγοις κρεαγρα,
ναυπηγοις σχενδυλα· γεωργοις δε πρασοκουρον·
τεκτοσιν αξινη· τοις δε πυλωσι κοραξ.
ούτως ευχρηστου σκευους Καστωρ τετυχηκε,
ῥινα Φερων πασης αρμενον εργασιας.

C. IV. v. 3. ἔφθανεν. *Brunck.* Emendatt. Anal. T. III, p. 157. notauit: το α in hoc imperfecto natura sua longum quidem esse, hoc vero loco corripi Atticorum more. Vid. *Clarck.* ad *Homer.* Iliad. B. v. 43. — *Bianor.* c. V. v. 6. Anal. T. II. p. 155.

αυτος ὑπο βλοσυρου χευματος εφθανετο.

V.

In imperitum pictorem, qui, Menodotae imaginem adumbrans, quibuslibet potius similem, quam ipsi fecerat.

Εἰκόνα Μηνοδότου γράψας Διόδωρος ἔθηκε,
πλὴν τοῦ Μηνοδότου, πᾶσιν ὁμοιοτάτην.

VI.

In imperitum musicum, quem, poeta, ait, omnes musica sua enecasse, praeter Origenem; ille enim cum surdus esset, non periit.

Σιμύλος ὁ ψάλτης τοὺς γείτονας ἔκτανε πάντας,
νυκτὸς ὅλης ψάλλων, πλὴν ἑνὸς Ὠριγένους·

Varietas lectionis.

C. V. Legitur in Anthol. *Brod.* L. II. p. 211.
C. VI. Anthol. p. 151.

Commentarius.

C. V. Non ingratum nos facturos lectoribus existimamus, si simile huic carmen, idemque facetissimum, ex Antholog. inscriptum του αυτου, cum nostrum antecederet, sub nomine Leonidae, apponamus:

Γραψας Δευκαλιωνα, Μενεστρατε, και Φαεθοντα
ζητεις τίς τουτων αξιος εστι τίνος;
τοις ιδιοις αυτους τιμησομεν· αξιος ουτως
εστι πυρος Φαεθων, Δευκαλιων δ' ὑδατος.

κωφὸν γὰρ φύσις αὐτὸν ἐθήκατε· τοὔνεκεν αὐτῷ
ζωὴν ἀντ᾽ ἀκοῆς δῶκε περισσοτέρην.

VII.

PHILINVS *cum iuuenis vetulam, et senex iuuenculam in matrimonium sibi sumeret, vtramque duxit parum tempestiue.*

Γρῆυν ἔγημε Φιλῖνος, ὅτ᾽ ἦν νέος· ἡνίκα πρέσβυς,
δωδεκέτιν· Παφίη δ᾽ ὥριος οὐδέποτε
καὶ γὰρ ἄπαις διέμεινε τότε σπείρων ἐς ἄκαρπα·
νῦν δ᾽ ἑτέροις γήμας, ἀμφοτέρων στέρεται.

VIII.

Varietas lectionis.

C. *VII.* Legitur in Anthol. *Brod.* Lib. II. p. 194.

Commentarius.

C. *VI.* v. 3. *κωφον.* *κωφος* notat vnumquemque, qui sensu vno vel altero orbatus est, inprimis auditu. Hinc deinde transfertur ad alia.

C. *VII.* v. 3. *σπειρων ες ακαρπα*, metaphora ducta a sterili agro. — v. 4. *ἑτεροις* sc. *ανδρασι.* — *αμφοτερων*, et vxore et prole.

VIII.

Ad POPPAEAM SABINAM, *puto, Othonis et Neronis vxorem, cui mittebat Leonidas in die natali globulum coeleſtem, cum ipſam praedicet non imperitam harum rerum.*

Οὐράνιον μίμημα γενεθλιακαῖσιν ἐν ὥραις
τοῦτ' ἀπὸ Νειλογενοῦς δέξο Λεωνίδεω,
Ποππαία, Διὸς εὖνι, Σεβαστιάς· εὔαδε γάρ σοι
δῶρα, τὰ μὲν λέκτρων ἄξια καὶ σοφίης.

Varietas lectionis.

C. VIII. Extat in Anthol. *Ceph.* apud *Reisk.* p. 172. c. DCCXCV. Et in Ienſianis p. 351. vbi *v.* 1. ὥρας legitur, quod *Ienſius* tamen in notis correxit.

Commentarius.

C. VIII. v. 1. Ουρανιον μιμημα. Intelligit, inquit *Reisk.* globum coeleſtem, aut ligno factum, et in pegmate dedicandum, armillam appellant; aut calamo coloribuſue in charta delineatum, et clauis parieti affigendum. De globis vid. *Fabricii* Bibl. Gr. T. III. p. 455 ſqq. Quod ουρανιον μιμημα de globo coeleſti interpretandum ſit, fauet locus *Suetonii* Nero, c. 31. Sic *Reiskius.* Addo locum *Luciani* in Nigrino, §. 2. fin. προυκειτο εν μεσω — σφαιρα — προς το του παντος μιμημα, ὡς εδοκει, πεποιημενη. — γενεθλιακαισιν εν ὡραις, in die natali. — Νειλογενους Λεωνιδεω, Alexandrini. *v.* 3. De Poppaea vid. *Tacit.* Annal. XIII, c. 45. Hanc Διος ευνιν vocat, Iouis, i. e. Neronis vxorem. *v.* 4. δωρα αξια λεκτρων. *Reiske* vertit;

IX.

Pro Caesare seruato sacrificatur.

Νεῖλος ἑορτάζει παρὰ Θύμβριδος ἱερὸν ὕδωρ
εὐξάμενος θύσειν Καίσαρι σωζομένῳ.
οἱ δ' ἑκατὸν βουπλῆγες ἑκούσιον αὐχένα ταύρων
ἤμαξαν βωμοῖς οὐρανίοιο Διός.

X.

Varietas lectionis.

C. IX. Ediderunt hoc carmen *Ienfius*, p. 309. *Berkel.* ad *Stephan. Byzantin.* voc. Θυμβρις. *Reisk.* in Anth. *Ceph.* p. 115. c. DCLVIII. *Hering.* in Obferuatt. p. 186. v. 4. ἤμαξαν *Reisk.* edidit; in notis tamen fuadet ᾕμαξαν.

pro

Commentarius.

tit; *dona, cubiculo congrua.* Eximius forte ille globus erat, vt adeo in fplendidiffima regia domo, et thalamo Poppaeae locum habere poffet. De Neronis domo praeftantiffima videndus eft *Sueton.* in Nerone, c. 31. — ἀξία σοφίης, ex adulatione addidit *Leonidas;* quamuis *Tacitus* loc. laud. de Poppaea: *Sermo,* ait, *comis, nec abfurdum ingenium.*

C. IX. De hoc carmine mihi nondum fatis conftat. Referam igitur Virorum Doctorum notata. Alii ad Iulium Caefarem retulerunt, alii ad Auguftum, alii ad Anton. Caracallam. *Reiskius* verofimilius retulit ad Neronem, e Graecia cum triumpho mimico reuerfum, vid. *Dion. Caff.* p. 1040. ed. *Reimari.* — aut ad Vefpafianum, ad quem et ego retulerim. — *v.* 1. Νειλος, *Reisk.* accipit pro nomine hominis. Equidem crediderim poetam fefe ipfum et reliquos forte Alexandrinos, qui Romae erant, indigitare, qui ob Caefarem, ex itinere et bello receptum, Ioui O. M. facrificabant.

X.

Hoc carmen scriptum est Caesaris Vespasiani, ad quem pertinet, non ad Neronem, natali celebrando. Continet votum, vt aquarum Cutiliarum vsu sanitati restitutus, breui ab vrbe romano auus consalutetur, quemadmodum iam trium liberorum pater appareat.

Ὑδατά σοι Κοτίλεια γενέθλιον ἦμαρ ἑρῶντι,
Καῖσαρ, ἐπιβλύζει ζωρὸν ἀκεστορίην,
ὄφρα

Varietas lectionis.

— pro βωμοις, volebat βωμους; at est enallage: αυχενα ἠμαξαν βωμοις, i. e. αυχενι ἠμαξαν βωμους, vt *Brunck.* notauit.

C. X. In hoc carmine edendo plures Viri Docti occupati fuerunt. Ediderunt autem *Iensius* p. 309. *Reisk.* in Anthol. *Ceph.* p. 114. c. DCLVI. *Wesseling.* in epist. ad *Venem.* p. 6. *Hering.* in Obseruatt. p. 185. *Ruhnk.* Vir Celeberrimus, in Epist. critica duos priores versus repetiit, et denique *Toup.* in Epist. crit. p. 56. — *v.* 1. Κοτιλαια *Wesseling.* — *v.* 2. σωρον, *Reisk. Iens. Wesseling. Hering.* ακεσορινς, *Iens.* ακεστορινς, *Reisk.*

Commentarius.

C. X. v. 1. ὑδατα Κοτιλεια. Erant prope Cutilias, quod est oppidum in Sabinis, aquae salutares, aut medicatae, inde Cutiliae dictae. Vid. *Plin.* Hist. Nat. Lib. XXXI. c. 6. *Celsus* Lib. IV. c. 5. *v.* 2. ζωρον, puram, non mixtam. Metaphora continuatur. Αδεσποτ. XXV. T. III. p. 156.

Ακρητον μανιην επιον — — —

Epigramm. in Anacreontem:

Αυτοματοι σοι κρηναι αναβλυζοιεν ακρητου.

ακεστο-

ὄφρα σε κόσμος ἅπας πάππον τρισὶν αὐγάζηται,
ὡς πατέρα τρισσῆς εἴσιδεν εὐτοκίης.

XI.

NICIS *dedicat Dianae pharetram et arcus.*

Λύκτιον ἰοδόκην καὶ καμπύλον Ἄρτεμι, τόξον
Νῖκις ὁ Λυσιμάχου παῖς ἀνέθηκε Λίβυς.

ἰοὺς

Varietas lectionis.

v. 3. τρις εσταυγαζηται, *Reisk.* τρισιν apud *Ienſ.* deeſt, et verſus eſt mutilus. *Hering.* ſcripſit: παλιν. — Caeterum poſtremum diſtichon adducitur etiam a *Spanhem.* de Vſu et Praeſt. Numiſm. Diſſ. VIII. p. 759. ſed mendoſe: τρισιν enim deeſt, et pro ευτοκιης *v.* 4. expreſſum eſt: ευτυχιης.

C. XI. Extat in Antholog. *Brod.* Lib. VI. p. 563.

Commentarius.

ακεστοριην, i. e. ſalutem. Ἀκεστωρ· ιατρος, θεραπευτης, *Heſych. Apollon.* Rhod. II. v. 512. ed. Brunck.

Μουσαι, ακεστοριην τε θεοπροπιας τ' εδιδαξαν.

Hoc autem loco *medicinae artem* ſignificat. — *v.* 3. τρισιν αυγαζηται, vt pater, ſic auus, trium liberorum. — *v.* 4. Suſceperat Veſpaſianus ex Domitilla tres liberos, *Titum*, *Domitianum*, et *Domitillam.* Vid. *Sueton.* in Veſpaſiano c. III. et XXIV.

C. XI. v. 1. Λυκτιον ιοδοκην, Lyctii arcus et pharetrae celebres. Lyctus vrbs Cretae. — Sic *Paulus Silent.* XLV. T. III. p. 85.

ανθ'

ἰοὺς γὰρ πλήθοντας ἀεὶ λαγόνεσσι φαρέ-
τρης
δόρκασι καὶ βαλίαις ἐξεκένωσ' ἐλάφοις.

XII.

Varietas lectionis.

v. 4. βαλιῃς e Cod. Vat. enotauit *Brunck.* hac nota adposita: „Epigramma hoc, vt et *Leonidae* huius pleraque, ισοψηφον est, aut pro ισοψηφῳ datur. Versus autem ισοψηφοι, et disticha ισοψηφα dicuntur, quorum singulae litterae, tanquam notae numerales consideratae, eandem conficiunt summam. Hic literae prioris distichi eundem numerum conficere debent, quem literae posterioris, quarum rationem subducat, cui otium est, et inde videat, vtra 4 versu vera sit lectio, an βαλιῃς, quod habet Cod. Vat. an βαλιαις, quod est in Planudea. Cuique disticho in Vat. Cod. appositae hae notae: εψπβ. i. e. 5782. quae summa esse debet numerorum. Aliis epigrammatibus similes appositae notae, quas suo loco singulas referre inutile duco. Nam experimento in quibusdam facto, quas falsas esse deprehendi, aliis non magis fidendum arbitror.“ Sic ille. Nos, quibus otium item non suppetebat, in hoc vno carmine experimentum fecimus, inuenimusque summam cuiusque distichi 5982. Et quidem, si βαλιαις legas: quam igitur lectionem seruauimus.

Commentarius.

ανθ' ὧν σοι τοδε, Φοιβε, το Λυκτιον ὀπλον αγινει
χρυσειαις πλεξας μειλιον αμφιδεαις.

v. 3. 4. ιους πληθοντας λαγονεσσι φαρετρης εξεκενωσε. Enallage, pro: λαγονας φαρετρης ιοις πληθομενους εξεκενωσε. Sed dura verborum constructio. — βαλια de ceruo. Schol. *Euripid.* ad Hecub. v. 90. exponit: κατεστικτον, ταχειαν.

XII.

Leo, cum, tempestate orta, in stabula pecorum temere irruisset, nec ulla caede facta rursus abiisset, pastores pro hoc beneficio tabulam votiuam in pinu suspenderunt.

Χειμερίην διὰ νύκτα, χαλαζήεντά τε συρμόν,
καὶ νιφετὸν φεύγων, καὶ κρυόεντα πάγον,
μουνολέων, καὶ δὴ κεκακωμένος ἀθρέα γυῖα,
ἦλθε φιλοκρήμνων αὖλιν ἐς αἰγονόμων.
οἱ δ᾽ οὐκ ἀμφ᾽ αἰγῶν μεμελημένοι, ἀλλὰ περὶ σφέων,
εἵατο Σωτῆρα Ζῆν᾽ ἐπικεκλόμενοι.

Χεῖμα

Varietas lectionis.

C. XII. Extat in Anthol. L. I. p. 49. *Brunckius* hoc carmen *Leonidae Tarentino* vindicauit, et iure, vt existimo, ob styli et rerum similitudinem. —

Commentarius.

C. XII. v. 5. μεμελημενοι. *Brunck.* „*Non caprarum sed sui curam habentes.* Eodem sensu verbum μελομαι adhibuit *Apollon. Rhod.* III. 1172.

οἱ δε δη αλλοι
γηθοσυνοι, τημος μεν, επει κνεφας εργαθε νυκτος,
ευκηλοι εμελοντο περι σφισιν.“ —

Huius significationis plura exempla inuenias in Ind. *Euripid.* ed. Lips. 4to.

Χεῖμα δὲ θὴρ μείνας διανύκτιος, οὔτε τιν' ἀνδρῶν,
οὔτε βοτῶν βλάψας, ᾤχετ' ἀπαυλόσυνος.
εὖ δὲ πάθης ἔργον τόδ' εὔγραφὲς ἀκρολοφῖται
Ζανὶ, παρ' εὐπρέμνῳ τᾷδ' ἀνέθεντο δρυΐ.

XIII.

Obscurus huius carminis sensus. Videtur Neroni missum, cum in Graecia esset.

Τὴν τριτάτην χαρίτων ἀπ' ἐμεῦ πάλι λάμβανε βίβλον,
Καῖσαρ, ἰσηρίθμου σύμβολον εὐεπίης,
Νεῖλος

Varietas lectionis.

v. 7. 8. Hoc distichon videndum est ap. *Suid.* voc. Επαυλις, vbi επαυλοσυνος, vt in Cod. Vat. et βροτων, perperam. E Planudea *Brunck.* enotauit: χειμα δε δη μεινας θηρ νυκτιος *Canterus* Nou. Lect. III. emendabat: χειμα δε δειμηνας θηρ, quod sententiae repugnat. Vat. Cod. χειμα δε θηρ μεινας θηρ νυκτιος. Διανυκτιος verum est.

Commentarius.

C. XIII. v. 2. ισηριθμος ευεπιη, ars versus faciendi, quorum in singulis literae, pro numeralibus notis sumtae, eandem conficiunt summam. *Brunck.* Caeterum multum temporis absumsi, qui sensum ex his eliciam; at oleum et operam perdidi. Obscuritas huius carminis orta 1) e deprauatione textus. 2) ex eo, quod *Leonidas* ισοψηφον condere voluit,

Νεῖλος ὅπως καὶ τήνδε δι' Ἑλλάδος ἰθύνουσαν
τῇ χθονίῃ πέμψῃ δῶρον ἀσιδότατον.

XIV.

LEONIDAS *carmina sua, cum* ισοψηφα *sint, ab inuidia tueri cupit.*

Οἴγνυμεν ἐξ ἑτέρης πόμα πίδακος, ὥστ' ἀρύσασθαι
ξεῖνον μουσοπόλου γράμμα Λεωνίδεω.
δίστιχα γὰρ ψήφοισιν ἰσάζεται. ἀλλὰ σὺ, Μῶμε,
ἔξιθι, κεὶς ἑτέρους ὀξὺν ὀδόντα βάλε.

XV.

Varietas lectionis.

C. XIII. v. 4. πεμψει enotauit *Brunck.* e Cod. Vat. Idem V. D. „τῃ χθονιῃ, inquit, quid sit, dicere non habeo. Latet genuina lectio. Forte τοις Κρονιοις, vt infra, c. XVIII." *Brodaeus* ad Agrippinam, Caesaris, orbis terrarum domini, vxorem, refert. Perperam! —

C. XIV. Legitur in Anthol. p. 65.

Commentarius.

voluit, cum non tam sensum, quam literas respexit.

C. XIV. v. 2. αρυσασθαι γραμμα, non bene, quia metaphora excidit; quod vero ab huius aetatis scriptore non alienum.

XV.

MYRTILVS *ope clypei, cum e bello, tum e naufragio incolumis euasit.*

Εἰν ἑνὶ κινδύνους ἔφυγον δύο Μυρτίλος ὅπλῳ,
τὸν μὲν, ἀριστεύσας· τὸν δ᾽, ἐπινηξάμενος,
Ἀργέστης ὅτ᾽ ἔδυσε νεὼς τρόπιν. ἀσπίδα δ᾽ ἔσχον
σωθεὶς κεκριμένην ὕδατι καὶ πολέμῳ.

XVI.

Varietas lectionis.

C. XV. Legitur in Anthol. *Brod.* Lib. I. p. 105. vbi inscriptum est: Ἰουλίου Λεωνίδου.

Commentarius.

C. XV. Conferendum cum nostro, carmen *Zosimi* IV. T. II. p. 453. quod eiusdem argumenti est. Clypeus Anaximenis ibi ipse loquitur:

Ου μονον υσμινησι και εν στονοεντι κυδοιμῳ
ρυομ' αρειτολμον θυμον Αναξιμενους,
αλλα και εκ ποντου, οποτ' εσχισε νηα θαλασσα,
ασπις, εφ' ημετερης νηξαμενον σανιδος.
ειμι δε κην πελαγει και επι χθονος ελπις εκεινῳ,
τον θρασυν εκ διπλων ρυσαμενη θανατων.

Noster Myrtilus num Oenomai auriga sit, an alius, non certo affirmarim. Quod si ille est, latet mythus forte aliquis, qui ansam huic carmini praebuit. In mare saltem se praecipitem dedisse narrant. — *v.* 4. κεκριμενην, probatam, et in aquis ac periculo, et in belli discrimine.

XVI.

De NIOBES *statua.*

Πέτρος ἔτ' ἐν Σιπύλῳ Νιόβη θρήνοισιν αἰά-
ζει,
ἑπτὰ δὶς ὠδίνων μυρομένη θάνατον·
λήξει δ' οὐδ' αἰῶνι γόου. τί δ' ἀλαζόνα
μῦθον
φθέγξατο, τὸν ζωῆς ἅρπαγα καὶ τε-
κέων;

XVII.

Varietas lectionis.

C. *XVI.* Extat in Anthol. *Brod.* Lib. III. p. 316. E cod. Vat. *Brunck.* notauit v. 3. lectionem: *αἰῶνι γόου.*

Commentarius.

C. *XVI.* Disticha ἰσόψηφα haec esse, notatum est in Anthologia, et membranis. — Habemus eiusmodi argumenti in Antholog. plura, vbi vide Addo *Meleagri* CXVII. *Theodoridae* VII. T. II. p. 42. *Antip. Sid.* XLII. T. II. p. 17. Ἀδεσπ. CXCIII. alia. De Niobes fato et statua, vid. *Apollodor.* p. 198. ibique not. *Pausaniam* in Atticis, XXI. cf. *Sophoclis* Antigon. 835. *Ouid.* Heroid. XX. 105. *Senecae* Herc. furent. 390. Agamemn. 375 sqq. *Propert.* II. 16. 7. 8. qui locus inprimis ad hoc carmen pertinet:

Nec tantum Niobe bis sex ad busta superba
Sollicito lacrimas depluit e Sipylo.

Mythus autem quoad numerum liberorum Tantalidis varie tractatur ab antiquis. Alii enim duodecim, vt *Homerus*, alii quatuordecim, vt noster,

et

XVII.

Hoc paruo et tenui carmine Caesari in die natali oblato, in annum futurum grandiora promittit.

Θύει σοι τόδε γράμμα γενεθλιακαῖσιν ἐν ὥραις,
Καῖσαρ, Νειλαίη Μοῦσα Λεωνίδεω.
Καλλιόπης γὰρ ἄκαπνον ἀεὶ θύος. εἰς δὲ νέωτα,
ἢν ἐθέλῃς, θύσει τοῦδε περισσότερα.

 XVIII.

Varietas lectionis.

C. *XVII.* Extat in Anthol. *Brod.* L. VI. p. 562. et inter ἰσόψηφα refertur.

Commentarius.

et *Antip. Sidon.* l. l. alii seu pauciores, seu plures nominant. Caeterum omnia huius carminis facilia sunt intellectu. Addam *Grotii* versionem:

Iam lapis in Sipylo Niobe non cessat, et illic
Flere, bis heu septem partubus orba parens.
Nulla dies luctum claudet. Cur? verba superba
Protulit, et vita quae luit et sobole.

C. *XVII.* Νειλαιη Μουσα Λεωνιδεω, i. e. Alexandrinus poeta Leonidas. — *v. 3.* ἀκαπνον θυος, quia carmen est, quod offerre Musa solet, non tus et alia. — *v.* 4. ἠν εθελῃς, si concedas, veniam des.

XVIII.

In Saturnalibus obtulit haec disticha Othoni.

Τήνδε Λεωνίδεω θαλερὴν πάλι δέρκεο Μοῦσαν
 δίστιχον, εὐθίκτου παίγνιον εὐεπίης;
ἔσται δ' ἐν Κρονίοις Μάρκῳ περικαλλὲς ἄθυρμα
 τοῦτο, καὶ ἐν δείπνοις, καὶ παρὰ μουσοπόλοις.

XIX.

Varietas lectionis.

C. XVIII. Legitur in eadem Anth. L. VI. p. *562.*

Commentarius.

C. XVIII. v. 1. *παλι*, ergo iam antea ipsi carmina offerre debuit. *ευθικτός ευεπιη*, nihil aliud est, quam quod supra c. XIII. erat: *ιστηριθμος ευεπιη*, vbi vide. — *v.* 3. Μαρκῳ. Puto: Marco Saluio Othoni Caesari. — *εν* Κρονιοις. *τα* Κρονια, Saturnalia, festum, in honorem Saturni celebratum. Incidit in diem XVII Decembris; et his diebus pro more amici amicis, clientes patronis mittebant dona et carmina. vid. *Varro* de Re Rust. L. VII. *Martialis* XI. 15.

Versus hos tamen esse tu memento
Saturnalicios, Apollinaris.

v. 4. *εν δειπνοις*, in quibus recitabantur eiusmodi carmina missa.

XIX.

Cum aliquis Marti sacrificio apposuisset placentas, vuas, etc. haec sibi non conuenire, Deus ait, sed Nymphis.

Πέμματα τίς λιπόωντα, τίς Ἀρεΐ τῷ πτολιπόρθῳ
βότρυς, τίς δὲ ῥόδων θῆκεν ἐμοὶ κάλυκας;
Νύμφαις ταῦτα φέροι τις. ἀναιμάκτους δὲ θυηλὰς
οὐ δέχομαι βωμοῖς ὁ θρασύμητις Ἄρης.

Varietas lectionis.

C. XIX. Legitur in Anthol. *Brod.* L. VI. p. 562.

Commentarius.

C. XIX. Cf. supra *Leonidae Tarentini* C. LVII. quod fere similis est argumenti. πεμματα, a πέπτω, coquo, sunt delicatulae placentae. *Suid.* Πεμματα· πλακουντια. Vid. *Athenaeum* L. XIV. Ad mensas secundas pertinebant. — Ea dicta sunt λιπόωντα, pinguedine, seu adipe nitentia, vt eo praestantia eorum declararetur. — v. 3. Nymphis nihil animatum sacrificari, fas erat. Sic et Veneri: *Paulus Silentiarius* XXXVII. T. III. p. 82.

— — — ἐν δὲ γαληνῃ
νυφαλια σπεισω Κυπριδι Μειλιχιῃ.

XX.

Cum alii in die natali Eupoli alia dona mittere soleant, Leonidas Musarum munera offert.

Ἄλλος] ἀπὸ σταλίκων, ὁ δ' ἀπ' ἠέρος, ὃς δ' ἀπὸ πόντου,
Εὔπολι, σοὶ πέμπει δῶρα γενεθλίδια.
ἀλλ' ἐμέθεν δέξαι Μουσέων στίχον, ὅστις ἐς αἰεὶ
μίμνει, καὶ φιλίης σῆμα, καὶ εὐμαθίης.

XXI.

Ad Agrippinam. Eiusdem argumenti.

Ἄλλος μὲν κρύσταλλον, ὁ δ' ἄργυρον, οἱ δὲ τοπάζους
πέμψουσι, πλούτου δῶρα γενεθλίδια.
ἀλλ'

Varietas lectionis.

C. XX. Extat in Anthol. *Brod.* Lib. VI. p. 563. vbi v. 4. μιμνοι scriptum est.

C. XXI. In eadem Anthol. L. VI. p. 563.

Commentarius.

C. XX. Quis hic Eupolis fuerit, compertum mihi non est. — *v.* 1. ἀπο σταλικων, απ' ηερος, απο ποντου, ferarum carnes, aues, pisces. — *v.* 3. Aut suppl. εξ — εμεθεν, aut iunge: Μουσεων εμεθεν, Musae mei, i. e. nostrae.

C. XXI. Mittebantur, vt in diebus Saturnalibus, sic etiam in diebus natalibus, dona pretiosa,

vt

ἀλλ' ἴδ', Ἀγριππίνη, δύο δίστιχα μοῦνον ἰσώσας,

ἀρκοῦμαι δώροις, ἃ φθόνος οὐ δαμάσει.

XXII.

Duo tantummodo versus se conditurum ait, quorum alter alterum numeris aequet; breuitatis enim se esse studiosum.

Εἷς πρὸς ἕνα ψήφοισιν ἰσάζεται, οὐ δύο δυοῖς.

οὐ γὰρ ἔτι στέργω τὴν δολιχογραφίην.

Varietas lectionis.

C. XXII. In eadem Anthol. L. VI. p. 563.

Commentarius.

vt aurea, argentea etc. qui dies natalis hinc dictus αργυρεον ημαρ, vt in carmine Crinagorae, infra ad c. XXV. laudato. *Horat.* IV. Od. 8. Poetae semper fere egeni carmina mittebant. — *v.* 3. διστιχα ισωσας, i. e. ισοψηφα ea construens. —

C. XXII. v. 1. Cum in aliis carminibus distichorum literae, vt notae numerales consideratae, earumque summae sibi inuicem responderent; iam poeta, se in hoc carmine, in singulis versibus, ait, id effecisse. Is huius versus sensus est. Est autem hoc distichon ισοψηφον. Quisque versus efficit summam, 4111. si το ς in στεργω non pro ς. sed pro στ, numeres. δολιχογραφιη, est longa et varia scriptio; h. l. verbositas.

XXIII.

Cum vterque vetustissimus poeta Homerus et Hesiodus, alter id, alter aliud argumentum carminis sibi eligeret, deliberatione secum inita Leonidas, Neronem celebrat.

ΜΟΥΣΑΩΝ ἙΛΙΚΩΝΙΑΔΩΝ ἈΡΧΩΜΕΘ' ἈΕΙΔΕΙΝ
ἔγραφε ποιμαίνων, ὥς λόγος, Ἡσίοδος.
ΜΗ͂ΝΙΝ ἌΕΙΔΕ ΘΕΑ, καὶ ἌΝΔΡΑ ΜΟΙ ἜΝΝΕΠΕ ΜΟΥ͂ΣΑ
εἶπεν Ὁμηρείῳ Καλλιόπη στόματι.
κἀμὲ δὲ δεῖ γράψαι τι προοίμιον. ἀλλὰ τί γράψω,
δεύτερον ἐκδιδόναι βιβλίον ἀρχόμενος;
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς, οὐκ ἂν ἐσώθην,
εἰ μή μοι Καῖσαρ χαλκὸν ἔδωκε Νέρων.

XXIV.

Varietas lectionis.

C. *XXIII.* Legitur in Antholog. p. 34.

Commentarius.

C. *XXIII.* *v.* 3. Igitur poeta noster το: θεα Homeri, de Calliope intellexit. — *v.* 8. Nero itaque eum auxit beneficiis, vt ex hoc loco apparet. — βιβλιον, *v.* 6. intelligendum de poemate. At quid το: δευτερον sibi velit, non plane perspicio.

XXIV.

Εἰς Ἀφροδίτην ὡπλισμένην.

Ἄρεος ἔντεα ταῦτα τίνος χάριν, ὦ Κυθέρεια,
ἐνδέδυσαι, κενεὸν τοῦτο φέρουσα βάρος;
αὐτὸν Ἄρη γυμνὴ γὰρ ἀφώπλισας· εἰ δὲ λέλειπται
καὶ θεὸς, ἀνθρώποις ὅπλα μάτην ἐπάγεις.

XXV.

Ad Dionysium aliquem, qui calamos et chartas, sed nihil praeterea, dono miserat. Toupius.

Ἠτριά μοι βύβλων χιονώδεα σὺν καλάμοισι πέμπεις,

Varietas lectionis.

C. XXIV. In Anthol. *Brod.* L. IV. p. 464.

C. XXV. Legitur hoc carmen apud *Ienfium* p. 309. In Anthol. *Ceph.* p. 114. c. 657. In epist. *Wesselingii* ad *Venem.* p. 5. in Obseruatt. *Heringae* p. 189. In Epistola crit. *Toupii*, pag. 56. — *v.* 1. pro ητρια, *Ienf.* ιτρια. *Reisk.* ιχρια. Pro χιονωδεα apud *Ienf.* est: αλονωδεα; sic etiam *Heringa.* αχνωδεα, *Wesseling.* αλοκωδεα, *Reisk.* Nostrum

Commentarius.

C. XXIV. *v.* 3. 4. Respexit poeta ad amorem Veneris et Martis. *Homer.* Odyss. Θ. v. 293 sqq.

C. XXV. Vid. Variet. lect.

πέμπεις, Νειλορύτου δῶρον ἀπὸ προ-
βολῆς.
μουσοπόλῳ δ᾽ ἀτελῆ, Διονύσιε, μηκέτι πέμπε
ὄργανα. τίς τούτων χρῆσις ἄτερ μέλανος;

XXVI.

Varietas lectionis.

Nostrum restituit *Toup.* l. l. Sunt autem, Anglo doctissimo interprete, ητρια χιονωδεα, *nitidae membranae, chartae purae in usum scribendi.* Quicquid enim purum et candidum est, id χιονωδες vocant poetae. *Nonnus Dionys.* XXXV.

και λινεῳ κοσμησε δεμας χιονωδεϊ πεπλῳ.

Sic nos dicimus: *Schneeweiss.* — *v. 2.* πεμπει *lens.* Idem volebat προχοης, pro προβολης, vt Νειλορυτος προχοη sit ostium Nili. At est Νειλορυτος προβολη, promontorium, quod Nilus alluit: hoc loco omnino pro Aegypto positum.

Commentarius.

v. 3. μουσοπολος, vt in sq. αοιδοπολος, poeta. Huc pertinet inprimis carmen *Crinagorae*, quod adscribam, IV. T. II. p. 140.

Αργυρεον σοι τονδε γενεθλιον ες τεον ημαρ,
Προκλε, νεοσμηκτον δουρατεον καλαμον,
ευ μεν ευσχιστοισι διαγλυπτον κεραεσσι,
ευ δε ταχυνομενην ευροον εις σελιδα,
πεμπει Κριναγορης, ολιγην δοσιν, αλλ᾽ απο θυ-
μου
πλειονος, αρτιδαει συμπονον εργασιη.

Hoc carmen adduxi emendatius e mente *Brunckii* in notis s. emendationibus ad Anal. p. 159. Exhibuerunt autem *Küster.* ad *Suid.* voc. Αρτιδαει, et *Toupius* in Epistola Crit. p. 55. qui omnino legendus.

XXVI.

Cum Pappus *nescio quis et ob doctrinam, et ob animum, ad amicitiam propensum, a Leonida amaretur, hos illi versus in die natali dono misit.*

Καὶ λόγον ἱστορίῃ κοσμούμενον ἠκρίβωσας,
καὶ βίον ἐν φιλίῃ, Πάππε, βεβαιό-
τατον.
τοῦτο δ' ἑορτάζοντι γενέθλιον ἠριγένειαν
δῶρον ὁ Νειλαιεὺς πέμπει ἀοιδοπό-
λος.

XXVII.

Varietas lectionis.

C. XXVI. Extat hoc carmen in Ienfianis, p. 309. in Anthol. *Ceph.* p. 115. c. DCLIX. in *Berkelii* notis ad *Steph. Byz.* voc. Νειλος. In *Heringae* Obseruatt. p. 190. In *Ruhnken.* Epist. Crit. pag. 116. — *v.* 2. βεβαιοτατον debetur *Reiskio.* *Berkel.* et *Iens.* βεβαιοτατε. *Ruhnkenius*, si παππος esset appellatiuum, volebat σεβαστοτατε; si nomen proprium, βεβαιοτατη. — παππε, minori charactere scripserunt *Iens.* et *Berkel.* et pro appellatiuo habuerunt. — *v.* 4. αοιδοπολας ex emendatione *Heringae* est. αοιδοπολων habent *Iens.* et *Berkel.*

Commentarius.

C. XXVI. *λογον ἱστοριῃ κοσμουμενον ηκριβωσας.* *Reiskius* probe vertit: *Acre iudicium tibi est, scientia rerum excultum.* *v.* 2. βιος h. l. mores, indoles. *v.* 3. ηριγενειαν, sc. ηω, i. e. diem.

XXVII.

LEONIDAS *sui nominis famam in obscuro fuisse ait, quamdiu studiis astrologicis vacauerit, ac ne per somnium quidem innotuisse. Sero tandem se cognosse, Musas siderali scientia esse longe praestantiores, quippe quarum beneficio tandem inclaruerit.*

Ἦν ὁπότε γραμμαῖσιν ἐμὴν φρένα μοῦνον ἔτερπον,
οὐδ' ὄναρ εὐγενέταις γνώριμος Ἰταλίδαις·
ἀλλὰ τανῦν πάντεσσιν ἐράσμιος. ὀψὲ γὰρ ἔγνων
ὁππόσον Οὐρανίην Καλλιόπη προφέρει.

XXVIII.

Varietas lectionis.

C. *XXVII.* Editum est hoc carmen in Antholog. *Brod.* Lib. I. p. 140. et a *Toup.* Emendatt. in *Suid.* p. 296. — v. 4. Ουρανιης *Brunck.* dederat. Sed cum in omnibus libris Ουρανιην esset, hanc lectionem recepi. προφερειν τινα

Commentarius.

C. *XXVII.* *v.* 1. ην ὁποτε, erat tempus, quo. — γραμμαισιν — γραμμαι, h. e. computatio talorum, quibus vtebantur in re astrologica; et hoc v. 4. expressum est per Ουρανιην. Ουρανιη autem, Anal. T. II. p. 521.

Ουρανιη ψηφοιο θεορρητῳ τινι μετρῳ
αστρῳην εδιδαξα παλινδινητον αναγκην.

v. 3. ερασμιος, carus et illustris.

XXVIII.

Detestatio nauigationis.

Οὐδ' εἴ μοι γελόωσα καταστορέσειε Γα-
λήνη
κύματα, καὶ μαλακὴν Φρῖκα Φέροι Ζέ-
Φυρος,
νηοβάτην μ' ὄψεσθε· δέδοικα γὰρ, οὓς πά-
ρος ἔτλην
κινδύνους, ἀνέμοις ἀντικορυσσόμενος.

XXIX.

Varietas lectionis.

τινα graece quidem non dicitur; at serioris aetatis poetae condonandum est. Anonymus poeta, α δεσπ. CCCXLV. eadem vsus est constructione:

> νυν δε τα τερπνα τα πασι βωμενα και χαριεντα
> αγλαιη προφερει. —

C. XXVIII. Legitur in Anthol. *Brod.* III. p. 365.

Commentarius.

C. XXVIII. v. 1. Γαληνη, est Venus, e mari orta. Vid. c. XLI. v. 6. ibique not. — *v.* 2. Φρικα Φεροι ΖεΦυρος. *Homer.* Iliad. H. 63.

> οιη δε ΖεΦυροιο εχευατο ποντον επι Φριξ
> ορνυμενοιο νεον, μελανει δε τε ποντος υπ' αυτης.

Ad hunc locum respexisse *Leonidam*, auctor est *Toupius* Cur. Nouiss. in *Suid.* p. 293. Non male hoc carmen vertit *Brodaeus*, ita:

> *Non ego, vel tumidas si Triton strauerit vndas,*
> *Vel spiret Zephyri mollior aura mihi,*
> *Inscendam naues: formido pericula, saeuis*
> *Iactatus ventis, quae grauia ante tuli.*

XXIX.

LYSIPPES, *nescio cuius filius, in fastigio aliquo versans, paene decidisset; mater tamen, mammas offerens, eum hoc modo ab interitu vindicauit.*

Λυσίππης ὁ νεογνὸς ἐπὶ κρημνοῦ παῖς ἕρπων
'Αστυανακτείης ἤρχετο δυσμορίης·
ἣ δὲ μεθωδήγησεν, ἀπὸ στέρνων προφέρουσα
μαζὸν, τὸν λιμοῦ ῥύτορα καὶ θανάτου.

XXX.

Mures Leonidas ad lautiorem culinam ablegat a domo sua, quippe in hac egena casa nihil cibi inuenturos, quo famem expellant.

Φεύγεθ' ὑπ' ἐκ καλύβης, σκότιοι μύες· οὔτι πενιχρὴ
μῦς

Varietas lectionis.

C. XXIX. Vid. Anthol. p. 19.
C. XXX. Brunckius V. D. hoc carmen tribuit *Leonidae Taren-*

Commentarius.

C. XXIX. Fundum huius epigrammatis ignoro. *v.* 2. Ἀστυανακτι comparatur hic infantulus puer respectu periculi, quod subibat. Astyanax autem, Hectoris ex Andromaches paruulus filius, e turri per Vlyssem deiectus dicitur. *Ouid.* Metam. XIII. p. 415. *Virg.* Aen. II, 456. *Hygin.* fab. 109.

C. XXX. Similiter *Aristo*, II, T. II. p. 258. mures a bibliotheca sua abigit.

μῦς σιπύη βόσκειν οἶδε Λεωνίδεω.
αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχων ἅλα καὶ δύο κρῖ-
μνα·
ἐκ πατέρων ταύτην ᾐνέσαμεν βιοτήν·
τῷ τί μεταλλεύεις τοῦτον μυχὸν, ὦ φιλό-
λιχνε,
οὐδ᾽ ἀποδειπνιδίου γευσόμενος σκυβάλου;
σπεύδων

Varietas lectionis.

Tarentino, vt e ſtylo et e comparatione carm. XIII. manifeſtum ſit. Recte! Extat autem in Anthol. *Brod.* L. I. p. 70. Diſtichon primum legitur apud *Suid.* in voc. Σκοτιος. — *v.* 6. 7. in eodem, voc. Σκυβαλιζεται. — *v.* 3. Reſcripſi, iubente *Brunckio* et *Suid.* in voc. Κριμνον: αυταρκης ὁ πρεσβυς εχων ἁλα. Erat autem in Analectis: εχειν ἁλα. — *v.* 5. Planudei Codices et editiones veteres φιλολυχνε. Perperam! φιλολιχνε vnice verum eſt: deliciarum amans mus.

Scholia.

C. XXX. *v.* 1. σκοτιοι] παρθενιοι παιδες, οἱ εκ παρθενου λαθρα διαφθαρεισης, σκοτιοι δε ἁπλως οἱ ὡτινιουν τροπῳ νοθοι. ενταυθα δε οἱ εν τῳ σκοτει διατριβοντες επι ζητησει τροφης.

v. 2. σιπυη] οιονει σιτοπυη.

v. 3. κριμνα] τους εκ κριθων αρτους. Και πολυκριμνος τοπος πολυκριθος· και το κριμνον το παχυ του αλευρου. Ὁμηρος δε κατα συγκοπην κρι αντι του κριθης ειπεν. εσταασι κρι λευκον ερεπτομενοι. —

Commentarius.

v. 4. εκ πατερων. — Horat. Od. Lib. II. 16. 13.

Viuitur paruo bene, cui paternum
Splendet in menſa tenui ſalinum.

σπεύδων εἰς ἄλλους οἴκους ἴθι· τἀμὰ δὲ λιτά·
ὧν ἀπὸ πλειοτέρην οἴσεαι ἁρμαλίην.

XXXI.

Detestatur poeta Medeae scelus, quae, aemulatione incensa, liberos suos interemit.

Οὐ τόσσον Ἀθάμας ἐπεμήνατο παιδὶ Λεάρχῳ
ὅσσον ὁ Μηδείης θυμὸς ἐτεκνοφόνει,
ζῆλος.

Varietas lectionis.

C. XXXI. Legitur in Anthol. p. 119. „In *Planudea* pag. 173. adscriptum est Archiae. In Vatic. Cod. titulus του αυτου, et sequitur post aliud Leonidae, quod ισοψηφον est. Hoc etiam eiusdem forte nugatorii generis est, quod alii viderint. Idcirco lectionem codicum omnium repraesentaui, quam in alius poetae carmine confidenter vitiatam pronuntiarem. Sed arithmeticae intentus Leonidas eam in nomine proprio licentiam sumere sibi potuit. Scilicet in Vat. Cod. et quatuor Planudeis, quos sequuntur editiones veteres: ου τοσον Ἀθαμας επεμηνατο.' *Stephanus* primus edidit: ου τοσον ουδ' Ἀθαμας. — Potuisset meo quidem iudicio melius: ουχι τοσον Ἀθαμας.“ Sic *Brunckius.* Nos quidem experimentum fecimus additionis in hoc carmine, neque tamen ισοψηφον illud deprehendimus. Hac ratione motus, v. 1. τοσσον, pro τοσον, edidi.

Commentarius.

C. XXXI. De Athamante cf. *Apollod.* p. 40 sqq. et not. *Heynii* p. 133 sqq. Eundem vid. de Medea, p. 74. et not. p. 230. *Horat.* Epist. ad Pison. 185.

Nec pueros coram populo Medea trucidet.

ζῆλος ἐπεὶ μανίης μεῖζον κακόν· εἰ δὲ φονεύοι
μήτηρ, ἐν τίνι νῦν πίστις ἔτ' ἐστὶ τέκνων;

XXXII.

Non magis iuuant cibo plenum lautiores epulae, ac messores pluuiae, et nautas, in portu quiescentes, Zephyrus.

Μὴ πάλι μοι μετὰ δόρπον, ὅτ' οὐκέτι γαστέρα πείθω,
οὔθατα καὶ χοίρων ἄρτι τίθει τεμάχη.
οὐδὲ γὰρ ἐργοπόνοισι μετὰ στάχυν ὄμβρος ἄκαιρος
χρήσιμος, οὐ ναύταις ἐν λιμένι Ζέφυρος.

XXXIII.

Varietas lectionis.

C. XXXII. Legitur in Anth. p. 172.

Commentarius.

C. XXXII. In deliciis habebant Romani sumen et porcellos. Inde noster: ουθατα etc. — *v.* 3. μετα σταχυν, tempore messis nocet pluuia.

XXXIII.

In Oedipoda, qui filius nupserat matri.

Ἀναστρέφον, ἢ ἀνακυκλικόν.

Οἰδιπόδης κάσις ἦν τεκέων, καὶ μητέρι πόσσις
γίνετο, καὶ παλάμης ἦν τυφλὸς ἐκ σφετέρης.

XXXIV.

De coeco, claudum portante, at claudo itineris duce.

Τυφλὸς ἀλητεύων χωλὸν πόδας ἠέρταζεν,
ὄμμα-

Varietas lectionis.

C. XXXIII. In Antholog. p. 428. „Leonidae tribuit Vat. membr. itidem in duobus Planudeae Codd. Leonidae adscriptum, sed etiam in VI libri capite positum, cui titulus ισοψηφα. Sic inuerso ordine legitur:

εκ σφετερης τυφλος ην παλαμης, και γινετο ποσσις
μητερι, και τεκεων ην κασις Οιδιποδης."

Haec *Brunck.* adnotauit.

C. XXXIV. Legitur in Anthol. *Brod.* Lib. I. p. 8.

Scholia.

C. XXXIV. v. 1. αλητευων] απο του χολου, ὁ σημαινει τον μη τελειον. Ομηρος· Το μεν Τελαμωνιος

Commentarius.

C. XXXIII. Tales lusus poetarum serioris aeui passim obuii sunt. De Oedipode omnia satis nota.

C. XXXIV. Cum hoc carmine comparanda sunt *Philippi* LXIX. T. II. u. 231. *Platon. iunior.* T. I. p. 175. quod male diuulsum est in Antholog. *Brod.*

v. I.

ὄμμασιν ἀλλοτρίοις ἀντερανιζόμενος.
ἄμφω δ' ἡμιτελεῖς πρὸς ἑνὸς φύσιν ἡρμόσθησαν,
τοὐλλιπὲς ἀλλήλοις ἀντιπαρασχόμενοι.

M 2 XXXV.

Scholia.

μωνιος Αιας Πηλ' αὐτως εν χειρι κολον δορυ, αντι τοῦ κολοβον και μη τελειον. χωλος ουν ὁ μη τελειος και ὁ ατελης. Λεγεται δε και επι χειρων, και ποδων τροπη του κ και χ, και του ο και ω.

v. 2. αντερανιζομενος] ερανιστης γενομενος.

Commentarius.

v. 1. ηερταζεν, portabat. *Apollon. Rhod.* I. v. 738.

— — Ζηθος μεν επωμαδον ηερταζεν
ουρεος ηλιβατοιο καρη. —

Eodem verbo vſus quoque eſt, alio tamen ſenſu *Antip. Sid.* c. XIV. — *Platon.* et *Philippus* hanc ideam ita expreſſerunt: λιπογυιον επωμαδιον βαρος αρας, et ὑπερ νωτοιο ηγε. — v. 4. τουλλιπες αλληλοις αντιπαρασχομενοι. *Platon.* l. l.

— — — εν γαρ ἑκαστῳ
τουλλιπες αλληλοις εις ὁλον ηρανισαν.

Philippus:

— — — εδιδαξε — αναγκη
αλληλοις μερισαι τουλλιπες εις ὁλον.

XXXV.

In aliquem, qui, bellum quamuis euitasset, morbum effugere tamen non poterat, seque ipsum interficiebat, ut fortis periret.

Ὃν πόλεμος δεδιὼς οὐκ ὤλεσε, νῦν ὑπὸ νούσου
θλίβομαι, ἐν δ' ἰδίῳ τήκομ' ὅλος πολέμῳ.
ἀλλὰ διὰ στέρνων ἴθι φάσγανον· ὡς γὰρ ἀριστεὺς
θνήξομ', ἀπωσάμενος καὶ νόσον ὡς πόλεμον.

XXXVI.

Boues, cum naues in litore trahere coguntur, optant, ut ipsorum loco delphini iuga subeant.

Οὐ μόνον εὐάροτον βόες οἴδαμεν αὔλακα τέμνειν,
ἀλλ'

Varietas lectionis.

C. XXXV. In Anthol. p. 7.
C. XXXVI. In Anthol. p. 43.

Commentarius.

C. XXXV. v. 1. δεδιως h. l. actiuam significationem habere existimo: *Qui terret.* Sic δειμα quoque *terriculamentum* notat. πολεμος δεδιως esset igitur, *terrorem incutiens, terribile bellum.*

ἀλλ' ἴδε κὴκ πόντου νῆας ἐφελκόμεθα·
ἔργα γὰρ εἰρήνης δεδιδάγμεθα. καὶ σὺ, θάλασσα,
δελφῖνας γαίῃ ζεῦξον ἀροτροφορεῖν.

XXXVII.

ALCANDER, *contentus paruo tumulo, cippum repudiat, quippe suis iam satis notus.* (Siue: *iam praeterea satis notus.*)

Ἀρκεῖ μοι γαίης μικρὴ κόνις· ἡ δὲ περισσὴ
ἄλλον ἐπιθλίβοι πλούσια κεκλιμένον
στήλη, τὸ σκληρὸν νεκρῶν βάρος. οἵ με θάνοντα
γνώσοντ', Ἀλκάνδρῳ τοῦθ' ὅτι Καλλιτέλευς.

Varietas lectionis.

C. XXXVII. Legitur in Anthol. *Brod.* L. III. p. 310. vbi post κεκλιμένον interpunctum est: et in sqq. ita: στηλη, το σκληρον νεκρων βαρος, οἱ με θανοντα γνωσονται — vt sensus sit: cippi instar mihi erunt posteri, etc. vid. Commentar.

Commentarius.

C. XXXVI. v. 3. εργα γαρ. — Atqui non erat hoc negotium nobis aptum, nam etc.

C. XXXVII. v. 3. 4. οἱ με θανοντα γνωσοντ', Αλκανδρῳ τουθ' ὁτι Καλλιτελευς. Hic locus mihi

XXXVIII.

BIANOR *hunc cippum filiae suae statuit.*

Τὰν στάλαν ἐχάραξε Βιάνωρ οὐκ ἐπὶ ματρί,

οὐδ'

Varietas lectionis.

C. XXXVIII. Extat in Anthol. *Brod.* L. III. p. 414. vbi v. 2. pro ποτμον, τυμβον legitur.

Commentarius.

difficilis visus est. Certe Leonidas, arithmeticae intentus, nubibus quasi sensum obduxit. Interpretatus autem sum haec ita: οἱ accepi pro τουτοι, nempe *sui*, quibuscum vixit. με θανοντα pro εμου θανοντος, me mortuo, γνωσονται Αλκανδρω. — Sensus: *hi, quibuscum vixi*, i. e. *mei s. propinqui, s. ciues, me mortuo, iam vltro scient, hunc tumulum ad Alcandrum pertinere.* Alia ratione vel sic me expedire volui: *Qui me nouerunt mortuum, scient etiam, hunc tumulum esse Alcandri.* Facile tamen errare in vtraque interpretatione potui. Non absimilis sensus videtur esse in *Philippi* c. LXXVIII. T. II. p. 234.

Λατυπος Αρχιτελης Αγαθανορι παιδι θανοντι
χερσιν οἰζυροις ἡρμολογησε ταφον.
αἱ, αἱ πετρον εκεινον, ὁν ουκ εκολαψε σιδηρος,
αλλ' ετακη πυκινοις δακρυσι τεγγομενος.
Φευ, στηλη φθιμενῳ κουφη μενε, κεινος ἰν' ειπη·
Ουτως πατρῳη χειρ επεθηκε λιθον.

οὐδ' ἐπὶ τῷ γενέτᾳ, πότμον ὀφειλέμενον·

παρθενικᾷ δ' ἐπὶ παιδί. κατέστενε δ' οὐχ Ὑμεναίῳ,

ἀλλ' Ἀΐδᾳ νύμφαν δωδεκέτιν κατάγων.

XXXIX.

Εἰς Τίμωνα τὸν μισάνθρωπον.

Τὴν ἐπ' ἐμεῦ στήλην παραμείβεο, μήτ' ἐμὲ χαίρειν

εἰπὼν, μήθ' ὅστις μ', ἢ τίνος ἐξετάσας

 ἢ μὴ

Varietas lectionis.

C. XXXIX. In Anthol. *Brod.* L. III. p. 317. vbi *v.* 3. ſcriptum eſt: *ὅστις μη.*

Commentarius.

C. XXXVIII. v. 2. *ποτμον οφειλομενον* iungo *τῳ*: *σταλαν*, cippus, ſors mortuorum, quam debebat pater filio, ſ. filius matri mortuae. — *v.* 3. 4. De eiuſmodi locutionibus ſupra ad Leonidam Tarentin. egimus.

C. XXXIX. De Timone omnia nota. In eum plura epigrammata habemus in Anthologia; e. g. *Hegeſippi* VIII. T. I. p. 255. *Callimach.* XXXVIII. T. I. pag. 470. *Ptolemaei*, III, T. II. pag. 66. etc.

ἢ μὴ τὴν ἀνύεις τελέσαις ὁδόν· ἣν δὲ παρέλ-
θῃς

σιγῇ, μηδ' οὕτως ἣν ἀνύεις τελέσαις.

XL.

Quamuis naufragus hic iaceam, ideo non nefas aliis, naues conſcendere.

Ἄτρομος ἐκ τύμβου λύε πείσματα ναυη-
γοῖο

χήμῶν ὀλλυμένων ἄλλος ἐνηοπόρει.

XLI.

PERISTERIS, *mater, amiſit duos liberos, quorum filia poſterior mortua eſt, fratrem, paulo ante defunctum, ſecuta.*

Ἡ παῖς ᾤχετ' ἄωρος ἐν ἑβδόμῳ ἤδ' ἐνιαυτῷ
εἰς

Varietas lectionis.

C. XL. In Anthol. *Brod.* L. III. p. 365. — *v.* 2. pro ενηοπορει, illic eſt: εποντοπορει.

Scholia.

C. XLI. — Θεοχριτου Συρακουσιου,

Commentarius.

C. XL. v. 1. εκ τομβου λυε πεισματα, ſolebant in litore lapides perforare, ad eosque funes relegare. *Brod.*

C. XLI. Periſteris non nomen eſt filiae, ſed matris.

εἰς Ἀΐδην, πολλῆς ἡλικίης προτέρη,
δειλαίη, ποθέουσα τὸν εἰκοσάμηνον ἀδελφὸν,
νήπιον, ἀστέργου γευσάμενον θανάτου.
αἲ, αἲ, λυγρὰ παθοῦσα Περιστερί, ὡς ἐν ἑτοίμῳ
ἀνθρώποις δαίμων θῆκε τὰ δεινότατα.

XLII.

In vuarum furem, qui, flagellis verberatus, maturauit fugam in Orcum.

Ὁ σταφυλοκλοπίδας Ἑκατώνυμος εἰς Ἀΐδαο
ἔδραμε, μαστιχθεὶς κλήματι φωριδίῳ.

Varietas lectionis.

C. *XLI.* Extat in Anthol, p. 376. vbi legitur *v.* 2. πολιης, pro πολλης. *Brunckius* hoc carmen *Leonidae Tarentino* tribuere mauult. Addit: „Male in Planudea vltimum distichon a superioribus auulsum esse.“ — *v.* 5. Περιστερη, in Cod. Vatic.

C. *XLII.* Vid. Anthol. p. 103.

Scholia.

v. 2. πολιης] γραφεται και πολλης.

v. 5. αι, αι, λυγρα] γραφεται (ὡς λεγει τις) και, αι, αι, ελεεινε, ανθ᾽ ὧν αλλος αν λεγοι, αι ελεαινα, και ἑξης, παθουσα, και οὑτω τα λοιπα.

v. 6. δεινοτατα] γραφεται και λυγροτατα.

Commentarius.

C. XLII. εις Αϊδαο sc. δομους, εδραμε. Comica oratio. — κληματι φωριδιῳ, illo ipso vitis surculo, quem cum vuis abstulerat.

XLIII.

Echo certiorem facit viatorem, hoc esse sepulcrum Δικαιοτελεος.

Τίς δαίμων Ἀργεῖος ἐπ' ἠρίῳ; ἢ ῥα σύναιμος
ἐστὶ Δικαιοτέλευς; β. ἐστὶ Δικαιοτέλευς.
Ἠχὼ τοῦτ' ἐλάλησε πανύστατον, ἢ τόδ' ἀληθές;
κεῖνος ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ; β. κεῖνος ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ.

Varietas lectionis.

C. XLIII. Extat in Anthol. *Brod.* III. p. 305. „Vat. Cod. et Planudeae plures," notante *Brunckio*, „bis Δικαιοτέλους. Vtrum verum sit, viderint, quibus otium fuerit calculum subducere notarum. Nam hoc, vt fere omnia ἰσόψηφον est." Equidem, cum experimentum facerem, nec summae distichorum sibi responderent, videre non potui, vtrum verum sit.

Commentarius.

C. XLIII. Erat forte in sepulchrali monumento figura aliqua, quae Deum tutelarem sepulti Argiui, sepultumue Argiuum ipsum referebat. Hinc nostrum epigramma. *Brodaeus* τὸ: Δαιμων sumsisse videtur, tanquam appellationem ad Echonem, et interpunxisse: τις, Δαιμων, Αργειος — quod mihi non placet.

INDEX

INDEX VERBORVM.

Digitized by Google

A.

Αβρυνω, L. T. c. 7. mollem et delicatam efficere. it. ornare; de feminis dicitur.

Αγεληδον, L. T. 49. gregatim, de bestiis, 2) de hominibus in vsu est. — H. l. vertere possis: *omnes omnino.*

Αγκειμαι, L. T. 10.

Αγκαστρον, L. T. 25.

Αγνων, nomen proprium. L. T. 23.

Αγρευω, L. T. 10. verbum venandi, in re amatoria solemne.

Αγριππινη, L. A. 21. Neronis mater.

Αγρονομος, L. T. 30. Ita Pan Deus dictus, siue simpliciter, quod in agris degit; siue, quod custos gregum est, eosque seruat et pascit.

Αγροτης, L. T. 19. Παν, deus rusticus; h. l. tamen, *Pan venator*, ab αγρα, praeda. Sic Diana: αγροτις κουρα; et αγροτερα dicitur: vid. Indicem Brunckii, ad Aristophan.

Αγωγαιος, L. T. 34. In Lexx. vulg. non obuium. Significat autem: *quo quis ducitur.* H. l. epith. collaris canum.

Αδεψητος, L. T. 11. στερφος αδεψητον, pellis nondum praeparata, vt illa leonina Herculis. Homer. Odyss. XX. v. 2. αδεψητος βοεη. — δεψησαι, Græcis est: pelles conficere et mollire. Hesych. δεψησαι· μαλαξαι. Vid. Salmas. ad Tertullian. de Pallio, p. 299.

Αδηρις, L. T. 85. contentionis et rixarum expers, *friedlich.*

Αδης, f. Αϊδης, L. T. 66. et pl. l. l. Orcus, Pluto.

Αδρανιη, L. T. 12.

Αδυμιγης, L. T. 55. quod dulci mixtum est. In Lexx. vulg. non obuium.

Αειδινητος, L. T. 9. qui semper circumagitur. H. l. epitheton coli.

Αεργαζω, L. A. 34. vid. not.

Αθαμας, L. A. 31. Athamas.

Αθανα, L. T. 4. 9. pl. l. l.

Αθηναιη, L. T. 60. pl. l. l.

Αθηνω,

Αλιν-

Αρχε-

N

ream

Δια-

 Ζεφυ-

Λεον-

Νυμφι-

Ποσσις,

Σιμυλος,

Τεμαχος,

X.

Ψ.

Ω.

VA1
1553766

Digitized by Google

Digitized by Google

111
9
34

Digitized by Google